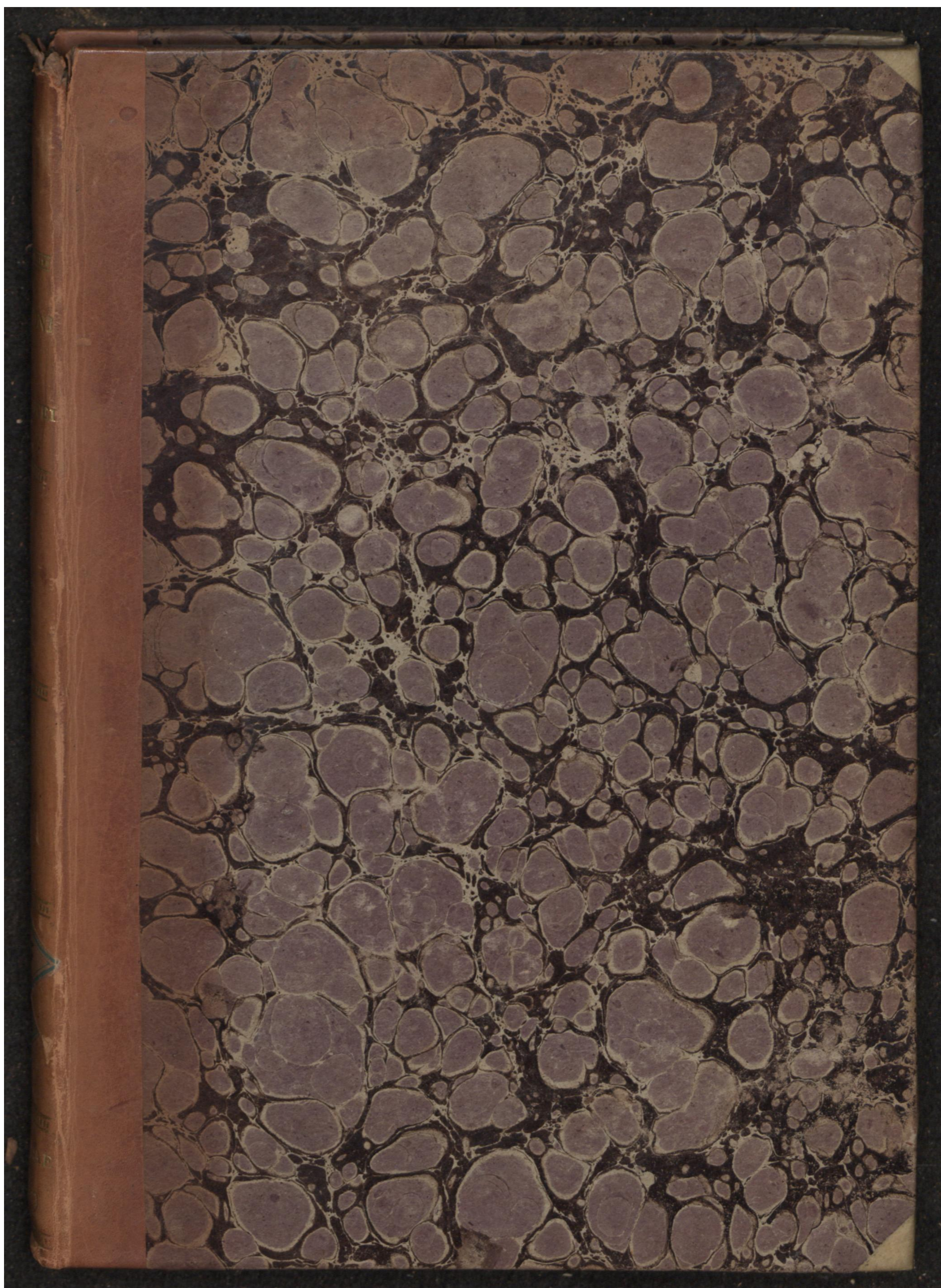
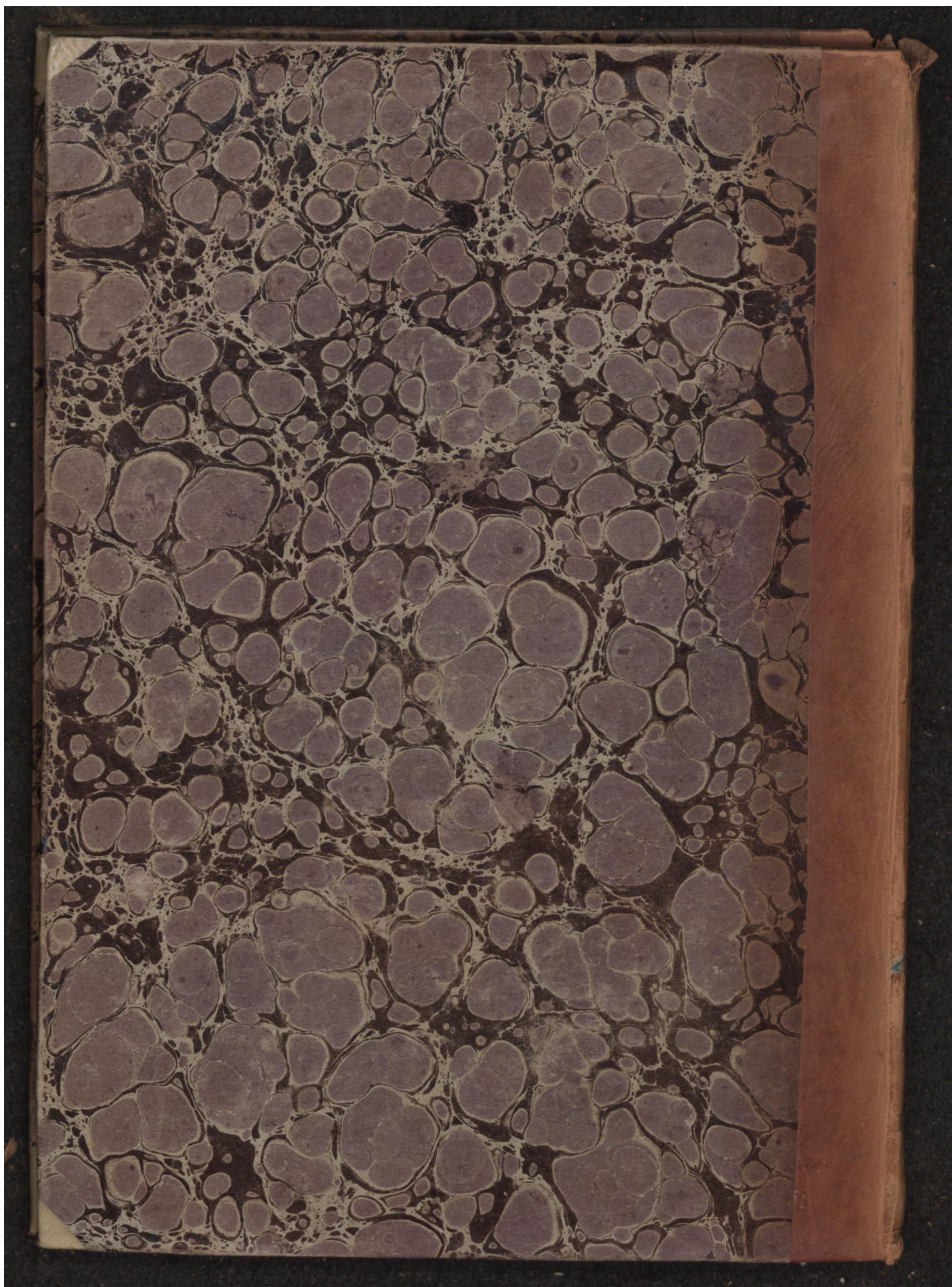

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

K-5-24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

.Prologus.

Doctoris illu
minati Francisci de Mayrōis
passus sup vniuersalia: ⁊ p̄dica
menta Aristotelis feliciter in-
cipiunt.

Rma
milicie nos-
tre non sunt
carnalia sed
potentia dei
ad destructi
onē munitōnū ꝯsilia destruētes
⁊ oēm altitudiēz extollentē se
aduersus sciaz dei ⁊ i captiuita
tē redigentes oēz itellectuz in
obsequiū xp̄i. scd'a Coꝝ. x°. ca°.
Qꝛ vo scia pħie int̄ ceteras di-
sciplinas i nōnullis sup hec so
let se erigere aduers⁹ sciaz dei
occurrēte Paulo apostolo hu
ic extollētie. Tum qꝛ dic̄ 2°. ad
Colloc̄. p̄mo ca°. Nemo vos de
cipiat i sublimitate f̄monū. Tū
qꝛ ibidē dicit videte ne q̇s vos
seducat ꝑ pħiaz ⁊ ianē fallaciā
siue traditiōez hoīum siue ele-
mēta hui⁹ mūdi ⁊ nō f̄m xp̄m.
Jdcirco ad oñdenduz q̄ v̄i
tas pħie nō ꝯ̄dicit auctoritati
dine sapīe decreui passus cōes
pħie discurrere resecādo sup-
flua q̄ in hac facultāte ꝯtineri
videtur p̄stituto fine q̄druplici
que tangūtur i auctoritate as-
sumpta. Quoꝝ p̄m⁹ est ut mu-
nitiōes rōnuz pħicaꝝ ꝯ̄ veram
pħiaz ⁊ sapiaz garriētiū destru
ātur sic dic̄ apostol⁹ ad destru-
ctionē mūitionis. Secūdus
finis est ut ꝯsilia argumentati
onū ifideliū aduersus Theolo
giā isurgentiū dissipētur. ideo
seq̇tur ꝯsilia destruētes. Ter
tius finis est ut supbie igenio
rū subtiliū aduersus doctrinā
catholicā se erigentiū ꝯp̄man
tur. iō seq̇tur ⁊ oēz altitudiem
extollentē se aduers⁹ sciaz dei.
Quartus finis est ut excel-
lentie itellectuū subtiliū ad v̄i-
tatis noticiā venire cupientiū
ad xp̄i dn̄i nr̄i seruiciū adducā
tur f̄m q̄ seq̇tur i captiuitatē
redigētes oēz intellectū iobse-
quiū xp̄i. Et f̄m istū modū ꝑce
dendo occurrit. p̄mo icōsueta
apud latios pħia liber Platōis
qui dr̄ sophistes q̇ lz fuerit sic̄
Boecius refert edit⁹ a Platōe
fuit tñ a porphirio repetit⁹. Et
iō vulgo allegatur ibi pōphiri⁹
qꝛ tñ auctoritas Platonis est
p̄stantissima int̄ auctoritates
oīuz pħoꝝ apud scōs nostros.
iō magis ꝯuenit in h̄ libro alle
gare Platonē qui fuit reputa
tus olim int̄ pħos sicut Jupit̄
int̄ deos ⁊ f̄m q̄ iste liber fuit
traditus a Platone p̄ma veri
tas in eo ꝯtenta est ista.

Primus pas
sus est q̄ q̇nq3 sunt p̄dicabilia.
scz Gen⁹: Spēs: dr̄a: Propiuz

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

ꝛ accñs. Sꝫ ɔ̃ hãc diuisiões p̃dicabilis ꝙ nõ sit sufficiens istatur q̃druplicit̃. P°: qꝛ ens est p̃dicabile cũ de oibus p̃dicetur ꝛ tñ nõ ponitur ibi aliqd̕ istoꝝ p̃dicabiliũ. Scd̕o qꝛ idiuiduũ est p̃dicabile cũ de vno solo sit aptũ natũ p̃dicari ꝛ tñ non est hoꝝ aliqd̕. Tertio qꝛ diffõ distinguitur a singulis istoꝝ ꝛ tñ ɔstat ꝙ ipa est p̃dicabilis ꝺ̄ diffinito. Quarto qꝛ ens ꝓhibitũ ut chymera ē p̃dicabile ꝺ̄ aliq° cũ hec sit vã ħ ens ꝓhibitũ est chymera ꝛ tñ nõ est aliqd̕ istorũ .5. p̃dicabiliũ. Ad p̃muꝫ dr̃ ꝙꝫ ħ Plato nõ itendit ꝓcedere ꝺ̄ p̃dicabili f̃m ꝙ ħ intenditur tã ad trãscendentia q̃ꝫ ad limitata sꝫ solũ q̃ꝫtũ ad p̃dicabilia limitata tale aũt nõ est ens ꝛ iõ remanet diuisio sufficiens. Ad scd̕ꝫ ꝙ lꝫ indiuiduũ sit p̃dicabile cõit̃ sũptuꝫ tñ ħ ꝓp̃e accipitur p̃dicabile ꝓ eo qd̕ est actuꝫ ꝺ̄ plurib⁹ p̃dicari in his q̃ sunt limitata ꝛ ñ trãscendentia. Ad tertiũ dr ꝙ diffõ ɔstãs ex genere ꝛ dr̃ñtia reducitur ad illa p̃dicabilia sic̃ ad suas ꝑtes essentiales. Ad q̃rtũ dr̃ ꝙ illud ñ est p̃dicabile nisi f̃ꝫ q̃d sic̃ vitas entis dĩnuti ñ nisi est f̃m q̃d ꝛ ꝑ ɔñs nec est p̃dica° eius. Sꝫ oritur difficultas q̃d est p̃dicabile. Dr̃ aũt ꝙ illud qd̕ ē aptũ natuꝫ dr̃ plurib⁹ p̃dicari qꝛ oia noia t̃mi nata i bilis dicũt aptitudiẽꝫ ꝛ ñ actũ. Scd̕a dif. e q̃d ē vniuersale dr̃ aũt ꝙ vniuersale ē qd̕ est aptũ natũ i plurib⁹ esse qd̕ nõ ē intelligẽdũ f̃m nuãlez idẽptitatem ꝓpt̃ cõitateꝫ diue essentie ad tres ꝑsonas. Tertia dif. est ñ p̃dicabile ꝛ vniuersale sũt id̕. Dr̃ aũt ꝙ sic absolute quia ois nã q̃ ē apta nata esse i pluribus: est etiã apta nata p̃dicari ꝺ̄ plurib⁹ ꝛ ecɔ° nõ tñ sũt ideꝫ respectiẽ qꝛ vniuersale dic̃ cõitatẽ in ordie ad esse cũ dr̃ qd̕ ē aptũ natũ i plurib⁹ eẽ. Predicabile aũt addici cũ dr̃ ꝙ p̃dicabile est aptũ natũ de plurib⁹ p̃dicari qd̕ est dici. Quarta dif. ē qꝛ si p̃dicabile nõ ē tale nisi in ordie addici tũc nullũ erit p̃dicatũ nisi sit vocalit̃ dictuꝫ ꝛ sic mut⁹ nullã pot̃it facere p̃dicationẽ. Dr̃ ꝙ cũ dr̃ ꝙ p̃dicabile ē qd̕ aptũ natũ de plurib⁹ p̃dicari uel dici. Nõ accipitur ħ solũ dictio vocalis imo p̃ncipalit̃ mẽtalis. cũ act⁹ p̃dicatõis sit p̃ncipalit̃ i intellectu sic̃ act⁹ ɔpõnis. Et sic pꝫ ꝙ ñ solũ theologi sꝫ ꝛ phi hñt ponere apud itellectũ actum dicendi.

Secũdus passus

ē ꝙ ge⁹ ē ꝙ p̃dicatur ꝺ̄ pluribus dr̃ntib⁹ spẽ i eo ꝙ q̃d ut aial ꝺ̄ hoie ꝛ leõe c°p°. Sꝫ ɔ̃ hãc diffõeꝫ istatur q̃druplicit̃. P°: qꝛ ens p̃dicatur de plurib⁹ dr̃ñtib⁹ spẽ i q̃d: ꝛ tñ nõ põitur ge⁹

Scd'o q2 diffō aialis p̄dicatur
ō plurib⁹ dr̄ntib⁹ spē in q̇d sic ꝛ
ip̄m aial ꝛ tn̄ diffi° ē p̄dicamtū
ɔ̄ gen⁹ distictū aut ɔ̄ p̄dicabile.
Tertio q2 p̄dicatur accn̄s ō plu
rib⁹ dr̄ntib⁹ spē i q̇d ut color de
albedie ꝛ nigredine ꝛ tn̄ i p̄di-
catōib⁹ disti iguitur ɔ̄ ge⁹. Quā
to q2 p̄dicabile p̄dicatur de plu
rib⁹ dr̄ntib⁹ spē i q̇d ut ō gene
re ꝛ spē q̄ differūt spē ꝛ nūero
p̄dicabiliū ꝛ tn̄ p̄dicabile nō est
ge⁹ cū ipsū diuidatur i alia p̄di-
cabilia. Ad p̄mū dr̄ ꝙ h̄ ut pa
tuit itēdit loq̇ ō p̄dicabilib⁹ limi
tatis ꝛ nō trāscendētib⁹ q̄le est
ens. Ad scd'z dr̄ ꝙ illa diffō p̄di
catur i q̇d rōe gener| qd' iclu-
dit ꝛ sic diffō gn̄is lz nō sit tōlit
tn̄ p̄ticularit ē ip̄m ge⁹. Ad t̄tiū
dr̄ ꝙ color hz duplicē h̄itudiez
vnā ad iferiōa ō q̇b⁹ p̄dicatur ꝛ
sic ē ge⁹ ꝛ n̄ accn̄s suoꝝ iferioꝝ
ꝛ ita ei ɔpetit gn̄is diffō. Aliā hi
tudiez hz ad subm̄ ꝛ sic ē accn̄s
ꝛ nō ge⁹ lz accn̄s ꝛ ge⁹ coicidāt
absolute i eod': n̄ tn̄ s3 eund're
spectū. Ad q̄rtū dr̄ ꝙ i ordie se
cūdarū itentionū p̄dicabile vr̄
eē gen⁹ ad .5. p̄dicabilia cū dica
tur i q̇d ō quolibz ipsoꝝ. Si .n.
q̄ratur q̇d ē gen⁹ ɔueiēnt rn̄de
tur p̄dicabilē ꝛ sic ō alijs: ꝛ con
stat ꝙ singula predicabilia ab
alijs plusq̄ nūero distigūtur.
magl .n. dr̄t spēs a gener cū sint
diuersaꝝ rōnuz q̄z vna spēs ab
alia spē q̄ sūt ei⁹dez rōis i ordie
scd'aꝝ itētionū. Sz oritur dif.
q̇d ē p̄dicari i q̇d. Dr̄ aūt ꝙ ill'd'
dr̄ predicari i q̇d ꝑ qd' ɔueniēt
rn̄detur ad introgatōez factaz
ꝑ q̇d. Sic cū q̄ritur q̇d ē hō cō-
ueniēnt rn̄detur aial: aut cor⁹
aut substātia. Scd'a dif. q2 si p̄
dicari ō plurib⁹ icluditur i q̇di
tate gn̄is tunc cessante actu i
telligēdi ꝑ qd' fit talis predica°
desinit eē gen⁹. Dicūt aūt loyci
ꝙ istud v̄bū predicatur i ꝓposi
to dic̄ aptitudiez ꝛ nō actū ut i
telligatur ill'd' eē ge⁹ qd' ē aptū
natū p̄dicari de plurib⁹ dr̄ntib⁹
spē i eo ꝙ q̇d. Intelligendū tn̄
ꝙ i ista diffōe gn̄is ponūtur. 4
ꝑticule disticte. Quaꝝ p̄ma ta
lis ē ꝙ gen⁹ p̄dicatur ad dr̄am
subiecti qd' iq̄ntū tale ō nullo
p̄dicatur. Scd'a ē ꝙ p̄dicatur
de plurib⁹ ad dr̄az idiuidui qd'
ō vno solo pdicatur. Tertia est
ꝙ p̄dicatur de plurib⁹ dr̄ntib⁹
spē ad dr̄az spēi q̄ ō solis nūero
dr̄ntib⁹ p̄dicatur. Quarta ē ꝙ
p̄dicatur i eo ꝙ q̇d ad dr̄az dr̄e
ꝓp̄ij ꝛ accn̄tis q̄ i q̄le p̄dicatur
ꝛ sic hec diffinitio nō ɔtinet ali
q̇d supfluū aut diminutū.

Tertius. P. ē

ꝙ spēs ē q̄ p̄dicatur ō pluribus
dr̄ntib⁹ nūero i eo ꝙ q̇d sic hō
ō sor. ꝛ plōne. c. 2°. Sz ɔ̄ hāc dif
finitōez istatur q̄druplicit. P°
q2 ge⁹ p̄dicatur ō plurib⁹ dr̄n-
tibus nūero i eo ꝙ q̇d ꝛ tn̄ nō

ē spēs assūptū pz q2 ō q°cūqꝫ dr̄ īferi° q̇ditatie ꝛ supi°. Scd'o q2 accn̄s dr̄ de plurib° dr̄ntib° numero sic albedo ō hac albedie ꝛ de hac ꝛ tn̄ accn̄s distiguitur ꝯ spēz. Ter° q2 ꝓpuz nō ē spēs ꝛ tn̄ risibilitas p̄dicatur de hac risibilitate ꝛ ō hac, q̄ dr̄nt nūero sic q̇ditas de suis īdiuiduis. Quarto q2 ista diffō datur ī ordine ad īferiora: spēs aūt īq̄ꝫtū spēs vr̄ solū respicere supiora cū ꝯtineatur sub p̄te subiectiā. Ad pmū dr̄ ꝙ isti diffōi ab aliq̇bus additur ꝙ spēs ē q̄ p̄dicatur de plurib° nūero solo ꝛ si n̄ appōitur: ista dectia° ē tn̄ subintelligēda āt tō diffō accipiēda ē ſm īmediatā p̄dicatiōez. Ad secundū dr̄ ꝙ albe° hz duplicē hitudiez vnā ad suū subiectū ꝛ ſm illā dr̄ accn̄s q2 īheret subiecto ꝛ aliā ad sua īferiora ꝛ ſꝫ illā dr̄ spēs: ꝛ sic idē ē accn̄s et spēs absolute ꝛ mālit̄ nō tn̄ respectie ꝛ forl'it. Ad t̄tiū dr̄ ꝙ sic accn̄s hz duplicē hitudiem ut pote albedo sic risibilitas ī hitudine ad hoīez ē ꝓpuz ꝛ ī hitudine ad hāc risibilitatez ꝛ hāc est spēs: ut eādē nā sit spēs ꝛ ꝓpū absolute nō tam̄ respectie. Ad q̄rtū dr̄ ꝙ nā hoīs nō solū ī hitudie ad supiora dr̄ spēs gn̄is sꝫ ēt ī hitudie ad īferiōa dr̄ spēs īdiuiduoꝝ. Et cū dr̄ ꝙ ꝯtineatur sub p̄te subiectiua vm̄ est ī q̄ꝫtū respicit supiora inq̄ꝫtum autē respicit īferiora ꝯtinetur sub toto vniuersali. Sꝫ oritur dif. si ista diffō hic data ē de cī spē. Dic̄ aūt por° ꝙ nō sꝫ tm̄ de spālissima q2 subalt̄na nō sclūz p̄dicātur de pluribus dr̄ntib° nūero sꝫ etiā spē. Scd'a dif. q2 spēs subalt̄na p̄dicatur ō pluribus dr̄ntib° nūero ī eo ꝙ q̇d sic color de h° colore ꝛ de hoc. dr̄ aūt v̄m ē mediate ista tn̄ diffō ut patuit accipiēda cū mō imediatiōis. Tertia dif. ē si est alia diffō spēi spālissime nisi ista. Dicit aūt por° ꝙ sic q2 dic̄ spēz specialissimā eē q̄ cū sit spēs n̄ pōt eē ge° cū nullā spēz sub se hēat. Quārta dif. si pōt dare aliq̄ vna diffō ꝯueniēs tā spēi spālissime q̄ꝫ subalt̄ne. Dr̄ aūt ꝙ nō vr̄ q2 spēs vr̄ dici equoce ō vīqꝫ spē: ꝛ ea q̄ sūt equoca n̄ hn̄t vnā rōz.

Quartus. P. ē

ꝙ spēs ē q̄ ponitur sub assigto gener̄ ꝛ de q̄ ge° p̄dicatur ī eo ꝙ q̇d ē c° ec d'. Et ista diffō ꝯtinet duas p̄ticulas: q̄ꝝ pma distiguit spēz a gener̄ gn̄alissimo q2 dicit ꝙ pōitur sub gener̄ cū illud ge° nō pōatur sub aliq° genere. Scd'a p̄ticula distinguit spēz a dr̄a q2 lꝫ ꝯtietur sub genere sic diuidens sub diuiso tn̄ ge° nō dr̄ ō ea ī q̇d sic īfra patebit. Sꝫ oritur dif. q2 diffō ista ꝯpetit īdiuiduo sic spēi cū pōatur sub gener̄ ꝛ ge° de ipo ī q̇d p̄dicetur. Dr̄ autē ꝙ ista diffō oꝫ ut ītelligatur cū īmediatiōe

ad ħ ut īdiuiduuꝫ excludatur sic̄ supioꝛ diffō cū i mediatione spēi ad īdiuidua subītelligetur. Se/cūda dif. ē qꝛ si ista diffō ītelliga/tur cū i mediatiōe ⁊ spēs sit ꝙ i mediate pōitur sub genere tunc hō nō eēt spēs substātie ut coꝛpꝰ uel coꝛpis aīati qꝛ sub nullo isto rū īmediate pōitur. Dr̄ ꝙ ſm ħ oꝫ tolli īmediatiōeꝫ ab hac diffōe respectu generū remotoꝝ ⁊ tūc excludi possꝫ īdiuiduū qꝛ nō ē ꝑ/dicabile ꝑꝑe sūptū. vñ qꝛ ista diffi nitio vacillare vr̄ meliꝰ ē dicēda notificatio q̄dā. Tertia dif. si ista diffō q̄liscūq₃ pōitur seu notificaº ꝯuēit spēi spālissime. Dic̄ aūt pōꝰ ꝙ sic ⁊ ita vr̄ ꝙ spēs spālissima sub gener̄ pōatur ⁊ ꝺ ipa ī q̇t ge nus ꝑ̄dicatur sic̄ de subalt̄na et sic ista diffō vr̄ cōis vt̄q₃. Quarta dif. ē qꝛ spēs spālissima ī ꝓcedēti passu fuit diffinita ī oꝛdie ad īfe/rioꝛa ⁊ in ista diffōe ī oꝛdie ad su ꝑioꝛa. Dr̄ aūt ꝙ spēs spālissima hꝫ duplicē hitudieꝫ. Unā ad suꝑ ioꝛa ⁊ q̄₃tuꝫ ad illā ꝯuenit ei ista diffō. Et aliā ad īferioꝛa ⁊ ſm illā ꝯuenit ei diffō supiꝰ data ⁊ sic qñ dictū ē ꝙ spēs dr̄ eq̇uoce de spē subalt̄na ⁊ spālissima accipienda ē spālissima ſm hitudieꝫ q̄₃ hꝫ ad īferioꝛa qꝛ ſm aliā hitudieꝫ diffi nitiue ꝯuēit cū spē subalt̄na. Sꝫ remanet dif. si spēs spālissima est bis spēs ſm ista. Dr̄ aūt ꝙ ipa ē spēs ſm duplicē acceptionē spēi eq̇uocā q̄re dr̄ spēs ſm dupliceꝫ spēi diffiōeꝫ iam datā.·.

Quintus. P. ē

ꝙ genꝰ est alicuiꝰ genus ⁊ spēs ē alicuius species. Id circo in q̇t necesse est i vtroꝛūq₃ rōnibꝰ vti/q₃ vti cº eodeꝫ. Ex quo dicto eli/ciūtur q̄ttuoꝛ ꝯclusiones. Quaꝝ ꝑ̄ma talis est genus ⁊ species re latiue sunt opposita qꝛ ħ inten/dit ꝓbare cū dicit ꝙ genꝰ est ali cuius genus ⁊ speciēs est alicuiꝰ species. Secūda ꝯclusio est ꝙ oē ꝙ est alicuius est relatiuū ad il/lud qꝛ ꝑ ħ ꝙ genꝰ ⁊ species sunt alicuiꝰ intendit ostendere ꝙ sūt relatiua. Tertia conclusio est ꝙ qñcūq₃ aliqua sunt correlatiua vnuꝫ dꝫ poni in diffōne alteriꝰs et ecōuerso qꝛ dicit ꝙ qꝛ ista sunt alicuius .s. adīuiceꝫ necesse est i rōnibꝰ .i. diffōnibus vtrorūq₃ vtri usq₃ vti. Quarta cōclusio est ꝙ q̇ cūq₃ cog̊scit distincte vnuꝫ corre latio ⁊ cognoscit distīcte reliquū quia noticia diffinitiua est distin cta ⁊ vnū istoꝝ diffinitur ꝑ reli/quuꝫ. Sed oritur difficultas qꝛ si genus ⁊ species ſm ꝙ īparespi ciūt īferioꝛa dicūtur ad īuiceꝫ re latiue. Dr̄ aut ꝙ nō qꝛ alia ē ha bitudo ad supioꝛa. Et alia est ad inferioꝛa ⁊ nō pōt referri species ad genus nisi ꝑ habitudieꝫ ad ip sum ꝙ est supius. Unde ſm illaꝫ diffinitioneꝫ qua spēs dr̄ que po nitur sub gener̄ species refertur ad genus ⁊ sic genꝰ ingreditur

eius diffinitionē ꝛ ſm illā quē dr̄ ſpecies eſt que dr̄ de pluribꝰ differentibus numero nō refertur ad ipm cuius ſignum eſt quia ñ ponitur genus in tali diffōne et tunc refertur ad indiuidua que in tali diffōne ponuntur.·.

Sextus. P. eſt

ꝙ in vnoquoqꝫ ꝑdicamēto gnāliſſimū eſt ſ quod non eſt aliud ſupueniēs genꝰ ſicut ſubſtātia cꝰ eodē. Sed ɔtra iſtā diffōnez inſtatur q̈druplicit̄ Primo qꝛ ſupra ſubſtātiaꝫ ſupuenit ens ꝙ ꝑ dicatur de pluribꝰ dr̄ntibus ſpē in eo ꝙ q̇d que ē diffō generis. Scd'o qꝛ abſolutū dr̄ de ſubſtā tia q̈titate ꝛ q̈litate i q̇d cū vnuz qd'qꝫ iſtoꝝ ꝑm ſuā q̇ditatē ſit ad ſe ꝛ nō ad aliud ꝛ ſic ɔuenit ei rō generis ſupioris q̄ ſit ſubā. Tertio qꝛ reſpectiū dr̄ in q̇d de pluri bus ꝑdicamentis cū. 7. ꝑdicamē ta vltima cōit̄ ponātur nūc r̄ſpe ctiua eo ꝙ ſm ſuā q̇ditatē ſunt ad aliud. Quarto qꝛ accn̄s ē q̇d cōe ad. 9. ꝑdicamenta que ſūt ge neraliſſima ꝛ ſic hn̄t ſupius iſta gnāliſſima. Ad ꝑmū dr̄ ꝙ ens ſu pueniit ſ ſubām nō ſic genus ſed ſicut trāſcendens oē genꝰ qꝛ eſt illimitatū ad oia. Ad ſcd'm ꝙ lꝫ abſolutū ſit iferiꝰ ente eo ꝙ ens ꝑmo diuiditur in abſolutū ꝛ reſpectiuū tn̄ qꝛ ſupius q̄ ſubſtātia ponitur trāſcendēs iō nō eſt geꝰ Ad tertiū ꝙ lꝫ relatio ſic ſit vnuz determinatū ꝑdicamentū tn̄ reſpe ctus i plꝰ ſe hꝫ vtpote ad oia. 7. ꝛ ſic ē tranſcēdens ſicut abſolutū. Ad q̈rtū ꝙ accn̄s nō dr̄ in q̇d de 9. ꝑdicamentis cū inherentia ſit poſterioꝛ iherēte ꝛ iō ñ pōt pōi genus. Sed oritur dif. qꝛ tota diffō generis hic data ꝑ plōnem ɔuenit enti quātūcūqꝫ pōatur trāſ cendē s ꝛ in q̈cūqꝫ mā ïueniatur diffō ꝛ diffinitū. Dr̄ aūt ꝙ ſi iſta plōnis diffiō eēt ſufficiēs nullus pōt euadere q̄n ens ſit genꝰ ſi tn̄ ē vniuocū: niſi forte dicatur ꝙ ñ dr̄ in quid generis mō.·.

Septimus. P.

eſt ꝙ ſpāliſſimū ē poſt q̄d' nō eſt alia iferioꝛ ſpēs ſic hō pꝫ in ſubē ꝑdicamēto caꝰ eodē. Ex quo dc̄o accipitur documentū ꝙ ꝓcedē tibus i linea ꝑdicamētali ſp inſe rioꝛa ſunt poſterioꝛa qꝛ h̄ ſupponit ꝙ iferius aduenit ſupioꝛi cū dicit ꝙ poſt ſpāliſſimū nō eſt poſterius. Sed h̄ oritur difficul tas qꝛ iſte hō dicitur de ſorte et platone cū q̈libet ſit iſte homo: ꝛ ſic iſte hō dr̄ de pluribus drn̄ti bus numero in q̇d ꝛ pɔn̄s ē ſpēs ſub hoīe q̇ pōitur ſpēs ſpāliſſima Dr̄ aūt ꝙ iſte hō ꝓut eſt cōe ad plura indiuidua nō eſt indiuiduz ſigtum ſed dr̄ indiuiduū vagum ꝛ iſtud nō eſt ſpēs ſpāliſſima. Et tale nō dicitur in q̇d de idiuiduo ſigto. vn̄ ſor̄ . q̇ditatiue licet ſit hō tn̄ nō q̇ditatiue hic homo ſm ꝙ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

hec hecheitas est cõis sibi ꝛ alijs qꝛ sic videtur eē intẽtio scd'a. Scd'a dif. ē qꝛ ꝑticulare se i pl⁹ hꝫ q̄ȝ singulare ut q̄daȝ hõ q̄ȝ h hõ ꝛ tñ ꝑticulare cõtinetur sub spē spālissima. Dr̄ aũt ꝙ ꝑticulare sic acceptũ nõ videtur aliud q̄ȝ spectat ad ꝓpositũ nisi indiuiduũ vaguȝ. Et iõ lꝫ sit cõe nõ tñ i quid. Tertia dif. quia idiuiduũ dicitur de pluribus dn̄tib⁹ numero in q̄d utpote de h indiuiduo in q̄tum est idiuiduũ ꝛ de illo sicut hecheytas dr̄ õ hac hecheitate ꝛ de hac. Dr̄ aũt ꝙ accipiendo sic indiuiduũ ꝓ secũda intẽtione tunc indiuiduũ ē spēs spālissima ꝓdicabilis cõiter sumpti ꝛ sic nõ ↄtinetur sub homine tunc.n. indiuiduũ q̄ditatiue forꝫ hõ sed ut ē ꝑma itentio ꝛ sic nõ ↄuenit pluribus. Quarta dif. qꝛ oīs hõ ↄtinetur sub hoīe. oīs.n. hõ infert hoīeȝ ꝛ nõ ecõuerso: ꝛ tñ oīs hõ vr̄ eē supra hũc hominē ꝛ sic hr̄e coitateȝ specificā Dr̄ aũt ꝙ licet oīs hõ s̄ hũc hominē habeat coitateȝ extensiuā nõ tñ q̄ditatiuaȝ ut sit eius spēs vñ h hõ nõ est vere nec q̄ditatiue oīs hõ ꝛ sic non est spēs.·.

Octauus: P ē

ꝙ subaltn̄a sunt illa q̄ sunt media int̄ illa extrema q̄ sunt gn̄alissimũ ꝛ spālissimũ c⁹ eodeȝ. Et dic ꝙ ista subaltn̄a hn̄t duplicē hitudineȝ. Unā ad supiora ꝛ s̄ꝫ illā sunt spēs subaltn̄e aliā ad inferiora ꝛ s̄m illā sunt gn̄a subalterna. Et adiũgit ꝙ extrema q̄rũ sũt ista media nõ hn̄t nisi vnā solaȝ habitudinē utpote gn̄alissimũ ad sua iferiora ꝛ spālissimũ ad sua supiora. Sed oritur dif. qꝛ spēs spālissima respicit idiuidua de q̄bus ꝓdicatur i q̄d ut inferiora ꝛ sic nõ hꝫ hitudieȝ soluȝ ad supiora. Dr̄ aũt s̄m Porphiriũ ꝙ nõ põt negari q̄n species ↄtineat idiuidua sicut ↄtinetur a supioribus: tñ iñ tñd nõ sufficit ad soluendũ nisi dicatur ꝙ h intendit loq̄ de ordie ꝓdicametoꝝ ꝓpe sũptoꝝ ad iniceȝ. Indiuiduũ aũt sic nõ est ꝓdicabile. Secũda dif. est qꝛ gn̄alissima hn̄t hitudineȝ iferioꝝ respectu transcendentiũ: ꝛ sic nõ vr̄ ei⁹ negāda hitudo ad supiora. Dr̄ aũt ꝙ talis hitudo nõ est ad ꝓdicabilia sicut h accepta. Tertia dif. cum subaltn̄a heant hitudieȝ tā ad iferiora q̄ȝ ad supiora q̄ istaꝝ habitudiũȝ ē ꝑor. Dr̄ aũt ꝙ hitudo ad supiora qꝛ in hitudine ad illa ↄstituũtur ꝛ i habitudie ad inferiora ↄstituũt ꝛ vnũq̄d'q; prius in eē ↄstituitur q̄ȝ aliud ↄstituat ꝑ eo ꝙ ↄstituere ꝑsupponit esse ꝛ sic subaltn̄a ꝑus sũt spēs q̄ȝ genera. Quarta dif. qꝛ gen⁹ s̄m suā rõeȝ formalē ordie preuenit spēm sicut cā ꝑueīt suũ effcm̄ ꝛ eētialis ps suũ totũ ꝛ vbicũq; erunt simul iste rõnes rõ gn̄is

erit p̃or. Dr̄ aūt q sic cā p̃uenit suū effectuz tñ qñ ista ↄcurrunt p̃us est vnusq̄sq; effectus q̄ȝ sua cā p eo q causare p̃cedit esse et eo q effectus accipit esse.:

Nonus. P. est

q nō est deuenire in generibus ad vnū p̄muz gen⁹ sic in familijs sed quēadmodū ait dc̄m ē i p̃di camentis .x. sunt genera sicut .x p̄ma reꝝ p̄ncipia c⁹eodez. Et adiungit q si quis ea .s. x. gnā ētia vocet equoce in q̄t Aristo. non vniuoce nūcupabit. Et iſuz adiūgit q si eēt ens vnuz cōe genus oīuz vniuoce dicerētur oīa ētia. Et iſuz adiūgit q cū sint .x. p̄ma p̃ncipia coīa .s. entis ip̄m est cōe ad ip̄a s̄m solū nomē ꝛ nō s̄ȝ diffinitōnis rōnez. Ex qb⁹ dictis accipiuntur q̄ttuor p̄hica documēta. Quoꝝ p̄muz est q licet por⁹ istū librū repetēs fuerit plōnic⁹ i diffōnibus ꝛ pprietatib⁹ p̃dicabiliū tñ in icidentibus fuit pipatheticus q² in ista disgressiōe h⁹ passus inducit p se Aristo. ꝛ nō plōnez ꝛ in p̃ncipio libri idē fec̄. Diffōnes aūt iste ꝛ ppetates nō fuerunt date p̄mo ab Aristotile sȝ a plōne. Scd'z do. est por⁹ fuit istius intētiōis q ens dr̄ equoce de .x. p̃dicamentis ꝛ lȝ aliqui nitantur ip̄m exponere tñ ↄstat q illa expositio corrūpit textuz q² dicit q solū nomen entis est eis cōe ꝛ nō diffō s̄m illd' nomē. Tertiū do. est q por⁹ allegat h̄ Aristotilē p entis equocatione dicentē q si q̇s ista .x. p̃dicam̄ta vocet entia equoce ꝛ nō vniuoce nūcupabit. Istud aūt dc̄m nō īuenitur in libris Aristo. ꝛ iō allegatio ista nō est multū curanda. Quartū documentū est q lȝ por⁹ intēdat hic sequi Aristotilez nō tñ intendit sequi plōnem q² ↄstat q plato posuit vnā bōi ydeā que ē ratio formalis ꝛ eodem mō de ente. Sed oritur difficultas que ē rō p quā por⁹ fuit motus ad ponendā istā equocationē. Dr̄ aūt q istā hic assignat q² .x. p̃dicamēta sūt .x. p̄ma reꝝ p̃ncipia. ꝛ ideo si rō entis foret vniuoca tunc ip̄a eēt istis p̄ma q² oē supius est p̄us nā suis iferioribus. Scd'a dif. si ista rō est demōstratiua. Dr̄ aūt q nō vr̄ q² lȝ .x. p̃dicamenta sint p̄ma rerū p̃ncipia in ordine p̃dicamentorū s̄m se acceptoꝝ nō tñ ↄpādo ad ordiez trāscendentiū aut simplicit̄ alioq̇n nō eēt deueīre i vniuerso ad vnū p̃ncipiuz simpliciť p̄muz. Sed remanet difficultas si .x. p̃dicamēta possunt appellari entia equoce sicut iducit Aristotiles. Dicitur aūt q dicere ens equocū ꝛ dicere .x. p̃dicamenta entia appellari vr̄ oppositū in adiecto q² q̄cūq; plurali numero enunciātur h̄nt cōe illud qd' tali noie significatur et

iõ nõ dicimus aial vm ⁊ aial pi-
ctũ eẽ duo aialia sed duas aialis
acceptiones. Ista aũt deductio
ɔfirmatur. Tũ qꝛ illa q̃ sunt di-
uersaꝝ rõnuz inq̃ztuz talia non
numerãtur sicut hõ ⁊ asinus in
quãtuz talia nõ sunt duo ⁊ sic d̃
alijs. Tũ qꝛ illa q̃ numerantur ĩ
quantũ nuãntur sunt vnius rõ
nis sicut hõ ⁊ asinꝰ dicũtur duo
aialia aut duo corpa. Tũ qꝛ vbi
sunt plures entitates ibi est en
titas ⁊ entitas ⁊ ꝑ ɔñs entitas
ĩcata. Si aũt scd'a nõ eẽt eiusdẽ
rõnis cũ pma iã nõ esset entitas
ĩcata sed alia noua ĩcepta. Tum
qꝛ in ordine. x. p̃dicamentoꝝ en
titas ꝑ p̃us dr̃ de substantia ⁊ ꝑ
posterius de alijs ut ab oibꝰ cõ
ceditur. rõ aũt entis nõ põt esse
ĩ aliquo posterius nisi ĩ alio eo-
dẽ fuerit p̃us. Alioq̃n si alia rõ ĩ
p̃ori iã nõ ita eẽt posterius ĩ isto
q̃z in illo.

Decimus. P.

est qꝫ. x. sunt gnãlissima spãlissi-
ma vero ĩ numero quodã sũt: ñ
tñ ĩdiffinito. Indiuidua autẽ q̃
post spãlissima sunt ĩfinita sunt
qua ꝓp̃e vsq3 ad spãlissima a ge
neralissimis descendẽtez iubet
plõ q̇escere. Infinita ĩq̇t ait re
linquenda sunt. Neq3. n. eoꝛuz
posse fieri disciplina cº eodem.
Ex quo dc̃o accipiũtur. 7. phica
documenta. Primum est qꝫ sm
Plõnez quẽ seq̇tur in isto passu
decẽ sũt p̃dicamenta quia dicit
decẽ eẽ gnãlissima ⁊ ista sunt p̃
dicamenta ⁊ sic patet qꝫ plato ⁊
Aristoteles ĩ numero p̃dicamẽ
toꝝ ɔueniũt. Scd'm documẽtuz
est qꝫ ĩ vniuerso nõ est dare spẽs
infinitas: quia dicit qꝫ spãlissima
ĩ numero quodam sũt nõ tamẽ
in diffinito. Tertiuz do. est qꝫ in
diuidua in vniuerso sunt ĩfinita
qꝛ dicit qꝫ que sunt post spãlissi-
ma ĩfinita sunt. Quartũ do. est
qꝫ ista ĩfinitas nõ est ĩtelligẽda
ĩ actu sed in potentia quia cõis
sentẽtia phoꝝ fuit qꝫ nõ est da-
re ĩfinita indiuidua ĩ actu. Qui
tum do. est qꝫ infinitas species
eẽ negatur non solũ in actu sed
etiaz in potentia qꝛ eo mõ quo
ɔcedit hic ĩdiuidua infinita quo
negat specieꝝ infinitatem ⁊ tñ
ut patuit nõ ponit infinitatem
indiuiduoꝛum nisi in potentia.
Sextum documentũ est qꝫ indi
uidua sunt extra ɔsiderationez
cuiuslibet scientie quia dicit qꝫ
in ꝓcessu scientifico descenden
tẽ a gnãlissimis ad spãlissima iu
bet Plato q̇escere. Septimum
documentum est qꝫ infinitaruz
nõ potest esse nostra scientia qꝛ
dicit qꝫ Plõ asserit infinitarum
non posse fieri disciplia. Et ideo
dicit qꝫ infinita qualia sunt indi
uidua relinquenda sunt.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Undecim⁹. P.
est q̄ descēdentibus ad spālissi-
ma necesse ē diuidentez ꝑ mul-
tudiez ire ascendentē vo ad ge
neralissima necesse ē colligere
multitudiez. Collcm eniz spēꝝ
multoꝝ ē spēs in vnaz naturā ⁊
magis illud qd᷑ est genus. Par
ticipatiōe eniz in q̇d speciei plu
res hoies sūt vnus homo. Par
ticulares aūt vnus est ⁊ plures
c° eod᷑. Ex quo dc̄o elicūtur. 4.
pħica docum̄ta. Primū ē q̄ oi-
um indiuiduoꝝ idistinctoꝝ ſm
species est vna natura specifica
quia dicit q̄ species ē collectiū
multoꝝ in vnā naturā specificā
Et ide seq̇tur q̄ vnitas specifica
nō solū est in aīa sed etiā in reꝝ
natura. Scd᷑m do. est q̄ oīum
spēꝝ idistictaꝝ ſm genus ē vna
natura generis q̄ꝛ dicit q̄ magl
est collectiuū genus multoꝝ in
vnaz naturā q̄ꝫ sic spēs ut illud
magis referatur ad multa ⁊ nō
ad vnitatē. Et inde seq̇tur q̄ nō
solū vnitas spēi sed etiā generis
est s natura rei. Tertiū do. est
q̄ ꝑticipatiōe spēi plures hoies
sunt vnus hō. Et inde vr̄ accipi-
at argumētū q̄ sicut ē vna cōis
natura specifica ita eēt vnū cōe
suppositū illius nature q̄ꝛ homo
est nomē suppositi sic hūanitas
significat hūanaz naturā. Quar
tuz do. ē q̄ ꝑticularibus diuisis
vnus hō est plures q̄ꝛ vnus ſm
spēm diuiditur in plures ſm nu
merū. Intelligēdū tn̄ est q̄ vni
tas specifica ⁊ generis q̄ h̄ po-
nūtur i natura ɔfirmātur q̇dru
pliciter p̄mo q̄ꝛ cū vnuz opposi
tū est i natura ⁊ reliquū. Idem
aūt ⁊ diuersū sunt opposita mō
cōtrario circa vnūqd᷑qꝫ: ⁊ ideo
cū distictio speeifica ⁊ generis
sic in reꝝ natura inter idiuidua
diuersaꝝ spēꝝ ⁊ generuz oꝑtet
ut sit ibi vnitas generis ⁊ spēi.
Scd᷑o q̄ꝛ a q̇buscūqꝫ aufertur
vnū ɔtrarioꝝ īmediatoꝝ ītrodu
citur reliquū alioq̄n nō essent ī
mediata sed idē ⁊ diuersuz sunt
īmediata ɔtraria g̊ distictio spe
cifica i re aufertur ab⁹ idiuiduis
eiusdē rōnis necessario in re in
troducitur vnitas specifica uel
idēptitas. Tertio q̄ꝛ idē ⁊ diuer
sum in genere sūt īmediata cir
ca genus sicut egritudo ⁊ sani-
tas circa animal. Et iō sicut ab-
lata egritudie nccīo introduci-
tur sanitas i re sic remota disti
tione gn̄is a spēbus q̄ ponūtur
ī eodē genere iducitur oppoīta
idēptitas. Quarto q̄ꝛ vnū ⁊ mul
ta sūt p̄uatiue opposita q̄ sūt eui
denti⁹ īmediata circa totū ens ⁊
circa quālibet ei⁹ portionē. Cuz
p̄uatiua formalit᷑ sūpta sint con
tradictoria: ⁊ iō cū illa que sunt
infra speciez aliq̄ꝫ nō sint multa
ſm spēm oportet q̄ sic sint vnū
⁊ ita de genere.·.

Duodecimus

p.ē q̄ sp i plures spēs diuisio generis ēst capitulo eodem. Et istius ratio est: quia omnis diuisiotēdit ad pluralitatez et tunc eadē rōne diuisio spēi sp esset in plura idiuidua. Sz oritur dif. q2 est dare spēz q̄ nō hz nisi vnuz idiuiduū sic fenix dr̄ ūica eē. Dr̄ aūt q̄ licet sit vnica i actu tn̄ plures i pō nāli cum vna post aliā generetur. Et diuisio respicit ea q̄ sūt i potētia cū talia recipiāt spēi p̄dicationez similit̄ τ generis. Uñ sicut rosa i actu ē flos ita rosa in pō. Scd'a dif. est q2 i icorruptibilib9 est dare vnicū idiuiduū vni9 spēi sicut pz in sole τ luna q̄ sunt ppetua τ iō nō sūt alia i pō nāli ō qua tractāt phi. Dr̄ aūt q̄ tunc talis spēs nō diuiditur i idiuidua sz remanet idiuisa τ adhuc saluatur q̄ sp diuisio spēi est i plura indiuidua. s. q̄si diuiditur. Tertia dif. est q2 tūc diffō data ō spē saluari nō pōt cū dr̄ q̄ spēs ē q̄ p̄dicatur ō plurib9 dr̄ñtib9 numero i eo q̄ q̄d cū talis spēs nō dicatur neq̄ in actu neq̄ i potētia ō plurib9 numero dr̄ñtib9. Dr̄ q̄ licet i potētia nāli nō sūt plura idiuidua sub tali spē hñ tñ i pō obiectinali p q̄ pōt saluari diffō in eis. Quarta dif. ē q2 nō nulli p̄mosophi steponūt q̄ i mālib9 sub vna spē nō pōt eē nisi vnū iiudiduū p potētiaz aliq̄ nālez uel supnālez dr̄ aūt q̄ oz cōsisti itimēt istā diffinitōez spēi q̄ fuit data a plōne τ ab Aristotile tanq̄ vnū de p̄mis p̄ncipijs phie. Sz remanet dif. si isto mō pōt esse genus cū vnica spē sic spēs ad indiuidua. Dr̄ aūt q̄ nō vr̄. Rō q2 nā sicut spēs requirit multa idiuidua i pō aliq̄ aut i eē q̄ditatiuo τ nō in actu ita et gen9 respectu spēꝝ. Scd'a dif. si est i vniuerso aliq̄d genus q̄d h̄abeat actu vnā tm̄ spēz sicut spēs fenicis actu hz nisi vnicum idiuiduū. Dr̄ aūt q̄ istud nō ē vsq̄q̄ p̄spicuū i s̄sibilib9: quoꝝ dr̄e sunt nobis q̄ditatiue occulte: tn̄ cum subā dr̄ diuidi p corpeū τ i corporeū spūs cōstituta p istā dr̄az si hz nisi vnā spēm s̄m illos q̄ ponunt oēs angelos ei9dez spēi. Tertia dif. est si rō spēi pōt saluari vnico idiuiduo exn̄te in actu. dr̄ q̄ sic nullo existente in actu quia cuz dr̄ p̄dicari spēs de pluribus. ist̄d verbū p̄dicari intelligatur s̄m aptitudinē: nō s̄m actū s̄m oēs philosophos. Illa autem que sunt i potentia sunt apta nata p̄dicari sicut sunt apta nata existere.

Quarta dif. est si ratio generis eodez modo pōt saluari sine illa specie existente in actu. Dicitur autē sic per solas species exn̄tes in potentia plures quia vniuersale est q̄ est aptnmnatuz i pluribus esse et natura generis sic sumpti in potentia cum suis speciebus ē apta nata in pluribus

eē ⁊ sic ē vniuersale ⁊ nō nisi ge⁹ ut pꝫ iductiē p.5. vniuersalia aut p̄dicabilia dicta ſupius.

Tertiusdecim⁹

P.ē q̄ oꝫ eq̄ de eq̄s p̄dicari ut hinibile de equo aut maiora ō mioribꝰ ut aīal ō hoie. miora de maioribꝰ mime q̄z nō dicꝰ i q̄t aīal eē hoiē quēadmodū dicꝰ hoiē eē aīal ca.ᵒ eodꝫ. Ex quo passu accipiūtur duo p̄hica documenta. Primū ē q̄ isubordiat p̄dicabilibus supiora sūt iferioribꝰ maiōa q̄z dicꝫ q̄ oꝫ maiora ō miorib⁹ p̄dicari: accipiēdo maiora p supioribus ⁊ miora p iferiorib⁹ sicut pꝫ i datis exēplis. Et ista maioritas accipiēda ē extēsiue ꝑm ābitū et nō itēsiue. Scdꝫ do. ē q̄ illa que sūt idē ꝯuertibiliꝫ sūt adeq̄ta q̄z h̄ vocās ꝯuertibilia adeq̄ta dicit q̄ oꝫ eq̄ ō eq̄s p̄dicari: d̄ntur aūt ista eq̄ ꝑm ābitū ⁊ nō ꝑꝫ pfectōeꝫ ⁊ istoꝰ idēptitas adeq̄ta. Sꝫ ꝯtra istū.p. arguitur q̄druplicit̄ i eo q̄ dicꝫ iferiora ō supioribꝰ mime. p.ᵒ p actū diuīsiōis q̄z cū diuiditur aīal p rōale ⁊ irrōale d̄r q̄ aīal aliud rōale aliud irrōale ⁊ sic vtrūq̄ꝫ inferiꝰ d̄r ō supiori diuisiue. Scdꝫo p actū diffīōnis q̄z cū d̄r q̄ hō est aīal rōale suppōitur h̄ aīal eē rōnale sic ois ꝯplexio p̄suppōit suos t̄mios. Un̄ q̄ p̄dicat aliq̄d ō hoie albo suppōit q̄ hō sit albꝰ. Terꝰ p actū ꝯuersiōis q̄z si ꝯuertēs ē va ꝯuersa dꝫ eē va. Cū aūt d̄r ois hō ē aīal: ista ꝯuertitur i hāc q̄d daꝫ aīal ē hō p accn̄s ⁊ ibi p̄dicatur iferiꝰ ō supiori ⁊ tn̄ vꝫ sic ista aīal est hō q̄tū ad ꝯuersiōeꝫ. 4.ᵒ p actū silogistice deductiōis q̄z sic arguitur i t̄tia figura oē rōale ē hō: oē rōale ē aīal g̊ aīal ē hō. D̄r aūt oibus istis q̄ ista ē vera p̄dicaꝰ i q̄ iferiꝰ de supiori pticulariꝫ aut idiffinite sūpto ⁊ p̄dicatur tn̄ regula plōnica i isto passu iducta n̄ fallit q̄z itēdit loq̄ ō p̄dicatiōe p se q̄lis ē supiōis de iferiori: aut paᵒnis ō subiecto q̄z iferiꝰ de supiori ē per accn̄s: accit.n. aīali ut sit hō aīal. Sꝫ oritur dif. si illa q̄ p̄missa sunt possuꝰ redigeꝫ i obsequꝫ xp̄i. D̄r aūt q̄ sic oia ⁊ sp̄aliꝫ passū p̄cedēteꝫ i quo fuit ostēsuꝫ q̄ nulla pōt eē sp̄es q̄ nō sit apta nata p̄dicari de pluribꝰ: ⁊ iō n̄a solis nata ē eē i pluribꝰ idiuiduis ⁊ lūe ⁊ ista pō frustra eēt nisi foret aliq̄ cā p q̄ꝫ possꝫ redigi ad actū. Et tūc seq̄tur due ꝯclusiōes fidei xp̄iane ad r̄ducēdū p̄hantes. Pria ē q̄ dꝰ n̄ agit cāndo mūdū ō nccītate n̄ae q̄z tūc fecisset q̄cq̄d facere potuisset: ⁊ iō cū n̄a solis posset eē i pluribꝰ idiuiduis fecissꝫ multos soles Secūda ꝯlusio est q̄ deus possꝫ aliuꝫ mundū distinctuꝫ numero facere ab isto quia natura specifica istiꝰ est coicabilis pluribus idiuiduis ut pōt argui i p̄ncipalibus eius ptibus sicut fuit argutum de sole.·.

Quartusdeci⁹

P. ē iste q̃ ō qb⁹ spēs p̄dicatur ō diffnccio ꝛ spēi ge⁹ ꝛ gnīs ge⁹ vsq₃ ad gnālissimū c. eod. Ex q⁰ dco plōnico vr̄ extrixisse Aristote. illā regulā quā pōit i p̄dicamētis. s. qñ alt: ō alto p̄dicatur ut ꝛ subiec⁰ Quicq̄d p̄dicatur ō p̄dicato ꝛ ō subiec⁰ p̄dicatur ꝛ ſm modū accipiūtur. 4. ꝯbiatioues regulaꝝ ad oppoita relatiue. Quaꝝ p̄ma ē q̄d ē supi⁹ supiore ē supi⁹ iferiore: ꝛ q̄cq̄d ē iferi⁹ iferiore ē iferi⁹ supiore: q₂ sic t₃ ista. Scd̄a ē q̄cq̄d est mai⁹ maiōe ē mai⁹ miore. ꝛ q̄cq̄d ē min⁹ miore ē min⁹ maiōi p eundū modū. Tertia regula ē q̄ q̄cq̄d ē p⁹ pore ē p⁹ postiōe ꝛ q̄cq̄d ē posti⁹ postiore ē postius pori p eund' modū. Quarta regula ē q̄cq̄d ꝯtinet ꝯtinēs: ꝯtinet ꝯtentū: ꝛ q̄cq̄d ꝯtietur a ꝯtētu ꝯtinetur a ꝯtinēte. Et ſ₃ illū modū accipitur illa regula q̄cq̄d ē cā cē ē cā cāti q₂ oēs isti hn̄t eq̄lē euidētia₃ cū regula. p̄ma q̄ ē plōnis ꝛ p idē mediu₃ deducūtur. S₃ ōitur dif. vnde hn̄t euidentiā oēs iste regule. Dr̄ aūt q̄ ex lr̄a q₂ q̄cq̄d ē vlt̄ ꝯpatm̄ ig̃tu₃ ꝯpatiu⁹: ē vltra ei⁹ positm̄ q̄ suppōit ꝯpatiuus vbi ē ꝯpatio: vbi aūt nō ē sicut i ꝯtinēte ꝛ ꝯtento: tūc mediū cōtinens se h₃ ad ꝯtentū p modū ꝯpatiui ꝛ aliud vlt̄i⁹ ꝯtinēs sic vltra ꝯpatiuum.

Quintusdecimus.

P. ē q̄ idiuidua dr̄ h⁹modi q̄m ex p̄petatib⁹ consistit vnūq̄d' q₃ doꝝ quoꝝ iq̄t collectio eadē nūq̄₃ i alio erit: socti .n. p̄petatea nūq̄₃ i alio erunt p̄ticulariū c. eod. Ex q⁰ passu accipiūtur duo p̄hica documēta. Primū ē q̄ collectio accn̄taliū p̄prietatū vnius idiuidui nūq̄₃ erūt i alio idiuiduo: q₂. s. quolib₃ idiuiduū h₃ aliq̄d' accidēs q̄d aliud ñ h₃. Scd'₃ do. ē q̄ opio fuit porphirij. q̄ iste p̄petates ididuoꝝ accn̄tales essent cātio ꝛ rō ididuatōis ipi⁹ subē: q₂ dic̄ q̄ vnūq̄d' q₃ ididuorū ex istis p̄prietatib⁹ ꝯsistit. Ista tñ opio cōit̄ ñ tenetur q̄ duplici rōe q̄ꝝ p̄ria talis ē: quia subā ē cā oiu₃ accn̄tiu₃ ꝛ ñ pōt cāre nisi ididuata sit ipa sabā: ḡ cū cā ig̃tū talis p̄cedat effc̄₃ ipa subā an̄ eē accn̄tiū erit idiuiduata. Et ꝯfirmatur q₂ accidēs singulare ñ pōt recipi nisi i subiecto singulari: ḡ subā ut receptia c⁹lib₃ accn̄tis ē ididuata: ꝛ sic nō idiuiduatur p eius receptēe₃. Scd̄a rō q₂ tot⁹ ordo p̄dicam̄ti sube p̄ueit totū ordinē alioꝝ p̄dicam̄toꝝ q̄ sūt accidētia. S₃ ordo p̄dicam̄talis ducitur vsq₃ ad ididua sic ad vltima: ḡ idiuidua subē sūt p̄riōa accn̄tib⁹ oib⁹ ſ nāꝫ. Tertia rō q₂ q̄lis ē ōdo eēntialis int̄ vniuersalia talis ē int̄ ipoꝝ indiuidua: cum ordo essentialis consequatur rationem formalem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

ꝛ tota rō formalis vniuersalis ꝓuetur in īdiuiduo. Et iō cū p̄dicamentū substātie ordīe eēntiali ꝓueniat alia ꝑdicamēta: sꝫ ꝗꝫ nāin īdiuidua substātie erūt accn̄tibꝰ ꝑora. Quarta rō ē qꝛ qđlibet īdiuiduū de generꝭ substātie hꝫ esse ꝑ se ī ꝑdicamento substātie: cū recipiat eiꝰ ꝑdicatione q̇ditatie. Si aūt fiet indiuiduū substātie ꝑ accn̄s tūc nō ꝑse sed ꝑ accn̄s foret ī illo genere. Et ꝯfirmatur qꝛ nullū accidens dr̄ in q̇d de īdiuiduo substātie ꝛ ꝯstitutiꝫ dr̄ ī q̇d ō ꝯstituto. Et itꝫ substātia nō dr̄ in q̇d ō aliquo ꝑ accn̄s ꝯstituto. Et iō vr̄ ꝙ h̄ nō est admittēdꝰ. dn̄s Porꝰ. qꝛ dixit a se n̄ ut habuit a Platone uel Aristo. nisi forte ītelligat ꝑ istas ꝓꝓetates hecheitates q̄ sūt ō generꝭ subē ad modū drāꝝ diuersaꝝ spēi. Sed oritur dif. ꝗꝫtuꝫ ad p̄mū documētuꝫ q̄ sūt iste ꝓꝓetates q̄ꝝ collectio nō posset eē ī alio īdiuiduo. Dr̄ aūt ꝙ fm ꝙ ipse vr̄ ītendere nō sūt accn̄tia q̄ cōsequūtur spēꝫ inꝗꝫtū est talis nā: sic eē bipedē hoīeꝫ aut erectū qꝛ talia sūt eadē ī oībꝰ īdiuiduis sed ō illis q̄ ꝯsequūtur īdiuiduū ꝛ sūt. 7. ut sunt locꝰ: tēpꝰ: for: figur: ꝯgn̄en: sanguis: patria sūt septē q̄ n̄ sūt vniꝰ ꝛ altiꝰ Secūda dif. cū dic̄ ꝙ nō pn̄t eē oīa ī aliqᵒ īdiuiduo si ītendit de eisdē fm spēꝫ aut nūeꝝ. Dr̄ ꝙ fm spēꝫ qꝛ ī oībꝰ accn̄tibꝰ gnā lr̄ istud ē vꝫm ꝙ iō nūero n̄ pōt eē ī diuersis. Tertia dif. qꝛ vr̄ ꝙ duo oua aut duo ṫanguli eiꝰđ spēi habeāt oīa accn̄tia ī spē similia ꝛ sic nō erit vꝫm qđ supponitur. Dr̄ aūt ꝙ lꝫ oīa accn̄a absoluta eiꝰ dē spēi possint esse in duobꝰ īdiuiduis nō tn̄ respectiua ī ist| vn̄ duo oua ꝗꝫtūcꝫ similia drīt spē fm sitū qꝛ vnū a dexṫis aliud a sinistris: aut sursū aut deorsū ꝛ sic de alijs ꝗꝫtūcꝫ similibꝰ. Quarta dif. si ꝑ istā distinctionē specificā accn̄tiū talia īdiuidua a nobis discernūtur. Dr̄ ꝙ sic vn̄ si successiue videātur fm istū modū possꝫ sustineri porꝰ ꝙ eēnt talia accn̄a cā īdiuiduatiōis ꝗꝫtum ad noticiā nr̄aꝫ.

Sextusdecimus. p.

ē ꝙ genꝰ ē qđdā totū: īdiuiduū aūt ꝑs: spēs aūt totū ꝛ ꝑs: sꝫ ꝑs q̇dē altiꝰ: altiꝰ vō totū cᵒ eođ. Sꝫ ōitur dif. q̄uo īdiuiduū pōt esse ꝑs spei: cū se h̄eat ꝑ īclusione ꝛ additōeꝫ ad ipaꝫ: spēs. n. īcluditur ī suo īdiuiduo ꝛ īdiuiduū addit ad ip̄m hecheitateꝫ. Dr̄ aūt ꝙ īdiuiduū ꝛ spēs pn̄t adīuicē dupliciṫ ꝯsiderāi seu ꝯꝑari: āt extēsiue ꝛ sic spēs īcludit īdiuiduū ꝛ se hꝫ ꝑ additōeꝫ ad ip̄m qꝛ se extendit ad ipsū ꝛ vlṫ ꝯtinēdo aut ītensiue ꝛ sic indiuiduū īcludit totā ꝑfectiōem spēi ꝛ addit ğdū h̄eitatis: ꝛ iō extēsiue spēs ē totū ꝛ īdiuiduū ꝑs: ꝛ ītensiue eoᵒ. Scđa dif. est

quō ſpēs pōt eē pars gnīs cuꝫ
geꝰ ⁊ dr̄a ꝯſtituāt ſpēꝫ ſicꝑtes
Dr ꝙ nō ē inꝯueniēs idē eē eiꝰ
dē totū ⁊ ꝑtē ſm diuerſos mōſ
totiꝰ ⁊ ꝑtis: Nūc aūt i toto eēn
tiali ⁊ ꝑtibꝰ eius ſpēs ē qđdaꝫ
totū cꝰ ꝑtes ſūt genꝰ ⁊ dr̄a qꝛ
eēntialiṫ ipm ꝯſtituūt. In toto
aūt vniuerſali ⁊ eiꝰ ꝑte genꝰ ē
totū ⁊ ſpēs eius ꝑs ſubiectiā ⁊
ſic loqͣtur i ꝓpoſito. Tertia dif.
ē qꝛ oē totū eſt maius ſua ꝑte
⁊ iō ⁊ eodē mō nō pōt eē maiꝰ
⁊ minꝰ ⁊ ſic nec totū ⁊ ꝑs reſpe
ctu eiuſdē. Dr̄ ꝙ lꝫ ſm eundē
modū q̄ꝫtitatꝭ idē eodē mō nō
poſſit eē maiꝰ ⁊ minus tn̄ bn̄ ſꝫ
diuerſos mōs ſic hō eſt minoꝛ
bꝛuto ſm q̄ꝫtitatē molis: ⁊ mai
oꝛ eo ſm q̄ꝫtitateꝫ v̓tutis ⁊ ꝑfe
ctionis: ⁊ ita geꝰ eſt maius ſpē
ſm ꝯitateꝫ ⁊ minus ſm eēntia
lē ꝑfectōeꝫ: cū ſpēs totā ꝑfecti
onē eius includit q̇ditatiue ſeu
diffinitiue. Quarta dif. quod
iſtoꝝ excedit aliđ ſimiliṫ oīa cō
penſādo. Dr̄ aūt ꝙ ſpēs ſim-
pliciṫ vr̄ geꝰ excedere qꝛ exceſ-
ſus gnīs reſpectu ſpēꝝ nō eſt
niſi ꝑ ſua poſt̓ioꝛa i q̄ꝫtū ꝑambi
tū ſuuꝫ ad plura iſerioꝛa extē-
ditur. Exceſſus aūt ſpēi reſpe-
ctu generꝭ ē ꝑ ꝓoꝛa: qꝛ ꝑ ꝑtes
eius eēntiales: ꝓoꝛa aūt ſūt eſ
ſentialia ⁊ nō poſt̓ioꝛa ⁊ exceſ-
ſus i eēntialibꝰ eſt maioꝛ q̄ꝫ in
nō eēntialibꝰ. Sꝫ remanꝫ dif.
ſi geꝰ ꝑ̄dicatur de q̄libꝫ ſpē ſcō̄

ſū accepta ſꝫ totū ambitū ſuū.
Dr̄ aūt ꝙ n̄ qꝛ cū āditꝰ gnīs ſit
eiꝰ ꝯtinētia tūc ſm totā ſuā ꝯti
nentiā reſpiceret vnā ſpēꝫ tm̄:
⁊ ſic eēt ꝑ̄dicaᵒ adeq̄ta ſic vnuꝫ
qđqꝫ ꝯtinens ē adeq̄tū qn̄ ali
ud recipit ſm totā ꝯtinētiā ſuā
Scđa dif. ē ſi geꝰ ꝺ̄ q̄libꝫ ſpē
dr̄ ſm ꝑtē ābitꝰ ſui. Dr̄ aūt ꝙ ſic
qꝛ cū ābitꝰ ſit reſpectꝰ ꝯtinentiſ
gnīs ad ſpēꝫ: reſpectu cꝰ libet
ſpeciei eſt alia ⁊ alia ꝯtinentia
: cū reſpectꝰ ex t̓mis diuerſifi-
centur: ⁊ iō cū tōlis ābitꝰ gnīs
ex talibꝰ reſpectibꝰ aggregetur
oꝫ ut ſm aliā ⁊ aliā hꝰ ābitꝰ ꝑtē
iſta ꝑ̄dicaᵒ attēdatur. Tertia
dif. ē ſi geꝰ ꝺ̄ q̄libꝫ ſpē dr̄ ſm ſe
totū. Dr̄ aūt ꝙ ſic qꝛ tō rō diffi
nitiua cꝰlibꝫ gnīs ſaluatur in q̄
libet eiꝰ ſpē ⁊ vbi eſt tō diffō: oꝫ
ut ſit totū diffinitū ibi. Et ita ꝺ̄
ſpē reſpectu idiuiduoꝝ eadem
rōe. Quarta dif. ē qꝛ cū ħitꝰ
gnīs ſit reſpectꝰ fūdatꝰ i ipō ge
nere ſic reſpectꝰ ꝯtinētie fūda
tur i ꝯtinente. iō vbi ē genᵒ ſm
ſe totū ibi ē totus eiꝰ ābitꝰ ſic re
ſpectꝰ in eo fūdatus ⁊ iō totus
ābitus i q̄libet ſpē. Dr̄ aūt ꝙ lꝫ
foꝛte totuſ ābitus gnīs erit i q̄
libet ſpē fōmaliṫ ⁊ ſubiectiē cū
ꝯitaſ gnīs ⁊ eius ꝯibilitas ſit ꝑ
ſe paſſio eius: tn̄ talis ābitus n̄
ē i ea t̓miatiue: ⁊ iō qꝛ ad ipaꝫ
totꝰ ābitus n̄ t̓iatur niſi ſꝫ totū
ambituꝫ de ipa ꝑ̄dicatur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Decimus sep timus. P. est q̄ q̄daȝ sunt dr̄e que faciūt alt̄atuȝ: ⁊ q̄daȝ faciunt aliud cap°. 3°. Et dr̄e facientes alt̄atuȝ sunt que faciūt diuersitatē accn̄talē. Ille aūt q̄ faciūt aliud sūt ille q̄ faciūt diuersitatē eēntialeȝ. Sed oritur dif. q2 ɔgregatīū ⁊ disgregatiuū sūt dr̄e accn̄tales: ⁊ tn̄ faciūt aliud cū albedo ⁊ nigredo p istas dr̄as ɔstituta dr̄ant eēntialit̄. Dr̄ aūt q̄ iste dr̄e lȝ sint accūtales ut ɔpātur ad subiectū: tn̄ in ,ppo genere q̄litatis sūt eēntiales. Secūda dif. q2 rōnale ⁊ irrōale sūt dr̄e eēntiales ⁊ tn̄ nō faciūt aliud genus cui aduenūt: cū genus f̄m se sp sit idē eēntialit̄ respectu oīuȝ spēꝝ. Dr̄ aūt q̄ iste differētie nō faciūt aliud illud cui aduenīūt sicut preexigito ut eit gen⁹: sȝ illud cui aduenīūt sic ɔstituto sic est spēs. Intelligendū tn̄ est q̄ i eodeȝ textu ,pseq̄ēs mēbrū dr̄aꝝ q̄ faciunt aliud pōit duos act⁹ ordiatos q̄ fiunt ex ip̄is. Quorū p̄mus est diśio gn̄is. Scd'us ē ɔstitutiuus diffōnis vn̄ dicit q̄ f̄m dr̄as que faciūt aliud fiunt diones geneꝝ ⁊ assigtiōes diffinitōuȝ q̄ sūt inq̄t ex genere ⁊ h⁹mōi dr̄ n̄tijs. Ex quo dc̄o eliciūtur duevulge ɔclusiōes: q̄ꝝ p̄ma est q̄ diffō q̄ditatiua de q̄ h loq̄tur ex geneꝝ ⁊ dr̄n̄tijs diuisiuis ɔstat ip̄ius generis q2 h dicit explicite. Secūda ɔclusio ē q̄ sola spēs diffinitur tali diffōne q2 sola spēs hȝ genus ⁊ tales dr̄as sui ɔstitutias.

Decimusocta uus. P. est q̄ sūt q̄daȝ dr̄e separabiles ut albū ⁊ nigrū: et q̄dā inseparabiles. Inseparabiliū q̄daȝ sūt p se sicut rōnale ⁊ irrōnale mortale ⁊ disciplie pceptibile. Et quedā p accn̄s sicut simum aq̄lū. c° eodē. Et adiūgit q̄ istarū dr̄n̄tiaꝝ ille q̄ sūt p se in substātie rōne. i. diffōne q̄ditatiua accipiūtur: ⁊ nō illa q̄ sūt p accidēs. Ex q° dc̄o accipiūtur duo p̄hica documēta. Primū est q̄ mortale ē dr̄a eēntialis hois. q2 hic pōit istā dr̄aȝ int̄ illas q̄ ingrediūtur diffōneȝ. Secūdū documentuȝ est q̄ pceptibile discipline ē talis dr̄a q̄ditatia q2 h int̄ illas eā enumerat. Sȝ oritur dif. quō mortale pōt eē dr̄a p se q̄ fac̄ ad eē cū sit hois destructiua. Dr̄ aūt q̄ lȝ mors p̄uet hois eē tn̄ mortalitas nō p̄uat imo suppōit: q2 mortalitas dic̄ aptitudieȝ ad moriēdū ⁊ ista aptitudo dicit aliq̄d positiuū: q̄uis dicat ordieȝ ad p̄uationē. Secūda difficultas cum ois aptitudo sit p⁹rior nā i q̄ fundatur q̄ dicitur apta nata: quō mortalitas q̄ pōitur apti-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

tudo nature hũane põt esse eius dr̃ntia ↄstitutiua: p̃sertim cũ oīs talis dr̃ntia sit po2 eo quod facit adeē. Dr̄ aũt q̄ nulla talis aptitodo põt poni dr̃ntia p se q̄ditatiua q̄uis p ip̄am circũloq̄mur dr̃ntiaʒ taleʒ queãdmodnʒ per bipedē. Tertia dif. quid dicit ista mortalitas ī hoīe. Dr̄ aũt q̄ eius p se passionē cũ dicat naturaleʒ hoīs aptitudiem sicut risibilitas sed iõ mortalitas nõ est ꝓpria passio eius sed corpis aīati q2 omne tale aptũ natũ ē mori p sepationeʒ q̄lemcũq̄ anime a corpe. Quarta dif. est quõ põt eē p se passio hoīs ista mortalitas cũ subiectũ nulluʒ possit eē sine sui p se passione: ꝛ tñ fm fidē xp̃ianaʒ xp̄s nũc est imortalis ꝛ nos oēs post futurã resurrectionē erimus imortales. Dr̄ aute q̄ licet tunc simus futuri imortales fm quid.i.in ordie ad agentia cãta que nõ potuerunt de facto isflgere mortē tñ semp remanebit aptitudo mortis i ordine ad cãm p̄maʒ que sp posit aiaʒ a corpe separare ꝛ etiã naturenõ repugnat ex se ꝟ respectu naturaliũ agentiũ. Sed remãet difficultas de alia dr̃ntia scd̃a q̄ dr̄ pceptibile disciplinę si ista est q̄ditatiua. Dr̄ aũt q̄ nõ q2 dic̄ potentiã receptiam respectu disciplinę. oīs aũt potẽtia est posterior suo fũdam̃to sicut supra patuit de aptitudie. Secũda dif. est q2 disciplie pceptibilitas ē rõnabilitas quedã. cũ actus disciplinę sit actus rõis: ꝛ tũ nullus dubitat q̄n rõnale sit dr̃ntia q̄ditatiua. Dr̄ aũt q̄ eodē mõ de rõali p ut dicit aptitudiem actũ rõnis ut magis infra patebit.

Decimusnon⁹

passus est q̄ cũ dr̃ntiaꝝ insepabiliũ q̄daʒ sint p se ꝛ quedaʒ per accñs ille q̄ sunt p se nõ recipiũt magis ꝛ minus sed bene ille que sunt p accidens c⁹ eodē. Et istud dc̄m p̄mũ ip̄e declarat t̄plici rõne. Quaꝝ p̄ma est q2 gen⁹ nec magis nec minus p̄dicabitur de eo cuius fuerit genus nec gnīs dr̃ntie fm quas diuiditur genus Ex quo dc̄o accipitur talis ratio illud qd̄ nõ p̄dicatur fm magis et minus non recipit magis et minus cum p̄dicari sit fm eē sʒ ge⁹ ꝛ eius dr̃ntia nõ p̄dicantur fm magis ꝛ minus g̃ nõ suscipiunt magis ꝛ minus. Secũda rõ illi⁹ est q2 dicit q̄ iste dr̃ntie sũt que vniuscuiusq3 rõem ↄplēt. Et tũc sic arguitur illa que ↄstituũt diffinitionē ↄpletiue nõ suscipiunt magis ꝛ minus ꝛ ista nõ h3 euidentiã nisi supponẽdo q̄ diffinitiua rõ nõ recipit magis ꝛ min⁹ sed rõ diffinitiua ut supra c̄ñdit ↄpletur p istas dr̃ntias g̃ non recipiunt magis ꝛ min⁹. Tertia ratio quã assignat ē quia dic̄ q̄ eē vnicuiq3 vnũ ꝛ idē neq3 inten

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

sionē neq₃ remissionē suscipiens ē vñ arguitur sic nihil pōt intēdi aut remitti in ordie ad illud cui est idē. S₃ iste drñtie sunt idē cū illis de quo dicūtur eentialiꝭ: g̊ nō possunt intēdi ꝛ remitti in ordine ad ipa. Sed oritur dif. qꝛ iste rōnes ita vidētur ꝯcludere i accidētalibꝰ drñtijs sicut in subālibꝰ cū in accñtalibꝰ ita sint idem genus ꝛ drñtia cū illis de q̇bꝰ ꝑ dicātur sic in subālibꝰ. Dr̄ ꝙ sic in subālibꝰ nō est magis ꝛ minus suscipe i ordie ad supiora ita nec i accñtalibꝰ qꝛ albedo nō pōt eē magis nec minꝰ color: aut magis ꝛ minus albedo q̄uis subiectu₃ possit magis aut minꝰ albū. Et iō nō s̄m se sed i ordie ad subiectū recipiūt ista magis ꝛ minꝰ istoꝝ.

Scd'a dif. est ꝙ accñtia sepata s̄m fidē katholicā in eucharistia itēduntur ꝛ remittūtur ꝛ sic habetur magis ꝛ minꝰ i tali forma s̄m se ꝛ nō solū in ordie ad subiectū. Dr̄ aūt ꝙ licet talia accñtia itendātur ꝛ remittātur s̄m sua₃ naturā ut sepata sunt a subiecto nō tñ s̄m ordie₃ suū q̇ditatiuu₃. s̄m quē fit ꝑdicatio supioris de iferiori ꝛ istud ē ꝙ hic intēdit excludere. Et sic p₃ quō redigimus oēm intellectū i obsequ₃ xp̄i ut vitas naturaliꝭ nata a vitate credita nō discordet. Sed remanet dif. qꝛ tūc eodē mō vr̄ negari intensio ꝛ remissio ab illis drñtijs q̄ sunt de gnībus accñtiu₃ sic in illis de genere substātie. Dr̄ aūt ꝙ vm̄ ē q̄tū ad rōnes q̇ditatiuas tñ qꝛ subāles nō hn̄t subiectū ad qd' ꝯparentur ut alie q̄ intēsionē ꝯstituūt ꝛ qꝛ ꝯsistūt s̄m suas hecheitates: iō nō intēdūtur ꝛ remittūtur sicut ille.

Vicesimus.

P ē ꝙ q̄dā sunt dr̄e diuisiue geneꝝ ꝛ q̄da₃ ꝯstitutie spēꝝ. Et adiungit ꝙ eedē drñtie sunt diuisiue geneꝝ ꝛ ꝯstitutie siue ꝯpletiue spēꝝ caꝰ eodē. Et si dicatur qꝛ dicit in ꝑncipio ꝙ dr̄aꝝ alie sunt ꝑ quas gnā diuidūtur ꝛ alie sunt ꝑ q̄s ea q̄ diuisa sunt. i. diuidētia specificātur. Forte vult distinguere inē dr̄as specificas ꝛ alias q̄ diuidnnt ipa₃ spē₃ spāliss̄ma ꝛ constituūt ipa idiuidua. S₃ oritur dif. si ois dr̄a ē diuisiua generis. Dr̄ aūt ꝙ nō ille dr̄e i q̄s diuiditur ens añq̄₃ cadat i. x. ꝑdicamēta ut qñ diuiditur in absolutū et respectiuū qꝛ imediate diuidunt ens qd' nō est genus ꝛ ꝯstituūt aliq̇d qd' ē supra oē genꝰ ut ē absolutu₃ ꝛ respectiuū: ꝛ similiꝭ ille dr̄e ꝑ quas nā spēi spālissime cōtrahitur ad idiuidua q̄ nō sūt generis diuisiue. Scd'a dif. ē si ois drñtia ē ꝯstitutia spēi. Dr̄ aūt ꝙ nō ille q̄ sūt trāscendētes qꝛ ibi nulla ē spēs nec ille q̄ sūt idiuiduales de q̇bꝰ ē nūc dc̄m. Et iō cu₃ dr̄ ꝙ dr̄e sūt diuisiue geneꝝ ꝛ cōstitutie spēꝝ ē itelligendum de

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

limitatibꝰ i genere ad dr̄am trāſ
cendētiuȝ: ⁊ de q̇ditatis ad dr̄aȝ
ꝓ̂petatuȝ īdiuidualiū ſiue dr̄aꝝ
q̄ nō ſūt q̇ditatiue. Similit̄ dr̄e ꝑ
q̄s nā ſpecifica ꝯ̄hitur ad idiui
uidua nō ſūt gn̄is diuiſiue. Ter-
tia dif. ē ſi dr̄a vltia q̄ pōitur i dif
finitiōe ꝯuertatur cū diffinito q̄
vocatur ſpecifica. dr̄ aūt ꝙ ſic q2
cū diffō ꝓcedit a magis coībus
ad mīus coīa ſi vltia dr̄a i plꝰ ſe
hr̄eret tūc tō diffō eēt i plꝰ q̄ȝ dif
finitū eēt i plꝰ. Quarta dif. q2 cū
vltia dr̄a hoīs pōatur rōale aut
mortale ſm̄ diuerſitatē op̄. ⁊ tn̄
nulla iſtaꝝ ꝯuertitur cū hoīe cū
vltra hoīeȝ bruta ſint mortalia:
⁊ vltra ip̄m āgeli ſūt rōales. Dr̄
aūt neut̄ iſtaꝝ ꝓ̂pe ſ3 ſe accepta
ē vltia q̄ȝuis ꝑ alt̄aȝ iſtaꝝ circū-
loq̇mur dr̄aȝ ſimplicit̄ vltimā.

Uiceſimuſ pri

mus. P. ē ꝙ dr̄a ē qua habūdat
ſpēs a genere: hō. n. ab aīali pluſ
h3 rōnale cͦ eo. Et iſtud dc̄m nō
ē ſubitelligēdū ꝙ ſpēs habūdet
dr̄a a genere. i. ꝙ habūdātiꝰ ha-
beat eā q̄ȝ geꝰ q2 h̄ itendit ꝙ geꝰ
ea caret. Nec ē itelligendū ꝙ ea
habūdat a gener̄ q̄ſi ab eo eā re
cipiat: q2 illā q̄ȝ caret nō pōt dāe
S3 ē itelligēdū ꝙ ſpēs habūdat
dr̄a a genere. i. ſic ꝙ genꝰ ip̄as n̄
h3 q2 iſtū ſenſū ſequētia manife
ſtat cū dic̄ nā vn̄ h̄ebūt dr̄as. s.
ip̄a gn̄ā. Et ut iſte paſſus rediga
tur i obſequȝ xp̄i: iſto mō itelligi
tur illud Saluatoris vbū de pha-
riſeo ⁊ publicāo: deſcēdit hic. s.
publicanꝰ i domū ſuā iuſtificatuſ
ab eo. i. ita ꝙ nō ille ⁊ ſic ſpecies
h3 dr̄aȝ a gener̄. s. remouēdo eā
Et ꝙ geꝰ nō h̄eat dr̄as ꝓbatur
i eodē ꝓceſſu q̄druplici rōne ibi
tacta. Pr̄a ē ꝙ geꝰ nihil haꝝ ē
ſc3 dr̄aꝝ utputa aīal q̄d ē genꝰ n̄
ē rōale nec irrōale. Alioq̄n cum
ip̄m icludatur i oī ſpecie ſua: oīs
ſpēs eēt rōaliſ aut oīs irōaliſ. Et
iō ſi nihil eoꝝ ē nec aliq̄ȝ eētia-
lit̄ eaꝝ h3 ſic̄ ē h̄ itētio. Scd̄a rō
q2 ſi genꝰ hr̄et vnā dr̄aȝ eadͬ rōe
hr̄et aliā cū ſit ad ip̄as ſm̄ ſe idif
ferēs ⁊ eadē rōe oēs q̄d vr̄ incō
ueniēs tātaȝ multitudīeȝ dr̄aꝝ i
eadē q̇ditate icludi. Tertia rō ē
q2 ſic̄ illa q̄ hn̄tur ⁊ iſūt actu ha-
bētur ſimplicit̄: ita illa q̄ hn̄tur i
pō hn̄tur tn̄ ſ3 q̇d ⁊ nō ſimplicit̄
ſ3 geꝰ nō h3 dr̄as niſi i ptāte. i. in
pō ſic̄ idet̄miatuȝ ē i pō ad deter
minari ḡ ſimpliciter non h3 eas.
Quāta rō ē q2 ſic̄ ex his q̄ n̄ ſūt n̄
pōt fieri aliq̇d ita oppoīta n̄ pn̄t
eē circa idē ſimul ⁊ iō cū dr̄e ſint
oppoſite nō pn̄t icludi i eadͬ ſim
plici gn̄is eētia. Intelligenduȝ
tn̄ ē ꝙ ex iſto paſſu accipiuntur
duo ph̄ica do. Quoꝝ p̄mū eſt ꝙ
dr̄a nō p̄dicatur ð genere. q2 ge
nus n̄ h3 dr̄aȝ aliquā ⁊ tn̄ ſubie-
ctū h3 i ſe ſuū formale p̄dicatuȝ.
Scd̄ȝ documn̄tuȝ eſt ꝙ geꝰ nō p̄-
dicatur de dr̄a: q2 ſi p̄dicaretur
de ea ut dōo. rōale eſt aīal tunc

ↄuerſiõe facta ſimpliciť aīal eſſ3 rõale. Sȝ oritur dif. qꝛ ſupiꝰ fuit oñſuȝ ꝙ inferiora de ſupioribus aliquoꝰ pdicātur ⁊ ſpāliť i gnībꝰ ⁊ dr̃ntijs. Dr̃ aūt ꝙ pdicatio i eiſ p accñs nõ ē negāda cū accidit ſic aīali eſſe rõale aut irrõale hic aūt ē intētio de pdicatiõe p ſe et eēntiale. Scd'a dif. ē qꝛ rões hic aſſigte videtur ↄcludere ita ō p accñs ſic ō eēnali qꝛ oppoita nõ poſſūt ſimul i eē nūero ita p acci dēs ſic p ſe. Dr̃ aūt ꝙ lȝ oppoita p accñſ nõ poſſint ſimul i eē eidē nūero: bñ tñ eid' ƀm ſpēȝ aut geꝰ eidē aūt ƀm ſpēȝ aut geꝰ ƀm rõeȝ gnīs aut ſpēi ↄ̃ria nõ poſſunt ſimul i eē eſſentialiter.

Uiceſimuſſecundus

. P. ē ꝙ dr̃a ē q̃ pdicatur de pluribus dr̃ntibꝰ ſpēi i eo ꝙ q̃le ſiť .n. cū q̃ritur q̇d eſt hõ rñdetur aīal ita cū q̃ritur q̃lis eſt hõ rñdetur rõalis cº eo. Sȝ ↄ̃ hāc diffiõeȝ iſtatur q̃druplicit. Prio qꝛ diffõ tõ pdicatur in q̇d cū ipa ſit rõ q̇ditatiua ⁊ tñ dr̃a ē alīa ps tõlis diffinitionis. Scd'o qꝛ totū ↄſtitutū ſolȝ ſeq̄ modū ptis magꝭ variabilis qꝛ ↄſtitutū ex ↄtigēti ⁊ nccio ē totū ↄtingēs ⁊ ſic ſi diffõ ↄſtat ex q̇d ⁊ q̃li tõ erit q̃litatia. Terº qꝛ dr̃a ē de eēntia ſpēi ſic eiꝰ ps ↄſtitutiua ⁊ oīs pdicaº eēntialis ē q̇ditatiua ⁊ ydēptitas eēntialiſ eſt cā talis pdicationis. Quarto qꝛ oīs q̃litas ē poſterior q̃li cuȝ tale eē pſupponit eē: ſȝ dr̃a ē por ſpē cū ipam ↄſtituat g̃ ñ dr̃ i q̃le. Dr̃ aūt oībus iſtis inſtātijs ꝙ lȝ dr̃a ƀm ſuū modū ſignificādi pdicetur in q̃le qꝛ p nomē adiectiū exprimitur tñ q̃tuȝ ad rē ſignificatā vē dr̃ inq̇d: cū ſit formalis ps q̇ditatis ⁊ ipa ptinet ad pmū modū pſeytatis. Sed oritur dif. qꝛ iſta diffõ ñ ↄpetit dr̃e ſpēi ſpāliſſime cū ipa ñ pdicetur de pluribꝰ dr̃ntibꝰ ſpē. Dr̃ aūt ꝙ iſta nõ eſt niſi ſpēi ſubalťne.

Uiceſimuſtertius

. P. ē ꝙ ſiť in rebꝰ ex mã et forma ↄſtātibꝰ uel ad ſimilitudīnē, pportionēq; mãe ⁊ forme cõſtitutionē hñtibꝰ: quēadmoduȝ ex mã eris fit ſtatua ⁊ ex forma figura: ſic hõ coīs ⁊ ſpālis ex mã q̇dā pportionabiliť ↄſiſtit ex genere: ⁊ dr̃a ſiť forma totū auteȝ aīal rõale mortale quēadmodū illic ſtatua cºeo. Ex quo dc̃o accipiūtur q̃ttuor phica documēta. Quoꝝ pmū ē ꝙ i ↄſtitutone ſpēi lȝ geºſit admodū mãe qꝛ i põ reſpectu dr̃aꝝ ⁊ in dr̃ntijs ad modū mãe: ñ tñ ē ppe mã qꝛ diť ꝙ ſe hȝ ad ſimilitudieȝ ⁊ pportionē mãe: ñ ꝙ ſit mã. Secūduȝ do. ē ꝙ lȝ dr̃a ſit ad modū forme: ut pote qꝛ ↄpatur ad geºſiť actꝰad ſpēȝ ſiť ipȝ definās nõ tñ ē ſimpliciter eiꝰforma: qꝛ diť h̄ ꝙ eſt ad ſimilitudieȝ ⁊ pportionē forme ⁊ nihil eſt ſimile ſibi ipi. Tertium

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

do. ē ꝙ nulla res extrīs in aliq̄ spē
pōt eē simplicit̄ simplex qꝛ i ea i
cluditur nā specifica q̄ ſm hunc
passū resoluitur ige⁹ ⁊ dr̄az ⁊ nul
lū simplicit̄ simplex ē resolubile i
aliq̄ plura. Quartū do. est ꝙ oīs
res extrīs i aliquo genere ē ỽe cō
posita ex genere ⁊ dr̄a: qꝛ q̇cq̇d
ē in genere nc̄cio ē i q̈libꝫ ei⁹ spē
⁊ tale icludit nāꝫ specificā q̄ con
stat ex genere admodū mat̄ie ⁊
dr̄a ad modū forme ut h̄ tactuꝫ
ē. Sed oritur dif. q̄re gen⁹ nō po
nitur ỽa mā respectu dr̄e cū sit i
pō ad ipāꝫ. Dr̄ aūt ꝙ ad rōeꝫ ma
terie nō suffic̄ possibilitas nisi sit
receptiua: gen⁹ aūt dr̄aꝫ nō reci
pit tanq̄ꝫ ei⁹ subiectū mat̄ie i sim
plicib⁹ formis sed dr̄e sūt ꝑtes q̇
ditatis eiusdē eidē fūdamēto ad
ueniētes sic̄ disgregatiū nō ifor
mat colorē sꝫ ambo ista sufficiē
sꝫ ordie quodā. Scd̕a dif. si dr̄e
sint ỽe forme. Dr̄ aūt ꝙ sic ab ali
q̇bus vn̄ tot ponūt i quolibꝫ for
mas quot dr̄as. Dicere tn̄ vr̄ ꝙ
si accipiatur forma sicut accipit
plō ꝓ rōe q̇ditatiua sic tot sunt q̇
ditates ꝑtiales quot p̄dicamēta i
q̇d. tn̄ accipiēdo formā sic̄ eā ac-
cipit Aristo. ꝓ alt̄a ꝑte cōpositi
ph̄ici sic cōstat ꝙ ab vna forma
sumūtur multe dr̄e sic̄ ab vno in
diuiduo albedīs accipiūtur oēs
dr̄e subordiate in genere q̈litat|
Tertia dif. si ista ꝯpositio q̄ ꝯpo-
nitur ex gener̄ ⁊ dr̄a ē i aīa nr̄a.
Dr̄ aūt ꝙ sic obiectie cū nr̄a itel
lectiua oꝑatio ad eā t̄mietur et
oīa q̄ a nobis itelligūtur in pō in
tellectia nr̄a obiectie ponūtur ⁊
istud nō ē magnū: qꝛ oīa etiā sin
gularia sūt i aīa nr̄a. Quārta dif.
si talis ꝯpō ē i reꝝ nā. Dr̄ aūt ꝙ
talis ꝯpō sic ē i aīa nr̄a obiectiue
sic ē i reꝝ nā subiectie cū oīs scia
realis ꝓcedit ꝑ diffōnes ꝓpt̄ q̇d
demōstrādo ꝙ nō eēt si ꝯpō ista
q̄ ē diffinitia eēt tm̄ in rōne.

Uigesimus q̄r-

tus. P. ē ꝙ dr̄a ē ſm aliquoꝝ as
signationem q̄ dr̄nt a se singula.
Nā ſm ge⁹ nō dr̄nt. Sūm⁹ enim
nos aīalia ⁊ irrōalia sꝫ additū rō
nale sepat nos ab illis: ⁊ rōales
sum⁹ iq̇t nos ⁊ dij sꝫ mortale no-
bis appositū sepat nos ab illis c°
eo. Sꝫ oritur dif. q̇d h̄ itēdit per
deos. dr̄ aūt ꝙ n̄ itelligētias sepa
tas qꝛ ꝯstat ille nō sūt aīalia: ⁊ h̄
suppōit istos deos eē aīalia q̄dā
rōalia sꝫ more plōnico ponūtur
h̄ dij aīalia q̄dā rōalia ⁊ imorta-
lia ⁊ sempit̄na ꝯstātia ex aīa rōa
li ⁊ corꝑe icorruptibili sic̄ posuit
plō de demōibus sic̄ motorib⁹ ut
recitat Aug⁹ i libro de ci. dei. Se
cūda dif. qꝛ beat⁹ Grego⁹ ponit
angelū eē aīal rōale sup Math.
qꝛ sic vr̄ potuit itelliger̄ plō. Dr̄
ꝙ beat⁹ Grego⁹ ibi accipit aīal e
q̇uoce sic̄ sensitiu⁹ dr̄ equoce de
aīali ⁊ itellectuali. Cū dic̄ sapiēs
ꝙ cogitare de sapia sens⁹ est cō-
sumat⁹ qꝛ sapia ꝑficit itellectuꝫ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

nõ sic aũt potuit accipe plõ aial de quo h loq̃tur qꝛ istud aial ponit sub corpe ĩ recta linea p̃dicamẽtali. Tertia dif. si plõ ponẽdo talia ĩcorruptibilia ꝛ rõalia errabat. Dr̃ aũt ꝙ sic fm fidẽ xp̃ianã fm q̃ꝫ nulla creatura ẽ rõalis nisi angelꝰ ꝛ hõ fm aũt viã rõis nãlis nõ vr̃ demõstrabile q̃re ñ possit aliqd' aliud ɔponi ex aĩa itellectiua dr̃nte spẽ ab humana nã ꝛ corpe ĩcorruptibili. Quarta dif. si rõale ꝙ hic sũitur ẽ dr̃a hoĩs q̇ditatiua. Dr̃ aũt ꝙ accipiẽdo rõnale fm noĩs ꝓpaꝫ significatiõeꝫ ꝓ aptitudĩe ad rõnãduꝫ ñ ẽ dr̃a sꝫ ꝓp̃a passio cũ talis aptitudo sit posterior suo apto nato fũdamẽto. i. subiecto. Si aũt accipiatur rõale ꝓ eẽntia aĩe rõalis sicẽ dr̃a q̇ditatiua qꝛ illa ẽ hoĩs p̃ncipiuꝫ ɔstitutiñ. Sꝫ dif. remãet si rõale ẽ vltĩa hoĩs dr̃a. Dr̃ aũt ꝙ sic accipiẽdo eã mõ iã dc̃o qꝛ vltĩa pfectio hoĩs eẽntialis ẽ aĩa itellectiua ꝛ isto mõ rõale ɔuertitur cuꝫ hoĩe: qꝛ ꝓut ɔuẽit cũ angelis in rõali tũc sũitur ꝓ põ itellectĩa q̃ ñ ẽ hoĩs q̇ditatĩa. Scd'a dif. quõ põitur h mortale vltĩa dr̃a si rõale ẽ nouissima. Dr̃ aũt ꝙ h porꝰ errauit nõ solũ fm fidẽ sꝫ etiã fꝫ nãlẽ rõalẽ si ĩtellexit mõtale fõe vltĩaꝫ dr̃aꝫ hoĩs q̇ditiuã tũ qꝛ mõtale est cõe oĩ aĩali ꝛ tũ vltĩa dr̃a nũq̃ꝫ est generi adeq̃ta tũ quia mors ꝛ vita sũt oppoĩta ꝛ iõ cuꝫ plura sũt viuẽtia q̃ꝫ sensibilia ut pꝫ ĩ plãtis mortale ɔuenit oĩbus corpibꝰ aĩatis ꝛ sic ĩ plus ẽ q̃ꝫ aĩal ꝛ ꝑ ɔñs nõ ẽ eiꝰ dr̃a diuisiua.

Uicesimusquĩtus.

P. ẽ ꝙ dr̃a ẽ fm aliquoꝝ diffinitionẽ qd' aptũ natũ ẽ diuidere q̃ sub eodẽ genere sũt cꝰeo. Et adiũgit ꝓsequẽdo istã difñõeꝫ ꝙ iterius ꝑscrutãtes ꝛ speculãtes: dr̃am dicũt nõ qd' libꝫ eoꝝ diuidentiũ q̃ sub eodẽ sunt genere sꝫ qd' ad eẽ ɔduc̃ ꝛ ꝙ eiꝰ eẽ ẽ ꝑs rei sic iñ exẽplificat ꝙ aptũ natũ eẽ nauigare nõ ẽ hoĩs dr̃a sꝫ ꝓṗuꝫ eius qꝛ nõ ẽ ĩ q̇d ɔplemẽtũ subã neq̃ꝫ eiꝰ ꝑs sed aptitudo q̃daꝫ eiꝰ est. Ex quo dicto eliciũtur q̈ttuõ plhica documẽta. Quoꝝ ṗmum ẽ ꝙ diuisio gñis nõ solum fit per dr̃as eẽntiales sꝫ etiã ꝑ accñtales sicut cuꝫ dicitur ut exẽplificat ꝙ aĩaliuꝫ quedam sunt apta nata ad nauigandum ꝛ q̃daꝫ nõ. Et iõ dic̃ ꝙ nõ omne quod diuidit geꝰ est dr̃ñtia de qua hic loq̇tur sed quod ad eẽ ɔducit quod est ĩtelligendum formalit̃ ꝛ non effectiue. Secundũ documñtuꝫ ẽ ꝙ dr̃a eo mõ quo hic accipitur est pars rei q̃ꝫ ɔstituit. Contra illos q̇ dicunt ꝙ genus ꝛ drñtia dicũt totum q̃ꝫuis alio ꝛ alio mõ tũc. n. nõ esset drñtia pars cũ possꝫ esse totũ alio mõ sumptũ. Tertiũ do. est ꝙ omnis nãlis aptitudo alicuius est ꝓp̃ria passio eius quia hic assignat rõnem quare aptuꝫ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

natũ nauigare nõ est dr̃a sed ꝓ
priũ qꝛ nõ est ↄplementũ subẽ sꝫ
aptitudo eius ut nõ ↄplemẽtuꝫ
ad illud qđ nõ est dr̃a referatur
ꝛ naturalis aptitudo ad h̃ ꝙ sit
ꝓpꝛiũ ꝛ tunc eadẽ rõne oĩs apti
tudo. Quartũ dc̃.ẽ ꝙ nulla nãlis
aptitudo põt eẽ alicuius q̃ditati
ua dr̃a apti nati qꝛ ꝓpꝛiuꝫ talis
dr̃a esse nõ potest cũ adeẽ nõ fa
ciat sed eẽ ipi iã ꝑfecto aduẽiat
Intelligenduꝫ tñ ꝙ ex isto vitio
dc̃o sequũtur q̃ttuoꝛ ↄclusiones
q̃ꝛ. Pꝛia ẽ ꝙ sensibilitas nõ est
dr̃a ↄstitutiua aĩalis qꝛ s̃sibilitas
dicit aptitudĩeꝫ ad sentiendũ sic̃
risibilitas ad ridẽdũ cũ noĩa ter
minata in bilis s̃m ĝmaticos di
cant aptitudiem ꝛ nõ actũ. Se
cunda ↄclusio ẽ ꝙ rõale nõ ẽ dr̃a
hoĩs ↄstitutiua sed illud cui ĩpo
sitũ ẽ ad significandũ qꝛ sicut risi
bilitas dic̃ aptitudĩeꝫ ad actum
ridẽdi ita rõabilitas ad actũ rõ
nãdi qui ẽ actus sic̃ actus ridẽdi
Tertia ↄclusio ꝙ moꝛtale nõ est
hoĩs specifica dr̃a qꝛ dic̃ ip̃a moꝛ
talitas aptitudĩnẽ ad actũ mori
endi sic̃ hĩnibilitas ad actũ hĩniẽ
di. Quarta ↄclusio qꝛ ↄgregatiũ
ꝛ disgregatiũ nõ sunt dr̃e ↄstitu
tiue albedinis ꝛ nigredinis quia
ↄgregatiuũ dicit naturalẽ apti
tudiem nigredinis ad actũ situꝫ
s̃m ꝙ ẽ ↄgregare ꝛ idẽ de disgre
gatiuo respectu albedinis. Sed
oꝛitur dif. q̃re oĩa ista assignãtur
in diffõnibꝰ ꝓ drñtijs ↄstitutiuis
dr̃ aũt qꝛ dr̃e q̃ditatiue reꝝ sũt
nobis ĩgte: iõ circũloq̃mur eas
ꝑ passiones ꝛ sic facimus descri
ptiões loco diffõnuꝫ. Scđa dif.
q̃re nõ põ.tur de coꝛpoꝛeo ꝛ aĩa
to sicut de istis ut sint passiões.
Dr̃ aũt ꝙ coꝛpoꝛeitas ꝛ ip̃a aĩa
sũt poꝛa suis ↄstitutis: ꝛ iõ sunt
q̃ditiua: ñ.n. dicũt aptitudĩeꝫ sꝫ
actũ p̃muꝫ ꝛ iste q̃ h̃ dr̃e sũt oẽs
dicũt aptitudĩeꝫ ꝛ ip̃m p̃mũ actũ
ↄsequentem.

Uicesimusextꝰ

P.ẽ ꝙ ꝓpꝛiuꝫ q̃drifariã diuidunt
vno mõ dicũt ip̃m qđ inẽ oĩ con
tento sub spẽ ꝛ non soli speĩ sicut
esse bipedeꝫ hoĩ. Alio mõ ꝙ nõ
omni sed soli sicut eẽ medicum.
Alio modo ꝙ oĩ ꝛ soli sed non sꝑ
ut canescere in senectute. Alioꝫ
ꝙ omni ꝛ soli ꝛ semꝑ sic̃ eẽ risibi
le hoĩ: nõ ꝙ semꝑ actu rideat sꝫ
qꝛ sꝑ aptus natus est ad ridẽdũ:
ꝛ ita hinnibile equo capitulo eo.
Sed oꝛitur difficultas quia pꝛo
pꝛiuꝫ non videtur p̃dicabile dis
tinctuꝫ a genere cum diffinitio
generis ei ↄuẽiat: ꝓ eo ꝙ mobi
le qđ ẽ ꝓpꝛa passio coꝛpis p̃dica
tur de pluribus drñtibꝰ spẽ in q̃d
sic̃.n. motus dr̃ de altatiõe ꝛ au
gmẽtatiõe in q̃d tanq̃ꝫ drñtibus
specie ita mobile de alterabili et
augmẽtabili que sunt eius ꝑtes
subiectiue. Dr̃ aũt ꝙ idẽ absolu
tũ põt eẽ ꝓpꝛium ꝑ ↄpationem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

ad subiectū utpote mobilitas ad
corpus: ⁊ ge⁹ i ordine ad sua īfe
riora sic̄ fuit dc̄m ɔ̄ accn̄te. Se-
cūda dif. q₂ ꝓpuz vr̄ eē spēs cuz
risibilitas p̄dicetur de pluribus
dr̄ntib⁹ nūero ī q̄d utpote ɔ̄ hac
⁊ de illa risibilitate. Dr̄ aūt ꝙ eo
dē mō ē ꝓpuz i h̄itudīe ad subie
ctū ⁊ est spēs ꝑ ɔpatione ad īferi
ora ⁊ iō lꝫ sint idē fūdamentalit̄
nō tn̄ idē formalit̄. Tertia dif. q₂
ꝓpuz vr̄ eē dr̄a specifica cū dica
tur de pluribus dr̄ntib⁹ nūero i
q̄le sic̄ illa. Dr̄ aūt ꝙ illud p̄dica
ri in q̄le talis dr̄e ītelligitur q̄di-
tatiuū ⁊ eēntiale ⁊ nō sic ꝓpriū.
Quarta dif. si ꝓpriū ē accn̄s. Dr̄
aūt ꝙ nō q₂ tunc nō eēnt nisi q̄t
tuor p̄dicabilia ⁊ frustra foret ɔ̄
accn̄s distinctū. Et ɔfirmatur ꝙ
nō ɔpetit ei diffiō accn̄tis inferi⁹
ānotāda. Sꝫ ē dif. q₂ dicūt cōiter
loyci ꝙ ꝓpriuz manat de gener̄
accn̄tiuz ſm Boeciuz. Dr̄ aūt ꝙ
istud est ītelligendū ꝙ hꝫ modū
accn̄tis i eo q̄d nō ɔducit ad esse
simplicit̄ sꝫ aduenit p⁹ eē ɔpletū
Scd̄a dif. q₂ oē illud q̄d aduēit
p⁹ esse ɔpletū dr̄ accn̄s ſm cōia
phantiuz dc̄a. Dr̄ aūt ꝙ ꝓpe lo-
quēdo ipm ꝓpuz nō aduēit quia
pullulat ab ītrīsecis p̄ncipijs spēi
Accn̄a aūt adueniūt q₂ nō ex ꝓ
prijs p̄ncipijs inascūtur q̄uis ali
quo mō ꝓpuz ɔcedatur aduēire
Tertia dif. q₂ distictio datur de
accn̄te ꝓpo ⁊ cōi ⁊ ista suppōit ꝓ
priū eē accn̄s ꝙ h̄ est diuisū. Dr̄
aūt ꝙ h̄ accipitur large accn̄s ꝓ
oī nō q̄ditatiuo nō ꝓprie ut īfra
diffinietur. Quāta dif. ē q₂ q̄cq̄d
est aut ē subā aut accn̄s cū ens ꝑ
ista diuidatur imediate: ⁊ iō cuz
ꝓpuz nō sit subā ꝑ eo ꝙ ad simpli
cit̄ eē nō facit vr̄ ꝙ sit ponenduz
accn̄s. Dr̄ aūt ꝙ sic̄ dr̄a r̄ducitur
ad ge⁹ spēi ɔstitute ꝑ ipaz q̄uis
n̄ dicatur ī q̄d tale ge⁹ de ea ita ꝓ
priū suo mō i eo ꝙ pullulat ab i
t̄nsecis p̄ncipijs speciei. :.

Uicesimusſep

timꝰ. P. ē ꝙ accn̄s ē q̄d adē ⁊ ab
ē p̄t subiecti corruptiōeȝ c.⁹ 5.⁹ Et
diuidit ibi accn̄s īsepabile sic̄ est
dormir̄ ⁊ i īsepabile sic̄ coruo eē
nigrū. Sꝫ ɔ̄ hāc diffōeȝ instatur
q̄druplicit̄. P.⁹ q₂ ūld q̄d adiacet
circa corp⁹ ut vestimentū adē ⁊
abest p̄t subiecti corruptōeȝ ⁊ tn̄
nō est accn̄s. Secūdo q₂ forma
subālis nō est accn̄s ⁊ tn̄ adē et
abē matie q̄ ei⁹ subiectū p̄t ipius
mā̄e corruptiōeȝ cū ipa mā̄ sit ꝑ
petua ⁊ icorruptibilis. Tertio q₂
corruptio ē accn̄s ut ɔbustio et
tn̄ nō adē ⁊ abē p̄t subcī corrup
tionē. Quarto q₂ accn̄s īsepabi
le lꝫ adsit tū pōt abeē ⁊ iō nō pōt
ei ɔpetere diffinitio accidentis.
Ad p̄mū quia corpus non ē sub
stātia vestimēti ⁊ illud adeē ⁊ ab
eē intelligitur per modum sub-
iecti. Ad secundū q₂ h̄ accipitur
adesse nō per modum substan-
tificātis sic̄ forma subālis dat eē

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

subātificatū ꝯposito sȝ ꝑ modū
īherētis ⁊ dependētis sic accñs.
Ad tertiū q̄ꝛ corruptio ē ꝓuatio
⁊ iō nō ē accñs cū rō accñtis sit
positiua. Et si dicatur q̄ trāsmu
tatio subālis ē positia ⁊ tñ ipa ñ
adē aut abē p̄t subiecti corrup⁹
nē. Dr̄ q̄ ipa trāsmuta⁹ adē duȝ
forma gignitur ut ꝯpositū ⁊ abē
gñatōe ꝯpleta sine subiecti cōru
ptione. Ad q̄rtū q̄ ista diffō for
te vr̄ dari d̄ solo sepabili accñte
nō tñ vȝ q̄ꝛ postq̄ȝ accñs sic diffi
nit ipm diuidit īsepabile ⁊ i inse
pabile. Et iō nō vr̄ posse saluari
ista plōnis diffō nisi ꝑ q̄ȝdā pōaȝ
.i. ꝑ q̄ȝ possit oē accñs separi ut il
le passus redigatur i obsequū xp̄i
Sȝ oritur dif. quō redigitur iste
passus i xp̄i obsequȝ iuxta p̄mis
sū. Dr̄ aūt q̄ cū ista diffō nō pos
sit saluari de oi accñte respectu
agētis nālis oȝ ꝯcedere q̄ ab ipsa
nō deuiādo q̄ agēs supnāle pōt
aliq̄ i nā p̄t ea q̄ eueniūt fm ōdi
nē nāe utpote separe oē accñs a
subā: fm illā regulā q̄ i realit̄ di
stictis de⁹ pōt facere p⁹ sine omi
posteriori ⁊ sic saluabim⁹ multa
miracula diue oipotētie.

Uicesimusoc-

tau⁹. P. ē q̄ accñs ē q̄d ꝯtingit
eid̄ ineē ⁊ nō ieē c⁹ eo. Sȝ ꝯ hāc
diffōeȝ īstatur q̄druplicit̄. Prio
q̄ꝛ ista diffō ñ vr̄ differre ab alia
ꝓcedēte cū idē sit ineē sic adeē ⁊
id⁹ nō ineē sic abeē eo mō quo h
suitur. Scd̄o q̄ꝛ cū accñtis esse
sit i eē: ñ i eē nō pōt cadere i ei⁹
diffōe ⁊ sic lȝ ꝯtigat in eē nō tñ ñ
in eē sic accipitur ista diffō. Ter
tio q̄ꝛ illud q̄ nccīo iest: nō ꝯtin
git cū nccīm ⁊ ꝯtingēs ex opposi
to distiguātur: oē aūt accñs ne
cessario iest: ḡ nō ꝯtigit ipm ieē
Quarto q̄ꝛ si ieē icludatur i rōe
diffinitia accñtis: tūc ꝑ nullā pōȝ
poīt ñ ineē cū diffinitū sine diffi
nitiōe eē nō possit ⁊ tñ oppoituȝ
pōitur fm fidē katholicā ut ille
passus redigatur i obsequȝ xp̄i.
Ad p̄mū q̄ i ista ñ pōitur p̄t sub
iecti corruptionē sic i ꝓcedēti tñ
ipa subītelligitur cū dr̄ eideȝ q̄ꝛ
vbi subiectū ē id̄ ñ est corruptū
⁊ iō ñ vr̄ diffō alia i re lȝ sit alia i
rōe. Ad scd̄m q̄ cū dr̄ q̄ accidēs
ꝯtigit ineē ⁊ ñ inesse: ista i dr̄a ñ
attēditur in ordine ad accñs q̄si
sit idꝛñs adeē ⁊ nō in eē sȝ rōne
subiecti cui pōt ineē talis iheren
tia ⁊ nō ineē. Ad q̄rtiuȝ q̄ si acci
piatur h̄ ꝯtingentia ex ꝑte īsistē
tie accñtis: tūc accñs poīt ñ in
eē sicut tenet fides q̄ꝛ omne cō
tinges est possibile alit̄ se haber̄
Si aūt ex ꝑte subiecti tunc oīe
subiectū pōt esse sine quocūq̄ȝ ac
cidente ꝑ diuinā potentiā ut ista
redigātur in obsequȝ xp̄i. Ad q̄r
tū dr̄ q̄ cōiter dicunt istā diffini
tionē intelligi debere de inherē
tia aptitudinali ⁊ nō actuali et
tūc dicunt q̄ accidentia sepata
hūt inherentiaȝ aptitudinalem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

q̄ dr̃ itelligi i diffõne ista accñtis Istud tñ nõ vr̃ valer̄ q2 cũ dr̃ accidẽs adeẽ uel abeẽ aut i eẽ uel nõ i eẽ ɔstat q ñ põt p q̄cũq3 potẽtiã nõ ieẽ uel ab eẽ fm aptitudialem iherẽtiã. iõ vr̃ q ista ñ sit accñtis diffõ s3 notifica° q̄da3 ut dicatur q accñs fm q accñs ñ põt eẽ sine suo subiecto sic nec i herẽs s3 q iherẽs: l3 absolute qď accidit aut iher3 sine subiecto eẽ possit. s3 õitur dif. sñ phi istã diffõnẽ accñtis q̄ datur p i eẽ reputauerit q̄ditatiuã. Dr̃ aũt q rõabiliter h̄ nõ potuerũt q2 iherẽtia dic ordie3 accñt ad subiectũ cui iheret: ꝛ ordo ẽ p°erior suo fundamñto sic respect° suis extremis ꝛ nullũ p°eri° ẽ d q̄ditate poris. Scď a dif. sñ ista diffõ data ẽ ppe descrip°. Dr̃ q si h̄ accipiatur i eẽ p iherẽtia aptitudiali tũc ẽ ppe descriptio q̄ fit p passiõe3 ppa3 ꝛ talis iherẽtia aptitudialis fm p missa ẽ passio accñtis. Si aute3 istď ieẽ accipiatur p iherẽtia actuali tũc ẽ notifica° p illa q̄ p accidẽs isũt. S3 remanet dif. sñ phi istã diffõe3 iherẽtie posuerũt sic fides xpiana fac. Dr̃ aũt q ñ q2 nõ pcepũt possibilitatẽ isti° separatiõis q̄3 ponim° i diuina eucharistia. Et iõ istas diffões retulerũt ad iherẽtias actuales.

Uigesimusnonus.

P. ẽ q põt itelligi coru° albus ꝛ ethyops nitẽs cãdore pter subiecti cõruptõe3 c° eo. Et istď inducit por° ad declarãdu3 q̃o accñtia inseparabilia pñt ad eẽ uel abeẽ pt̃ subiecti corruptõe3 fm datã diffõe3. S3 oritur dif. q2 p eundẽ modũ poss3 q̄s itelligere hoie3 nõ eẽ aial sic itelligit cõuũ nõ nigrũ cũ neutrũ sit in re2 nã dr̃ q nõ ẽ simile q2 aial ẽ d pmo ɔceptu ꝛ intellectu hois: ꝛ iõ nõ põt q̄ditatiue ɔcipi sine aiali nõ sic aũt de nigredie corui q̄ ñ ẽ d pmario ei° itellectu. Scď a dif. q2 risibile nõ ẽ de itellectu hois ꝛ sic poŕit hõ itelligi ñ risibilis sic coru° nõ niger ꝛ tũc ppu3 eo mõ q° accñs aderit ꝛ aberit pt̃ subiecti corruptiõe3. Dr̃ aũt q l3 risibilitas nõ sit d ei° pmario ɔceptu tñ bñ noscitur i eẽ ex ei° rõne fõmali noticia ppt̃ q̄d. Nõ sic aũt accidẽs i separabile: ꝛ iõ nõ põt sic subitelligi cũ oppoito. Tertia difficultas ẽ q2 ista itellcm̃ q̄ itelligitur coru° alb° aut ẽ va ꝛ tũc nõ ẽ nigredo accñs isepabile. aut falsa ꝛ tũc nõ põt abeẽ subiecto sic falsa ppõ cũ dr̃ hoie3 nõ eẽ aial Dr̃ aũt q ista subitellectio d q̄ h̄ loq̃tur nõ ẽ accipiẽda de fctõ ut affirmetur coru° alb° tũc.n. eẽt falsa ɔplexio sed ut itelligatur q ex rõne sua diffinitiua nõ repugnat ei albedo sic ei repugt̃ oppoitũ pa°nis. Quãta dif. ẽ q2 si ñ repugnat ex rõe sua tũc ñ erit iposfibile ꝛ sic nigredo talis erit sepabilis. Dicitur aũt q forsitã poss3

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

aliũde repugnare q̃z ex rõne for
mali q2 illud tñ nõ iueitur vr̃ ꝙ
talis sepatio licet sit impossibilis
ꝑ nãz: tñ nõ vr̃ ipossibilis i ħitu/
dine ad cãz ꝑmã. Istud tñ trans
cẽdit pħiaz ⁊ sic iste passus redi
gatur i obsequz xp̃i ut nõ possit
vitas pħica sine vitate fiõi saluãi.

Tricesimus.p.

ẽ ꝙ cõe ẽ oĩbꝰ p̃dicabilibꝰ istis ð
pluribꝰ ꝑdicari ca.° 6.° Sz oritur
dif. Si oĩbus istis p̃dicabilibus ẽ
aliq̇d cõe vniuocũ. Dr̃ aũt ꝙ sic
vr̃. s. p̃dicabile qđ est supius dif
finitũ qđ ẽ aptũ natũ de pluribꝰ
p̃dicari. Et ꝙ istud sit eis cõe pz
q2 qđlibz istoꝝ dr̃ p̃dicabile. qđ
aũt sit vniuocũ ꝓbatur q2 dr̃ de
eis ſm vnã diffõnez q̃ ẽ de pluri
bus p̃dicari. q2 ħ dr̃ ꝙ ista diffõ
oĩbꝰ p̃dicabilibꝰ ẽ coĩs. Scđa dif.
q2 cũ oẽ cõe vniuocũ sit geꝰ aut
dr̃a ⁊c. qđ istoꝝ ẽ istud cõe. Di/
cunt aũt ꝙ p̃dicabile dr̃ ad mo/
dũ generis de istis. 5. p̃dicabilibꝰ
sic genus de spẽbus ⁊ ista p̃dica
bilia dr̃nt spẽ q2 q̃rẽti de quoli/
bet istoꝝ ut ẽ scđa itẽtio q̇d ẽ re
spõdetur ɔuẽient̃ ꝙ ẽ p̃dicabile
Tertia dif. q2 si istud cõe est geꝰ
cũ istud sit cõe ad genꝰ ⁊ ad alia
tũc genꝰ erit coĩꝰ se ip̃o ⁊ erit cõe
ad oĩa alia ɔ̃ q̃ fuit distictũ ut de
speratũ. Jõ vr̃ dð. ꝙ lz istud cõe
se ħeat ꝑ modũ generis: tñ ꝓṗe
ñ ẽ geꝰ q2 est supiꝰ ad geꝰ. imo vr̃
eẽ trãscendẽs ad modũ ent̄ q2
circuit oẽ p̃dicabile ⁊ oẽ genus.
Quarta dif. q2 accipiẽdo istđ trã
scendẽs istud diuiditur i ista p̃di
cabilia ꝑ dr̃as sibi cõrñdẽtes diui
siuas ⁊ ille aduenietes ɔstituũt
aliq̇d ad modũ spẽi ⁊ sic sũt i tali
bꝰ t̃a ⁊ ab istis rebꝰ ꝑõt abstrahi
vnꝰ cõis ɔceptꝰ p̃dicabilis sic a p̃
oribꝰ ñ trãscẽdentibꝰ ð illo cõi sic
arguetur ⁊ sic erit ꝓcessꝰ i ifinitũ
Dr̃ aũt ꝙ ab illis trãscẽdẽtibꝰ ñ
ɔtigit abstraher̃ vltiorẽ ɔceptũ
sz se ip̃is hñt talia illã trãscẽdẽtẽ
ɔitatẽ: aut oz ɔcedi i talibꝰ ꝓces
sũ i ifinitũ sic idiuisiõe ɔtinui. Sz
remãet dif. si nũerꝰ istoꝝ p̃dicabi
liũ ẽ ꝑ se notꝰ. Dr̃ aũt ꝙ ñ lz sit
suppoitꝰ ab oĩbꝰ pħis pꝰ ploẽz. tñ
declaratur istiꝰ nũeri euidẽtia:
q2 p̃dica bile aut ẽ natũ p̃dicari i
q̇d ãt i q̈le acci° q̈le ꝓ oĩ ñ q̇dita
tiuo. Si i q̇d aut ð diuersis q̇dita
tibꝰ ⁊ sic ẽ geꝰ: aut ð diuerſ hec/
heitatibꝰ ⁊ sic ẽ spẽs. Si i q̈le aut
i q̈le eẽntiale ⁊ sic ẽ dr̃a: aut i q̈
le accñale ⁊ tũc aut ĩtnsecũ ⁊ sic
ẽ ꝓpꝛiũ: ãt extnsecũ ⁊ sic ẽ accñs.

Tricesimus pri

mꝰ. P. ẽ ꝙ ista p̃dicabilia hñt ad
iuicẽ ɔitatẽ sic geꝰ ɔueĩt cũ spẽ in
eo ꝙ ẽ p̃dicari i q̇d: ⁊ cũ dr̃a i eo
ꝙ ẽ dici ð pluribꝰ spẽbꝰ: ⁊ cũ ꝓṗo
i eo ꝙ ẽ eẽ ɔñs ad spẽz: ⁊ cũ acci
dẽte ð pluribꝰ etiã spẽ dr̃ntibꝰ di
ci c.° eo. Sz oritur dif. q̃ coitas ẽ
int̃ speciem ⁊ alia: Dicitur ꝙ spe
cies cõmunicat cũ differentia in

p̃dicari ꝺ̓pluribus numero ꝺꝛn̄
tibus: et cū ꝓp̊o ꝺ̓ solis numero
ꝺꝛn̄ttbus ⁊ cuȝ accn̄te i eo ꝙ est
p̃dicari sicut fuit supꝛadc̄m de oi
bus ⁊ dic̄ ꝙ in istis ē rara ꝯueni
entia. Secūda dif. que ē coītas
inť ꝺꝛn̄tiaȝ ⁊ sequētia. Dr̄ aūt
ꝙ dr̄a coīcat cū ꝓpꝛio qꝛ vtraqꝫ
de pluribus ꝺꝛn̄tibus numero ⁊
ī quale q̇d dicūtur: ⁊ cū accn̄te:
quia in quale ⁊ nō ꝯuertibiliter.

Tertia dif. que est coītas inť
ꝓpꝛiuȝ ⁊ accn̄s dr̄ ꝙ ꝓp̊uȝ p̃dica
tur i q̄le ⁊ accidēs ⁊ vtrūqꝫ acci
dētaliť. i. nō q̇ditatiue. Quar
dif. quid ē p̃dicari i q̇d ⁊ in quale
Dicitur aūt ꝙ illud dr̄ p̃dicari in
q̇d ꝑ quod ꝯuenienť rn̄detur ad
inťrogationē factaȝ ꝑ q̇d ut cuȝ
queritur q̇d est hō ꝯuenienť re
spōdetur aial. Et p̃dicari in q̄le
dicitur illud ꝙ ꝯuēienť rn̄detur
ad inťrogatiōeȝ factā ꝑ quale ut
cū queritur qualis est hō ꝯueni
enť dr̄ risibilis. Sȝ remāet dif.
si isti duo mōi p̃dicādi adequāt
totā latitudīeȝ p̃dicationis. Dr̄
aūt ꝙ sic in oꝛdine ād p̃dicabilia
qꝛ nullū est p̃dicabile ſm̄ p̃missa
quod nō p̃dicetur in q̇d uel ī q̄le

Secūda dif. ꝙ quātitas ē ac
cidens substātie ⁊ tn̄ nō p̃dica
tur de ea in quale nec in q̇d sed
in quātuȝ sicut nec relatio istoꝝ
ī modoꝝ ⁊ sic circa accn̄s nō sunt
ista imediata. Dicitur aūt ꝙ ad
istud saluandū est accipiēda in
q̄le p̃dicatio ꝓ omni nō q̇ditatio
largo modo.

Tricesimusse

cūdus. P. ē ꝙ oīa ista p̃dicabi
lia hn̄t adiuiceȝ diuersitatē quia
nō solū hic assignātur eoꝝ ꝯue
nientie sed etiā ꝺꝛn̄tie caᵒ eodē.
Sed oꝛitur difficultas q̄ ē dr̄a
generis ad sequētia. Dr̄ aūt ꝙ
genꝰ differt a spē quia de pluri
bus spēbus dr̄ ⁊ spēs nō ⁊ a dr̄a
qꝛ i quid: ⁊ a ꝓp̊o qꝛ nō ꝯuerti
tur cū spē ⁊ ab accn̄te qꝛ eētia
le. Scd̾a dif. que ē ꝺꝛn̄t a spēi
ad sequētia. Dr̄ aūt ꝙ a ꝺꝛn̄tia
differt quia p̃dicatur in q̇d: et a
ꝓpꝛio qꝛ illud in quale accn̄tale
⁊ ab accidēte ꝑ idem. Et iterum
accn̄s pōt eē genus gn̄alissimū.

Tertia dif. que ē distictio dr̄e
ad alia. Dr̄ aūt ꝙ ip̄a differt a ꝓ
pꝛio qꝛ illa de pluribus ꝺꝛn̄tibꝰ
spē: ⁊ istud de vna spē sola: ⁊ ab
accidente qꝛ illa eētialiť p̃dica
tur ⁊ accidēs nō. Quarta dif.
que ē distictto ꝓpꝛij ad accidēs
Dr̄ ꝙ ꝓp̊uȝ ꝯuertibiliť p̃dicatur
de eo cuius ē ꝓpꝛiuȝ ⁊ accidens
nō ꝯuertibiliť. Sed oꝛitur dif. qꝛ
ſm̄ p̃missa in h̾ est ꝺꝛn̄tia inť dif
ferentiā ⁊ ꝓp̊ruim loquēdo de dif
ferentia specifica qꝛ illa in quale
eētiale ⁊ istud in quale accn̄ta
le ⁊ sic ꝓpꝛiuȝ videtur accn̄tale.
⁊ ꝑ ꝯn̄s erit accn̄tale ꝯ̄ p̃missa.
Dr̄ aūt ꝙ non dr̄ accn̄tale istud
ꝓp̊e: nec ꝓ ut large accidentale
sumitur pꝛo oī nō q̇ditatiuo. Et

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

ɔfirmatur q2 ꝓpriū nō dr̄ pacci dens ſ3 p ſe i 2° mō. Secūda dif. eſt q2 illud qd' ē eēntiale videtur q̇ditatiuū: dr̄a aūt dr̄ eēntialiter ḡ q̇ditatiue. Dr̄ aūt ꝙ ipa realir̄: et ſm eē ē de q̇ditate: ſm aūt di, cl.i. ſm modū p̄dicādi ut patuit dr̄ qualitatiue uel q̄lificatiue.

Tricesimuster

tius. P. ē ꝙ genera ꝓora ſūt his que ſub ſe poſite ſūt dr̄ntijs ꝓpt qd' et ſimul q̇de3 eas auferūt nō aūt ſimul auferūtur ca° eodem. Et adiūgit ꝙ ſi dr̄e diuiſiue aialiſ auferātur poteſt ſubītelligi ſubā aiāta ſenſibiliſ que eſt aial. Ex q° q̇dem paſſu accipitur talis regu la ꝙ q̄ncūq3 aliq̄ duo iſta ſe hn̄t ꝙ vnū eſt poſteri° reliquo: abla lato ꝓori ncc̄m eſt aufer ri poſte rius: ⁊ poſterius poteſt aufer, ri nō ablato ꝓori: q2 h̄ ꝓpter qd' ponit genuſ eſſe ꝓus dr̄a īfert ꝙ ablato genere aufertur dr̄ntia : ⁊ tn̄ ablata dr̄a ñ auferūtur ge° ꝙ nō poſſet īferri niſi in virtute regule p̄aſſumpte. S3 ɔ̄ hanc re gulā īſtatur q̇druplicir̄. P̄rio q2 ī cātis pr̄ eſt ꝓus filio ⁊ tn̄ filius pōt eſſe ſine patre. Secūdo oīs cā eſt ꝓor ſuo effectu ⁊ tn̄ deſtru cta cā pōt effectus remanere ſic calor in aqua igne ɔſūpta. Ter° q2 paſſio ponitur eſſe poſterior ſubiecto ſm naturā. ⁊ tn̄ ablata paſſione ncc̄m eſt auferri ſubie, ctu3 ut h̄ ponitur cū ɔuertatur: ⁊ tn̄ regula ſupp̄ſit ꝙ p°eriōi ab lato ñ aufertur ꝓus. Quarto cū iſta regula applicetur hic ad ge nus ⁊ dr̄am ɔſtat ꝙ ſub lato rōa li ⁊ irrōali nō remanet aial i rep nā: aut ſuboblatis ɔgregatiuo ⁊ diſgregatiuo nō remanet color. Ad p̄mu3 dr̄ ꝙ hic nō eſt intētio de ꝓoritate tp̄is ſm ꝙ pater ꝓue nit filiū ⁊ aurora veſpu3 ſed d ꝓo ritate nature q̄lis ē inī genus et dr̄am. Ad ſecundū ꝙ iſtā regulā intelligi o3 ſm eēntialir̄ ordiata ſic ſunt gen° ⁊ dr̄a: nō ſic aūt effe ctus ⁊ cā vniuoca q2 accidit ſp ꝙ talis effectus ſit a tali cā. Ad tertiū ꝙ non repugt ſubiecto ex ſua rōne formali exiſter̄ ſine pa ſſione cū ſm naturā ꝓexiſtit ei et in illo ꝓori ſit ſine ea cū tota ſua rōne diffinitiua. Ad quartū ꝙ eo dē mō generi ñ repugnat ex ſua q̇ditate fore ſine dr̄ntia cū ꝓexi, ſtat ei ⁊ in illo ꝓori ſit q̇ditatiue ſine ea: ꝓpter ydēptitatē tn̄ rea lē in nō nullis ncc̄io ſeqtur de fa cto dr̄ntia. Sed oritur dif. quare dicit ꝙ ſi dr̄ntie diuiſiue aialiſ au ferūtur pōt ſubītelligi ſubā aiata ſenſibilis que eſt aial. Dr̄ aūt ꝙ ad oſtendendu3 q̄uo aial in ſuo cō ceptu abſtrahit a dr̄ntijs diuiſi, uis ⁊ oē qd' abſtrahit ab alio pōt ītelligi ſine illo eē i eē intellectio Secūda dif. q2 cū genus non ſit de q̇ditate dr̄ntie ſm p̄miſſa: ita vr̄ ꝙ dr̄ntia poſſit ɔcipi ſine ge, nere ſic ecōuerſo. Dr̄ aūt ꝙ licet

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

absolute possit eē̄ ꝗ pi rōale sine
aīali ꝑ eo ꝙ nō est intra ei⁹ q̄di-
tatē inclusū: tn̄ descēdendo a sū
mis ad īfima p lineā ꝑdicamēta
lē rectā ꝑintelligitur sp̄ diuisū di-
uidētib⁹ suis ꝛ sic videtur h̄ loq̄.

Tricesimus q̄rtus. P̄.ē
ꝙ genera ꝑiacere oꝫ: ꝛ formata
specificis dr̄ītijs ꝑficere species
vnde ꝑora in q̄t nāliter sūt gene
ra ꝛ simul īterimētia ꝛ ip̄is.s.ge⁹
ꝛ dr̄a in̄temptis īterimūtur spē̄s
sed in̄temptis spēbus ñ simul in
terimūtur.s.genus ꝛ dr̄ītia ca.
eodē. Ex isto passu accipiūtur q̄t
tuor p̄hica documēta. Primū ē
ꝙ ip̄fectiōe spēi ꝛ i ꝯpositōe: ge⁹
ꝑiacet: qd̄ nō est sp̄ intelligendū
ad modū subiecti q̄ꝛ rōalitas nō
inest aīalitati sicut subiecto sed
aīalitas ꝑia cet sicut effect⁹ ꝑor:
ut illuminatio aeris ꝑuenit eius
calefactionē a sole. Secundū ē
ꝙ in ista ꝯpositione dr̄a īformat
genus ꝙ aliq̄n pōt intelligi p insi
stentiā formalē in ip̄o ut i rece-
ptiuo ut aīatuꝫ in corꝑe ꝗ̄uis in
aīali ꝛ rōali nō ita fit. Tertiū do.
ē ꝙ genera sūt ꝑora ſm naturaꝫ
ꝗ̄ ip̄e spēs. Et si dicatur q̄d hic i
tendit p prius natura. Dr̄ ꝙ q̄n
cūq̄ꝫ aliqua duo ita se hn̄t ꝙ vnū
ꝑexigit reliquū: ꝑexigitū est ꝑus
ſm naturaꝫ ꝑexigente. Et si dica
tur ad q̄d coḡscitur ꝙ istud ꝑexi
gat reliquū. Dicitur ꝙ q̄n vni ex
sua ratiōe formali repugnat eē
sine alio ꝛ nō ecōuerso. Quartuꝫ
do. ē ꝙ in̄temptis generibus in
terimūtur spēs ꝛ nō ecōuerso:
quia dicit ꝙ genera sunt inti-
mētia: s. spēs sꝫ nō simul intimū
tur. s. ablatiōe spēꝝ. Sed oritur
dif. q̄ꝛ hic videtur supponere in̄
emptionē generꝝ ꝛ spēꝝ q̄ ē ipos
sibilis ſm p̄hos. Dr̄ aūt ꝙ uel ip̄e
loq̄tur p ipossibile ꝙ si intimere
tur genus ꝛ species intimeretur
ꝛ nō ecōuerso. Aut si loq̄tur per
possibile ut si dicatur ꝙ ista sūt
anihilabilia p diuinā potentiam
ꝗ̄tuꝫ ad suū eē in actu sic docet
xp̄iana fides. Secūda dif̄ ē quia
correlatiua posita se ponūt ꝛ p-
empta se pimūt: ꝛ genus ꝛ spēs
sūt cōrelatia ꝛ iō sicut in̄tempto
genere intimitur spēs ita econ-
uerso. Dr̄ aūt ꝙ v̄m ē inq̄ꝫtū sūt
relatiua nō tn̄ q̄ꝫtuꝫ ad q̄ditateꝫ
absolutaꝫ generis q̄ abstrahit a
natura specifica: ꝛ sic itelligit i h̄
loco. Intelligendū tn̄ ꝙ videtur
hic accipi argumentū ꝙ gen⁹ ē
spēs dr̄ant realit̄: q̄ꝛ in eisdē rea
liter vno pempto pimitur ꝛ reli
quum. Nisi dicatur ꝙ v̄m ē d̄ fa
cto uel de possibili: nō tn̄ vbi sup
pōitur ipossibile. s. ñ dr̄nt realit̄.

Tricesim⁹ quintus. P̄. ē ꝙ accn̄tia ꝑncipalit̄ in
īdiuiduis subsistūt: gnā vero et
spēs nālit̄ ꝑora sūt idiuiduis sub
stātie c⁹ eo. Ex quo dc̄o eliciūtur
duo p̄hica do. Primū ē ꝙ sc̄d'e

subẽ sunt p̊ores ƀ3 naturã q̃3 pri me: q2 idiuidue subẽ dñtur subẽ p̊me. Generã aũt ⁊ species subẽ secũde. Scd'm do. est ꝙ accñtia ꝑ p̊us insũt p̊mis substãtijs q̃3 se cũdis quia dic̃ ꝙ p̊ncipalit̃ i indi uiduis subsistũt. Sed oritur dif. q̃ũo dicũtur ille p̊me subẽ si sunt posteriores: ⁊ iste scd'e si sũt p̊o res. Dr̃ aũt ꝙ iste dicũtur p̊me q2 quo ad nos p̊us videntur ap prehendi: cũ abstrahim⁹ vniuer sale a singularibus: non tñ in se. Secũda dif. q2 accñtia ꝑ prius dicũtur in eẽ p̊mis substãtijs cu3 ip̃e sint natura posteriores. Dr̃ aũt ꝙ cũ vniuersalia sint abstra cta ⁊ ƀm se precisa in eẽ eẽntie: illa que ɔtingũt qualia sũt accñia nõ possũt eis ineẽ nisi ꝓ ut sũt in diuiduata ⁊ sic ꝑ idiuidua ⁊ tũc scd'ario q2 ꝑ aliud. Tertia dif. ẽ si ꝓpria passio inẽ p̊us idiuiduis q̃3 vniuersalib⁹. Dr̃ aũt ꝙ nõ imo ecõuerso q2 ip̃a inẽ ꝑ se spẽi ⁊ sic ꝑ spẽ3 ɔuenit idiuiduis. Uñ sicut in p̃dicamẽtis ꝑ accñs ꝓceditur ab iferioribus ad supiora ƀm p̃ missa ita in p̃dicamentis ꝑ se ecõ uerso. Cuius ratio ẽ q2 p̃dicamẽ ta ꝑse insunt q̇ditatibus i sua ab stractiõe ƀm q̃3 sunt vniuersales Quarta dif. ẽ q2 sor̃ nõ põt esse albus nisi homo sit albus ⁊ tñ hõ põt eẽ albus sorte nõ albo. Et ƀ3 regulã p̊oritatis datã p̊us ẽ esse albũ hoĩs q̃3 sor̃ cũ ab ip̃o nõ cõ uertatur ɔña. Dr̃ aũt ꝙ sicut h

hõ nõ potest eẽ alb⁹ nisi ⁊ hõ ita nec homo nisi aliq̇s singular) hõ q̃3uis nõ sor̃: ⁊ ita ɔuertitur ɔña ad singularia q̃3uis nõ ad sortẽ.

Tricesimussex

tus. P. ẽ ꝙ illa que ꝑticipant ge nera eq̃liter ꝑticipant cũ tñ acci dentia intensionẽ ⁊ remissione3 recipiãt c⁹ eodẽ. Et postea adiun git in sequẽtibus ꝙ. s. cõe ẽ spẽi ⁊ drñtie ꝑticipari equalit̃ ab illis a quib⁹ ꝑticipãtur. Et it̃u3 in se quẽtibus addit ꝙ eq̃liter ꝑtici pantur spẽs ⁊ ꝓpria passio ab il lis a q̇b⁹ ꝑticipãtur. Ex quo elici untur q̈ttuor ɔclusiones. Quar p̊ma ẽ ꝙ genera eq̃lit̃ dñtur de oĩbus suis ꝑtibus subiectiuis q2 dicit ꝙ equalit̃ ꝑticipãtur a suis iferioribus. Secũda ɔclusio est ꝙ eq̃liter dicitur spẽs de idiuidu is ƀm eundẽ modũ: q2 dicit ꝙ i ista equali ꝑticipatione cõuenit spẽs cũ drñtia. Tertia ɔclusio ꝙ drñtia respectu suor iferior h3 talẽ equalitatẽ quia in eodẽ po nitur hic cõicare cũ drñtia. Quã ta ɔclusio ꝙ ꝓp̊u3 dr̃ eq̃lit̃ de oĩ bus suis subiectis q2 ponit ꝙ eq̃ liter ꝑticipatur ꝓp̊u3 sicut spẽs ab idiuiduis. Sed ɔtra ɔclusiões istatur q̈druor. P⁹ q2 hõ dr̃ esse ꝑfectissimũ aial ⁊ sic nobiliori et ꝑfectiori mõ ꝑticipare aĩalitate3 q̃3 bruta ɔtra generis eq̃litate3. Scd'o q2 l3 lux solis ⁊ lũe videã tur eiusdẽ spẽi tñ nãlit̃ lucẽ esse

ꝑfectiorē in sole ꝙ̃ in luna cerni mus. Tertio qꝛ vna albedo ē ma gis disgregatiua quã alia aut ni gredo ꝯgregatiua ꝛ sic dr̃a ieq̃li ter ꝑticipatur. Quarto qꝛ hõ vr̃ risibilior alt̃o aut vnũ corpus al tero mobili⁹ ꝯ ꝓprij eq̃litatē. Ad ṗmuȝ rñdetur ꝙ hõ est ꝑfectior brutis ꝑ rõabilitatē ꝛ nõ ꝑ aiali tatē: iõ ē nobilissimũ aialiuȝ non tñ in q̃̄tuȝ aialia sunt. Ad scd̾m ꝙ lȝ lux solis sit ꝑfectior luce lũe tñ nõ ƒm q̇ditatiuã lucis rõnem specificã sed ƒm g̃dus m̃āles aut idiuiduales. Ad tertiũ ꝙ nõ est i tensior disgregatiuñ q̃̄tuȝ ad q̇di tatē disgregatiui q̃ rõ saluatur i quolibet g̃du sȝ quo ad g̃d⁹ vnius rõnis sicut dc̃m est i spē. Ad q̈rtũ ꝙ sic̃ vnũ corp⁹ ē facilius mobile aut velocius ꝙ̃ reliquũ ita i risibi litate: tñ ita est vnũ mobile sicut reliquũ ꝛ tñ risibile itẽsiue. Sȝ oritur dif. qꝛ eo. mõ quo ista ṗdi cabilia ꝯcedũtur intẽdi ꝛ remitti puta ƒm g̃dus idiuiduales: ꝯce di oȝ de accñte ꝛ sic̃ negatur de eis intẽsio ꝛ remissio ƒm rõeȝ for malē ita ꝛ i accñte. Et tñ ħ ꝯcedi tur accidēs intẽdi ꝛ remitti qñ ꝺ alijs oĩbus ṗdicabilib⁹ negatur. Dr̃ aũt ꝙ ceťa vidẽtur ꝯꝑari ad sua iferiora añ oēȝ g̃dũ intr̃secũ ut de eis ṗdicãtur ꝛ sic nõ ƒȝ ma gis ꝛ minus. Accñs aũt ad subie ctũ sicut ad posteri⁹ se hñs post oēm intensionē ꝛ iõ forte ei⁹ in tẽsio ꝛ remissio ꝯceditur vbi ne gatur de alijs.

Tricesimusseptimus:

P. ē ꝙ dr̃a ꝯponitur cuȝ alia dr̃a. Rõale, n. ait ꝛ mortale ꝯpositũ ē in subã hoĩs. Spēs vo nõ ꝯponitur spẽi ut gignat aliq̃ȝ aliã spēȝ c.º eo. Et adiũgit ibi vnũ exemplũ multũ mirabile qd̾ nõ est credendũ fuisse ꝑlõis sȝ suꝑ additũ a por.º ad remouendã in stantiaȝ ꝙ quedã eq̃ ꝑmiscetur asino ad muli gn̄ationē: equus aũt simpliciť asine nunq̃ȝ. Ex isto passu accipiuntur q̈ttuor phĩca do. Primũ est ꝙ duo actu exñ̃a possunt ꝯcurrere ad faciendum vnũ ꝯpositũ: dum tñ aliq̇d aliud vnũ sit in põ respectu amboꝝ qꝛ cũ dr̃e sint iu actu respectu gn̄is ꝛ genus i põ respectu eaꝝ ut su perius fuit ꝯñsuȝ plures dr̃e cõ currũt hic ad faciendũ vnũ ꝯpo sitũ. Secundũ do. nõ ē icõueni ens si plures forme subãles ꝯcur runt ad faciendũ ꝯpositũ vnum sicut ħ ad faciendũ vnũ eēntiale ꝯstitutũ qꝛ eadē inꝯueniẽtia pos set adduci de drñtijs eēntialibus sic̃ ꝺ subãlibus formis ut pȝ sub tiliter intuẽti sic̃. n. eē ē a forma ita a dr̃a. Tertiũ do. ꝙ vna spēs ꝯ̃ria nõ põt ꝑmisceri alt̃i ad faciē dã vnã mediã q̃litatē ab eis spē distictaȝ utputa albedo ꝛ nigre do ad mediũ colorē ꝛ tñ habetur ꝙ isti colores nõ ꝑmiscẽtur for me i medio sȝ v̇tualiť tñ. Quãtũ

do. q̄ quattuor elemēta nō pmiscē tur ad faciendā vnā mixti forma quam ↄstat ab eis eē distictam spē. Et arguitur q̄ in mixto non sunt elemēta formalr̄ qꝛ species spēi nō pmiscetur ad aliā speciez faciendā. Sed oritur dif. quiā di c t q̄ pticularis equa cū asino p miscetur ꝛ nō tn̄ equus simplicit̄ ꝛ tn̄ locus est a pte subiectiua q̄ si hic equ⁹ aliqd opatur ꝛ equus simplicit̄. Dr̄ aūt q̄ exēplū istud positū ibi modicū facit ad ꝓposi tū de ↄiunctiōe drn̄tie cū alia et nō spēi cū alia ad vnū ↄstituendū ↄpositū ꝛ iō modicū ē curanduz de apposito porphirij q̄uis regu a plōnica sit vera. s. q̄ vna spēs l ō adiūgitur alteri ad faciendū nnū tertiū ita q̄ quelibet species vt ps talis tertij ↄpositi quia ut sufficiētes sic bene asinus ꝛ equa eaciunt mulum.

Tricesimusoc-

tau⁹. P. q̄ īpmixte qdem sūt cō trarie drn̄tie. mixta vō sūt ↄtra- ria accn̄a c⁹ eo. Sz ↄtra istū paſ. īstatur qdruplicit̄. Primo qꝛ cō gregatīn ꝛ disgregatīn cum sint drn̄tie coloris cōtrarie pmiscen tur in diuersis coloribus quorū viditas minus ↄgregat q̄ꝫ nigre do ꝛ minus disgregat q̄ꝫ albedo Scd'o qꝛ calō ꝛ frig⁹ pmiscētur ī tepido ꝛ ū ē possibile q̄ duo disti cta spē pmisceātur q̄n pmiscātur eoꝝ drn̄tie. Tertio qꝛ differentie accident' ū sūt accidētia sed ↄ̄ria accn̄tia ut hic dicitur pmiscētur ḡ dr̄ e eoꝝ. Quarto qꝛ ↄ̄riā accn̄ tia differūt spē: dc̄m aūt ē ī p. ſſu pcedenti q̄ spēs plures nō ↄue- niunt ad vni⁹ ↄstitutionē. Ad p̄- mū q̄ talis pmixtio negari non pōt sicut in accn̄talībus ē ↄcessa ꝛ iō videtur q̄ nō fuerit hic intē tio nisi de drn̄tijs generis substā tie que sunt ↄtra accn̄tia distin- cte. Ad fin q̄ ibi pmiscētur dr̄e specifice sic ipe nature specifice: tn̄ nō ita fit in subālibus de qbus ē in ꝓposito s̄mo. Ad tertium q̄ ↄcludit demōstratiē. Ad quartū q̄ ista ↄ̄ria pmiscētur nō ut faci ant vnā tertiā spēm sed ī tepido caliditas ꝛ frigiditas que ibi sūt remissa vnumquodq; permanz in prima specie nulla specie nul la noua ↄstituta. Sz ōitur dif. qꝛ nō solū in accn̄tibus sed etiā ī ge nere substātie corporeū ꝛ icor- poreū sic pmiscētur ad ↄstitutōz hoīs ex aīa rōali ꝛ corpe. Dicitur aūt q̄ hic nō ē pmixtio ex drn̄tijs ↄ̄rijs qꝛ corpeuz ꝛ rōale sūt dr̄e subalt̄nati posite ꝛ iō ista nō pōt cadere sub icorporeo.

Tricesimus no

nus. P. ē q̄ spēs an̄ subitelligi- pōt q̄ꝫ accn̄tia īsepabilia: oꝫ inqd eē subiectū ut illi aliud accidat'. Accn̄tia vō ait posterioris sunt generis ꝛ aduēticie nature ca⁹ eo. Et sic patz q̄ hic loquēdo de

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

spēbus ꝛ dr̃ītijs nō refert se nisi ad illa que sūt de genere subē: cū hic supponat spēm de qua h loq̇tur eē accn̄tiū subiectū. Et in isto quid ē passu ɔtinētur q̈ttuor pħice vitates. Prima ē ꝙ subā ē prior accn̄te ordine cognitionis q2 dicit ꝙ spēs an̄ subītelligi pōt q̄z accn̄tia. Et nō dz itelligi ꝙ pꝰ apphendatur cū p accn̄tia deuenimaus ad noticiā subē sed q2 i ipa noticia arguimꝰ ꝙ ipa ē pōr Secūda vitas ꝙ subā ē pōr accidēte nō solū in eē cognito sz etiā fm ordiem nature q2 dicit ꝙ oz esse subiectū ut aliq̇d illi accidat q2.s.pꝰus est eē q̄z recipere sicut pati p̄supponit existere. Tertia vitas ꝙ totum genus accn̄tis ē posterius toto genere subē quia dic̄ ꝙ accn̄tia posterioris sūt generis nō inq̄ztuz ponatur vnum genus oīm accn̄tiuz cū sint eoꝝ nouē gnā pma sz q2 accipiendo genus cuiuslibet dati p̄dicamēti accn̄tis illud fm se totuz ē posterius. Quarta vitas ē ꝙ oia accidētia sunt ab extꝰnseco q2 dicit ꝙ sunt nature aduēticie ꝛ iste aduētus desig̃t extraneitatē. Sz oritur dif. q2 sic̄ forma subālis educatur de potētia mařie ita accn̄tia nālia cū nō creentur ꝛ iō videntur eque ab itrinseco. Dr̄ aūt ꝙ q2 forma subālis educitur de potētia illius cū quo fac̄ idē p essentiā iō magꝭ dr̄ ab intꝰnseco q̄z accn̄s ꝙ nō ē natū sic idē facere cū subiecto de cuiꝰ pō̄ ē eductū.

Quadragesimꝰ

P. ē illius figure q̄ arbor Porphirij appellatur nō ꝙ ista figura a Porꝰ fuerit descripta: sz q2 ex dictis in isto libro q̇ porꝰ vulgo nūcupatur ē accepta q̄ talis ē

Substātia
icorporea — corpea
Corpus
inaīatuz — aīatuz
Uegetabile
insēsibile — sēsibile
Animal
irrōnale — rōnale
Aial rōale
imortale — mortale
Homo
Plō. Cicero. Sor. Aristo.

Et ista quidez figura ut pz ad sēsuz ɔtiet sex subaltnatas diuisiōes. Quaꝝ pma ē subē corporea ꝛ icorpea: ꝛ sub q̈libet diuisiōe sit vna ɔstitutio diuisi cū diuidente ad illud qd' ē in recta liea. Et fz h ad declaratōz occurrunt nonnulle difficultates. Quaꝝ pma ē si i quolibz alio p̄dicamento posset describi talis figura cū ista recipiat solū genus subē. Dr̄ aūt ꝙ sic q2 i oī p̄dicamēto ē iuenire genera ꝛ dr̄as ꝛ spēs fm quoꝝ diuisiōez ꝛ ɔstitutionē fit istius figure subordiatio: ꝛ q2 dr̄e reꝝ sunt ig̊te ut ē fmo vulgatus: iō nō ē facile hāc figuraz

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

in quolibet p̄dicamēto describer̄
Scd'a dif. est si in ista subordiati
one p̄dicabiliū in eodē p̄dicamē
to diuisio generis sp̄ e i duas dif
ferentias tm̄. Dicitur aūt ꝙ ista
vr̄ supponere ista figura q̄ sp̄ di,
uidit in duo tm̄. Et in isto libro
porꝰ sequēs plōnez nō fecit aliq̄ꝫ
generis diuisionē nisi in drn̄tias
duas. Et istud ꝯfirmatur qꝛ pri
uatiue opposita circa illd' cui na
ta sunt in eē sūt semper imedia
ta ꝛ iste diuisiones ut pꝫ iductie
fiunt ꝑ opposita p̄uatiue. Tertia
dif. ē qꝛ si sp̄ diuisio generis ē tm̄
in duas dr̄as tūc bruta spē disti
cta nō erunt imediata aialia ir,
rōalia nisi vna spēs tm̄ cuius op
posita dr̄a subdiuideretur. Aut
eēnt due spēs tm̄ ꝛ istud vr̄ incō
ueniens. Et ꝯfirmatur istud tuꝫ
qꝛ eade rōne in qualitatis p̄dica
mento coloꝛ nō posset descēder̄
in plures coloris spēs eque ime
diate nisi ꝑ differētias gemiatas
ꝛ subaltnatiꝫ positas quod vide
tur absurdū. Tū qꝛ directe ꝯ̄ria
sunt nata fieri circa idē eq̄ ime,
diate ꝛ tunc eē nō possꝫ de albe,
dine puta ꝛ nigredine qꝛ disgre
gatm̄ eēt vna drn̄tia tūc opteret
ꝯgregatm̄ subdiuidi ad ꝓceden
dū ad alias spēs ꝛ sub ip̄a cade,
ret dr̄a specifica nigredinis. Tuꝫ
qꝛ i numeris cū sint ifinite spēs
oꝫ ibi eē ifinitas subaltnationes
spēꝝ sub diui sionū ꝑ drn̄tias qꝛ
finite tales sp̄ redderent finitas
species ꝛ sic cum oēs drn̄tie sub
alternati posite ꝯcurrant ad q̇di
tatē spēi spālissime in eadē q̇dita
te multiplicarētur drn̄tie in ifi,
nitū subalternādo diuisiōes. Tū
qꝛ cū sint infinite quo ad nos aia
liuꝫ irrōnaliū spēs: si aial sub di
uidendo sic ꝓcedit ad eas an̄q̄ꝫ
oēs habeātur erunt inumerabi
les sub diuisiones sub altnatim
posite ꝛ sic cū oēs subalternatim
posita ꝯcurrāt ad diffōeꝫ speciei
spālissime vltima species ad quā
sic deueniretur hēbit inumerabi
les dr̄as in sua diffinitiōe. Et iō
magis videtur ꝯsonuꝫ quod āli,
quod genus imediate cadat in
multas species ꝛ per ꝯn̄s ꝙ per
multas dr̄as diuidatur simul.
Quarta dif. ē ꝙ oia priuatiua sūt
imediata circa aptū natū ꝛ iste
differētie accipiūtur ut priuatie
opposite. Et ꝯfirmatur qꝛ inter
corporeū ꝛ incorporeū circa sub
stantiā nullū est dare medium:
nec int̄ aiatū ꝛ iaiatū circa corpꝰ
ꝛ sic de alijs. Dr̄ aūt ꝙ dr̄a p̄ua,
tiua nunq̄ꝫ pōt ꝯstituere aliqd'
positiū: ꝛ iō per istas priuatiuas
circūloq̇mur aliq̄ꝫ dr̄am positi,
uā puta ꝑ incorporeuꝫ spūale q̇
ꝯstituit spūm qui forte imedia,
te diuiditur in dr̄as specificas oi
um angeloꝝ. Et ita cū aial diui,
ditur ꝑ rōnale ꝛ irrōale: irrōale
ꝯstituit brutū quod forte imedi
ate diuiditur ꝑ dr̄as specificas
oiuꝫ brutoꝝ ꝛ nō sic diuiditur sic

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

in ista figura sunt diuisiões subor
dinate. Quita dif. ē si drñtia mõ
ꝓuatiuo explicata sꝑ significat a
liq̄ꝫ drām positiuā ꝯstituentē spe
ciē aliq̄ꝫ subaltnā aut spālissimā
Dr̄ aūt ꝙ sic qꝛ qñqꝫ sic̄ ꝑ incor/
poreū circūloq̇mur drāʒ spūalis
subē que ꝯstituit spm̄ quod ē geⁿ
subaltuuʒ ad oia.i corꝑalia: ⁊ ita
rrōale forte ꝯstituit brutum tñ
iistud n̄ potest sꝑ poni: qꝛ cū qd̄
libet genus imediate possit diui
di ꝑ vnā drām ⁊ eius ꝓuationeʒ
tunc opteret diuisionē eē gener|
solū i duas drñtias cuiⁿ oppoitū
fuit declaratū. Sexta dif. ē si drā
ꝓuatiue nūcupata ē sꝑ ꝑfectioꝛ
positiua aut ecōuerso. Dr̄ aūt ꝙ
qñqꝫ illa que tꝫ se ex ꝑte ꝓuatio
nis ē ꝑfectioꝛ sicut illa q̄ꝫ circū/
loq̇mur ꝑ incorꝑeuʒ q̄ꝫ corꝑeuʒ
eo qꝛ spūalia corꝑalibus ꝓferun
tur: aliqñ aūt ecōuerso sic̄ aiatuʒ
ē ꝑfectius inaiato: eo ꝙ viuētia
nō viuentibus sunt melioꝛa. Se
ptima dif. ē si drñtie minus ꝑfe/
cte sꝑ habent plures spālissimas
sub se. Dicūt aūt ꝙ sic qꝛ videmⁿ
ꝙ nā ē magis intēta ad multipli
plicandū minus ꝑfecta sic̄ sūt cō
ruptibilia: ⁊ iō plures spēs vidē
tur ꝯtineri sub corporeo q̄ꝫ sub i
corꝑeo: ⁊ plura sub rōali: Tñ nō
ē ita ꝑspiciuʒ ꝙ plures spēs sic̄ i
aiatoꝝ q̄ꝫ aiatoꝝ ꝓpter multitu
dineʒ plātaꝝ ⁊ aialiuʒ: nisi forte
oēs stelle drant spē: nec ꝙ maiō
sit multitudo plātaꝝ sub insēsibili

q̄ꝫ ailiuʒ sub sēsibili. Et iteꝝ si oēs
stelle ⁊ angeli spē sunt distīcti ut
aliqui putant nō vr̄ tāta multitu
do spēꝝ corruptibiliū eē. Intelli
gendū tñ ē ꝙ si ponantur iꝑfecti
ora sꝑ eē plura sicut videtur ꝓba
bile tūc nō pōt poni ꝯuenieter ꝙ
oēs stelle drant spē q̄ videtur ex
cedere numeꝝ corruptibiliū spē
rū. Et eodē mō tunc nō ē ꝯsonū
oēs angelos eē spē drñtes quia
eoꝝ multitudo videtur exceder̄
numeꝝ corꝑaliuʒ spēꝝ. Octaua
dif. ē si oēs spēs spālissime i tali ꝑ
dicamento distāt eq̄lit̄ a genere
generalissimo. i. ꝑ eq̄lem nūeruʒ
draꝝ subaltnataꝝ. Dr̄ aūt ꝙ nō
vr̄ qꝛ si oēs angeli forent eiusdē
spēi ut nōnulli putāt tunc dra in
corporea eēt dra vltima ⁊ speci
fica. Et ꝯfirmatur qꝛ dicūt non/
nulli ꝙ rōale ē dra vltia hois et
tñ ꝯstat ꝙ irrōale nō ē talis alio
q̇n oia bruta forent eiusdē spēi.
Nona dif. cū corꝑale rōale ⁊ spi
rituale: aut corꝑale ⁊ incorꝑale
ꝯueniūt cū accñtibⁿ eo ꝙ q̄dā eo
rū sūt corꝑalia ⁊ q̄dā spūalia aut
incorporalia q̄uo pñt ista eē sub
stātie differētie diuisiue cū nulla
drñtia talis exeat suū genus di/
uisū. Dr̄ aūt ꝙ aliud ē dicer̄ cor/
porale ⁊ incorꝑale. Et aliud cor
poreū ⁊ icorporeū: qꝛ ꝓma duo
sunt cōia subē ⁊ accñti. Alia aūt
duo nō ponūtur nisi in subā. Et
ideo isto mō corꝑeū ⁊ icorꝑeum
sūt subē drē diuisiue. Cōꝑale aūt

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

⁊ incorꝑale nõ q2 ista circueunt totã entis coitatez. Et dato ꝙ cõ porale ⁊ spũale ponerẽtur subẽ drẽ diuisiue: tñ ista nõ eẽnt in ac cidẽtibꝰ vniuoce imo anologice sicut sanitas ẽ in vrina ꝓ ordiez ad ipm aial. Decima dif. cũ drã icor põea ɔstituat spm ⁊ spũs dicatur de deo sicut testatur Saluator nr̃ dñs Xp̄us. Joh. 4º. Spus est deus ⁊ ꝓ ɔñs icorporeꝰ quõ ista drã põt eẽ diuisiua subẽ q̃ ɔuenit deo qui nõ ẽ ſm theologos in ge nere subẽ ⁊ drã diuisiua generis nõ põt ɔpeter̃ nisi exñtibus i illo genere. Dr̃ aũt ꝙ sicut subã acci pitur dupliciť. Uno mõ ꝓ trans- cendenti quod ẽ cõe deo ⁊ crea- turis coitate q̃daz siue vniuoca siue ãnologa. Alio mõ ꝓut ẽ qđ dã ꝑdicamentũ determiatuz tm̃ ad limitata. Ita spũs vno modo ẽ trãscendens ꝓut ẽ q̇d cõe deo ⁊ creaturis. Et alio mõ est genꝰ subaltnuz subẽ sicut corpus. Et isto mõ dr̃ de eis drñtia ɔstituti ua icorporei. Et si dicatur ꝙ tũc ẽ dare duas spũalitates: vnam trãscẽdentez ⁊ aliã exñtez i gene re. Dr̃ ꝙ cum qñcũqꝫ assignãtur drñtie accñtales ut bipes hõi: si cut nõ est dare duas bipedalita tes sed vnã q̃ est accñtalis ⁊ cir- cũloq̇mur drñtiaz eẽntialez per ipam ita cũ sit vnica spũalitas in angelo ⁊ illa ẽ trãscendẽs ⁊ ꝑ illã circũloq̇mur drãz diuisiuaz subẽ nobis ignotaz que ẽ adiũcta cũ rõe spũalitatis in creatura. Undeci dif. esi si corpus quod ẽ hic genꝰ aut species subaltña differt a cõ pore quod ẽ altera pars ɔpositi in homine uel in bruto. Dicitur aũt ꝙ nõ vr̃ quia corpus quod est alťa pars ɔpositi est substan- tia corporea cũ nõ sit in corꝑea: ⁊ ista ẽ diffinitio generis subalť ni. Et confirmatur. Tũ quia due perfectiones subãles eiusdẽ rõis non possunt esse in eodem com- posito. Tum quia duo corpora nõ possunt esse simul in eodez lo co. Tum quia trina dimensio ẽ passio ẽtis corporis quod est pas sio vtriusqꝫ corporis aut acciden tis scz quantitatis ⁊ sic esset ho- mo bis ista dimensione quantꝰ. Tum quia discendente anima non manet corpus nisi quod est altera pars compositi aut fuit et tamen illud est substantia cor- porea q̃ ẽ diffinitio ut patuit ge- neris subalterni. Duodecima difficultas quia corpus quod ẽ pars non videtur essentialiter di ci de toto composito cum nullũ totum sit essentialiter sua pars et tamen corpus quod est genꝰ dr̃ eẽntialiter ǒ ɔposito isto. Dr̃ aũt ꝙ genus ẽ ꝑs eẽntialis spẽi sic drã ut fuit ɔñsuz supius ⁊ tñ dr̃ eẽnr ǒ sua spẽ nõ i vltiata ab- stractiõe cũ hũanitas nõ sit aia litas: et iõ in quadam ɔcretione sũ coitate ⁊ sic i ꝑpõsito tale ɔpo situ ut homo nõ est corporeitas

sed bene corpus. Nisi forte di-
catur ꝙ illud corpus etiam con
cretiue sũptum est pars. Et di
catur vlterius ꝙ corpus dicitur
equoce de corꝑe quod ē genus
⁊ talis ꝑs: ⁊ tunc nõ sunt duo cõ
pora sed due corꝑis acceptiones
tñ nõ videtur quare vtraqꝫ nõ sit
subã corꝑea: nõ qꝛ ↄstitutiua nõ
videtur in generē ꝑ se sed ꝑ redu
ctionē ad cõstitutũ: ⁊ iõ ꝑs nõ sit
spēs cum sit ↄstitutũ. Tertia de-
cima dif. cũ ħ sit formalit̃ ⁊ eēn-
tialit̃ corpus qd' ē genus q̇d est
istud corpus aut mã aut forma
aut ↄpositũ qd' ē vtrũqꝫ: aut cõ
positũ quod resultat ex istis. Et
dr̃ ꝙ nõ est sola mã ꝑma qꝛ illa
ꝑ se nõ est in aliquo detẽminato ꝑ̃
dicamēto: nec sola forma: qꝛ illa
dicitur eē in genere ꝑ reductõez
cũ tñ ois spēs ꝑ se sit directe i ge
nere: nec ↄpositũ acceptũ ꝓ vtro
qꝫ simul quia illud non addit ad
vtrũqꝫ nisi respectũ simultatis q̂
nõ pōeretur eē i genere subē. Et
iõ relinq̇tur ꝙ sit ↄpositũ resul-
tans ex istis si tñc istud resultãs
resultatur aut ab aĩa rõali ⁊ istd'
videtur ĩpossibile qꝛ dr̃a rõalis ē
posterior q̃ sumitur ab aĩa intel
lectiua q̃ꝫ corpus in genere sub
stãtie ⁊ nullũ ꝑus resultat a suo
posteriori. Aut ab alia forma et
tunc opteret ponere plures for
mas in hoīe. Quartadecia dif. ē
si in diuisione cuiuslibet generis
istoꝝ in drñtias sꝑ vna drñtia ē
ꝑfectior alia. Dr̃ aũt vniuersalit̃
ab oībus ꝙ sic qꝛ ↄstat ꝙ incor-
poreũ ē melius corporeo ⁊ aīa-
tum melius inaiato ⁊ sensibile isen
sibile ⁊ rõnale irrõali. Et ↄfirma-
tur istud tũ qꝛ oīa illa que sũt ei⁹
dem generis oꝫ eē ordinata cuꝫ
nõ sint cõfusa ⁊ nõ potest ibi vni
uersaliter attēdi aliq̇s ordo nisi
eminētie qui remouet ab oībus
eq̄litatez. Tũ qꝛ vnicuiqꝫ ↄpetit
q̃ꝫtitas v̇tutis s̃m suã rõnez for-
malē cũ ex sua rõne formali vnũ
sit ꝑfectius alio eēntialit̃: ⁊ ideo
sic q̇ditates nõ sunt vnius rõnis
ita nec eoꝝ finitates que sũt vir
tutis q̃ꝫtitates ⁊ sic nõ pōt eē eq̈-
litas que int̃ quãtitates sꝑ eiusd'
rõnis ↄsurgit cũ sit respectus eq̇
ꝑantie. Intelligendum tamē est
ꝙ q̇cquid cadit sub drñtia ꝑfecti
ori ē ꝑfectius quocũqꝫ cadente
sub iperfectiori quia hꝫ ꝑfectio-
rem diffõnez. s. ex eodez genere
cũ ꝑfectiori dr̃a. Quintadecima
difficultas cum triplex sit anima
s̃m phōs scꝫ vegetatiua: sensitiua
⁊ intellectiua aqua sumitur ista
differentia animatum. Dicitur
autem ꝙ precise a vegetatiua:
quia in ista sola omnia animata
conueniunt: et per consequens
sensibile ab anima sensitiua: ⁊ ra
tionale ab anima intellectiua: et
ideo animatum aduenieus cor-
pori constituit vegetabile sicut
sensibile adueniens corpori aīa
to qd' est vegetabile ↄstituit aīal.

Intelligendū tñ ꝙ ex isto secū-
tur due ꝯclusiones. Prima ē ꝙ
rōnalis aīa nō dat eē istud aīatū
de quo hic loqtur: qꝛ rōale ē po
sterius aīato ꝛ nullū posterius
dat eē priori. Secūda ꝯclusio ꝙ ta
lis aīa rōalis nō dat eē aīal quia
prius est aīal ꝙ̄ rōle sic̄ diuisū diui
dēte. Sextadecima dif. ē si inaīa
tum quod ē drā ꝯstituit vnā spe
ciē subaltnaꝫ sicut aīatū aut des
cēdit imediate ad multas spēs:
utputa in elemēta ꝛ corpa supce
lestia. Dicitur aūt ꝙ nō est nota
vna pfectio positiua ex pte iaīati
sicut aīa est vegetatiua ex parte
aīati: iō forte imediate descēdit
inaīatuꝫ in plures spēs subalter
nas puta corruptibiliū ꝛ icorru
ptibiliū q̇bus nihil appet cōe sub
corpe positū. Intelligendū tñ ꝙ
nō est sic de icorporeo sic̄ de iaīa
to qꝛ oībus incorpeis inuenitur
rō spālitatis positiua cōis ꝛ iō in
corporeū imediate ꝯstituit vnaꝫ
spēm. Decima septia dif. ē Si aīa
ti drñtia eēntialiter est pfectior
ꝙ̄ inaīati: ꝛ p ꝯñs oē aīatuꝫ me-
lius est inaīato: ꝛ tūc plāte erūt
pfectiores ut herbe ꝙ̄ sint oīa
corpora ꝯcelestia quod videtur
absurdū. Si aūt ecōuerso inquā
tū foret drñtia nobilior tunc oē i
aīatuꝫ esset pfecti⁹ quocūqꝫ aīa-
to ꝛ sic lapides eēnt meliores ꝙ̄
hoīes. Dicitur aūt ꝙ melius est
dicere q' herbe sunt meliores ꝙ̄
sidera fm eēntiā ꝙ̄ si diceretur
ꝙ lapides pcellunt hoīes qꝛ in-
cōpabilis res est vita q̄ sidera ca
rent. Intelligendū tñ ꝙ ab ista
diuisione nccīa phi nōnulli vsqꝫ
quaqꝫ pclari posuerunt corpora
ꝯcelestia fōe aīata ut eēnt magl
nobilia. Istud tñ nō admittit th
ologus. Decima octaua dif. qua
re ita bñ corruptibile ꝛ icorrup-
tibile nō sūnt drñtie diuisiue cor
poris sicut aīatuꝫ ꝛ inaīatuꝫ cuꝫ
oē corpus sit corruptibile aut in
corruptibile sicut aīatuꝫ aut in-
aīatū. Et dr̄ ꝙ corruptibilitas ꝛ
icorruptibilitas sūt posterioa ta
libus naturl cū sint aptitudines
ad actus corruptionis ꝛ in cor-
ruptionis sicut corporis corru-
ptilis ꝛ incorruptibilis: corru-
ptibilitas ꝛ icorruptibilitas sunt
taliū aptitudinū priuatiōe. Aīatū
autē est prius re aīata: in eo ꝙ aīa
vegetatia a qua sumitur ista dif
ferentia ē rei ꝯstitutiua: ꝛ iō cuꝫ
sint priores drñtie eis quibus ꝯue
niunt iō melius aīatum ꝛ suum
oppositū ꝙ̄ corruptibile ꝛ suum
oppositū p differentijs assignan
tur. Intelligenduꝫ tñ ꝙ corporl
diuisio per corruptibile ꝛ incor
ruptibile est diuisio per passiōeꝫ
sicut animalium aliud est risibile
aliud nō qꝛ vtrobiqꝫ est aptitu-
do ad actum qui accidit nec pos
sunt poni differentie essentiales
quia non subalternantur anima
to aut inanimato ꝛ omnes diffe
rentias eidē eēntialit̄ ꝯueniētes

oportet eē positas subalternati. Decima nona dif. est si idē cor-pus potest eē sub differentia aia ti ꝛ inaiati. Dr̃ aūt ꝙ q̄cūqꝫ differūt genere dr̄nt spē ꝛ quecūqꝫ dr̄nt spē d: sīt nūero: ꝛ cū aiatuꝫ ꝛ inaiatum ↄstituāt distīcta gnā subalterna sp corpus aiatuꝫ ꝛ inaiatuꝫ differūt genere ꝛ magis spē ꝛ multomagis nūero: ꝛ ideo idē corp⁹ numero nō pōt eē sub dr̄ntijs aiati ꝛ inaiati. Intelligēdū tn̄ ꝙ aliq̄ dicūt ꝙ licet ideꝫ simul nō possit eē sub vtraqꝫ dr̄a: tn̄ bn̄ successiue qꝛ idē corp⁹ numero successiue ē mortuuꝫ ꝛ viuuꝫ ꝛ sic aiatuꝫ ꝛ inaiatū. Istud tn̄ nō vꝫ qꝛ īpossibile ē aliquod i diuiduū transire de vno genere ad aliud ge⁹ cū vnūqꝙꝫ sit iñ ccio ī genere sic ī pmo mō diuidi p se aiatuꝫ aūt ꝛ inaiatuꝫ dicendi genera ↄstituūt. Et iō vr̄ eē dōm ꝙ corpus mortuū p se nō ē ī gener sic nec maῑa cū sit ps eētialis ↄpositi aut si ē in genere nō nisi i genere corpis aiati reductie sic pncipia reducūtur ad gen⁹ toti⁹. Uigesima dif. si dr̄a superaddita generi in tali diuisione sp dr̄t ab eo realiter. Dr̄ aūt ꝙ qn̄qꝫ ē idē realir sit dr̄ntia corpeitatꝭ adueniens subē facit corp⁹ in quo ratio corpis a rōne subē nō vr̄ eē realiter distīcta qꝛ cū in realir distinctis pori sine pōsteriori eē nō repugnat: tunc nō posset tale corpus remanere pura subā ablata corpeitate q̇ nō vr̄. In alijs aūt videtur eē realis distīctio sic cuꝫ aiatum apponitur corpi qꝛ sepata aia remanet vere corpus. Uñ dstat corp⁹ ꝛ aiaꝫ in tali ↄposito differre realir ꝛ ita ē cum ſsibile additur vegetabili: ꝛ idē cū rōnale additur aiali: si iste tres aie ponātur in eodē distincte realir ut nōnulli putant. Intelligendū tn̄ ꝙ ſm sniam aliquoꝝ corpus nō ē genus nec aia sic sūpta est dr̄a q̄uis rō gnīs sūatur a corpe ꝛ rō dr̄e ab ipa aia. Uigesimaprima dif. est cū dicat Boeti⁹ diuidens subām in mā e formā ꝛ cōpositū qꝛ relictis extremis d medio ē agendū cū sit tractaturus d pdicamēto subē quasi talia ad istud genus directe nō ptineant nō videtur ꝙ sit hic curandū de anima et corpore prout sunt materia ꝛ forma. Et ideo licet differentia corporei sit a forma corporis sumpta tamen ipa est effectus formalis illius forme inquātum ↄstituit compositūꝫ resultās ex talibus. Et eodem modo animati differentia sit effectus formalis ipius anime ut informat: ꝛ tunc genera ꝛ dr̄ntie licet sint a materia ꝛ forma pncipiata tamen ipsa non sunt genus ꝛ differentia sed sunt effectus formales qui sunt in illa tertia entitate resultante a materia ꝛ forma: ꝛ sic nō ptinent ad genus p se nisi ↄpositū q̄uis pncipia pnt r̄duci

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Intelligendū tñ est ꝙ isti effectꝰ
formales diuersi qñqȝ dātur ab
vna forma sic̄ eadem forma dat
eē corpus ⁊ subām lȝ in se viden
tur ꝯtiere duas rōes formales
ſm q̄ꝝ q̄libet dat eē ꝯposito cor
respōdens: qñqȝ dātur a diuerſ
formis sicut eē corpeū datur a
forma corpea ⁊ eē aīatuȝ ab aīa
vegetatia. Uigesima scd'a dif. si
ponēdo talia oīa radicari forma
liter in t̄tia entitate resultāte ex
materia ⁊ forma si tunc ē nccēm
ponere ut genus ⁊ dr̃ītia realit̄
distiguātur ī aliquo. Dr̄ aūt ꝙ si
videtur quātūcunqȝ ibi ponātur
forme realit̄ disticte q² plures
cause realit̄ disticte possūt ꝯcur
rere ad vnū effectū realit̄ distin
ctū: ⁊ illa vna tertia entitas fun
dat oēs illas rōnes formales ge
nerū ⁊ dr̃ītiaꝝ in subā. Intelli-
gendū tñ ꝙ istud nō est itelligē-
dū de tertia entitate ꝑciali q̄ re-
sultar̄ dicitur ex mā ⁊ forma or
ganici corpis: q² illa differt rea-
liter ab ēnt itatetertia resultan-
te finalit̄ ex mā ipa cū oībus for
mis qualis ē hūanitas a q̄ abstra
hūtur genera ⁊ dr̃ītie vsqȝ ad su
prema. Uigesima tertia dif. si ꝑ
aliā pōt saluari ydēptitas realis
diffōnis cū diffinito. Dr̄ aūt ꝙ si
dr̄e sint ipe forme utpote corpo
reū sit forma corpis ⁊ aīatuȝ ipa
aia ꝯstat ꝙ ista differūt realiter
abiuicē. Et vltius cū diffinitū sit
cōpositū ex istis resultās sicut
formalis effectus q̄ resoluitur ī
ista sicut ī ꝑtes eēntiales ⁊ effe-
ctus oīs differt realit̄ a suis cāis
tunc nō solū ꝑtes diffinitiōis abī
uicē: imo etiā diffinitū a tota dif
finitione erit realiter distictuȝ.
Et tunc cū ī realiter distictis ꝑus
sine posteriori eē possit: diffiniꝰ
sine diffintto potit eē sic̄ corpus
⁊ aīa sine ꝯposito resultāte. In-
telligenduȝ tamē ꝙ si omnia ista
ponātur radicaliter in tertia to
tali ⁊ simplici entitate ex oībus
ꝑ̂ncipijs resultante: tunc pote-
runt poni realiter idem quia nō
sicut causa e effectꝰ sed sicut vnꝰ
totalis simplex effectus. Uigesi
ma q̄rta dif. est q² dicunt aliqui
ꝙ in vno ꝯposito nō est dare nisi
vnicā subālem formā: ⁊ tunc nō
oꝑtet tot difficilia multiplicare.
Dicitur autem ꝙ ad idem redit
quantum ad ꝓposituȝ quia tūc
multitudo generū ⁊ differentia
rum: aut accipitur ex parte vniꝰ
tñ forme ⁊ sic cum illa differant
realiter a ꝯposito sicut a suo ef-
fectu: tunc diffinitio erit realiter
distincta a diffinito aut sūmitur
ex parte cōpositi resultātis ⁊ tūc
habetur ꝙ hic dicitur modo. In
telligendum tamen ꝙ ista mul-
titudo geneꝝ ac specierum in or
dine predicamentali non arguit
pluralitatem formaꝝ quia ī for
mis accñtalibꝰ īueītur talis mul
titudo vbi ē vnica fōma simplex
Uigesima. 5. dif. q² dicunt aliq̄ ꝙ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

ois ista multitudo generū ꝛ dr̄a rū ē solū per actū nostre rōnis ꝛ idcirco erga talē multitudiēz nō ē multū laborandū cū entia rōis de facili possint multiplicari.

Istud tn̄ nō valet qꝛ cū i talibus entibus de facili ↄcedāt ꝓcessuz i ifinitū ita facile forꝫ assigͣre ifini ta talia sic̄ certa. Et ↄfirmatur tū qꝛ cū ois distīcta noticia r̄soluta i ge⁹ ꝛ dr̄aꝫ nulla distincta noti cia respiceret nisi entia rōis. Tū qꝛ oīs demōstratio eēt circa ta lia entia cū accipiat genus ꝛ dif ferentiē i suo medio. Tū qꝛ om̄is scia foret d̄ talibus cū ꝓcedat ex demōstratione. Tū qꝛ oīs sermo ut vr̄ reducitur ad ista quinqꝫ.

Intelligendū tn̄ ꝙ isti qui oīa fa ciunt ꝑ entia rōnis euadūt facili ter oīa difficilia sed nullā certitu dinē asserūt. Uigesima sexta dif. si diuisio corꝑis aīati isensibile et in isensibile est i dr̄as eētiales sicut corꝑis inaīatuꝫ ꝛ in iaīatuꝫ. Dr̄ aūt ꝙ n̄ quantū ad illud qd̓ iportat noīa istaꝝ drn̄tiaꝝ quia sensibile dic̄ nālez aptitudiēz ad actū sentiēdi sic̄ risibile ad actuꝫ ridendi: ꝛ iō oīs aptitudo fꝫ pre missa sit posterior apto nato: nō pōt eē q̇ditatiua drn̄tia sicut cre atū quod est ꝑus fm qd̓ iportat aīaꝫ q̄ꝫ illud quod ↄstituitur per ipam. Intelligendū tn̄ est ꝙ per sensibile hic circūloq̇mur aīaꝫ sē sitiuā sicut supra ꝑ aīatuꝫ datur itelligi aīa vegētatiua: ꝛ iō cū dr̄a sēsitiua sit eē eētialis ista drn̄tia ē reputēda eētialis. Uigesima septīa dif. si cū diuiditur corpus aīatuꝫ ꝑ sensibile ꝛ isensibile ꝛ sē sibile ↄstituit aīal. Si ꝑ eundem modū in sēsibile: aut drn̄tia circū locuta ꝑ ipꝫ ↄstituit aliq̇ ge⁹ sub alt̄nuꝫ. Dicitur aūt ꝙ sic. s. plan ta qꝛ oē corpus aīatuꝫ isensibi le ē plāta ꝛ oē tale corp⁹. s. plāta est eētialiter corpus aīatuꝫ in sensibile. Intelligendū tn̄ est ꝙ cū dicitur planta dicitur ordo ve getabilis ad nutrimentū terre ꝛ istud fm se nō dic̄ aliq̇d eētiale sed ē aliquid apparēs vnde acci pitur rō gn̄is q̄ꝫtū ex ipo augmē tamur. Uigesima octaua dif. est qꝛ cū sensibilitas ↄueniat oībus corporibus tā corruptibilibus q̄ꝫ icorruptibilib⁹ nō vr̄ posse poni drn̄tia diuisiua: cū tam ad aīata q̄ꝫ ad inaīata se extēdat ꝛ nulla differentia diuisiua se extēdat vl tra ambitū sui diuisi. Dicitur aūt ꝙ sensibile hic est eq̇uocuꝫ: quia pōt accipi actiue quod ē natum sentire ꝛ sic ↄtiētur sub cōꝑe aīa to: nullā. n. res sentire pōt nisi sit animata. Aut pōt accipi passiue ꝓ eo quod ē aptū natum sentiri ꝛ sic cōuenit oī corpori taꝫ aīato q̄ꝫ inaīato queādmodū distīgū tur sensibilia ↄtra itellectualia. i. spūalia. Intelligenduꝫ tn̄ ꝙ ista sensibilitas passiua nō ē dr̄a q̇di tatiua sed ꝓpria passio corꝑis qꝛ oē corpus est aptū natū habere

in se sensibile q̃litatē p̱ q̃ꝫ potest sentiri ipa tū sensibilitas ut quo p̃mo ꝯuēit accñtibꝰ ut exp̱imur Uigesima nona dif. ē si ī ista sub ordinatiōe generꝝ ꝛ dr̃aꝝ semp̱ īferiora vel posteriōa sūt p̱fectō ra. Dr̃ aūt ꝙ sic q: illa q̄ sunt po steriora via generatōis sūt p̃ora ordie p̱fectiōis ut suo loco pate bit. Et p̃mo oñditur hoc de dr̃a respectu generis q: actꝰ ē meliō potētia: i ꝯcursu aūt istoꝝ duoꝝ p̃ncipioꝝ genus se hꝫ p̱ modūꝫ potētie ꝛ dr̃a p̱ modū actꝰ. Se cūdo de spē respectu generis q: spēs se hꝫ p̱ additiōeꝫ eēntialem ad genꝰ cū icludat ipāꝫ ꝛ dr̃aꝫ: ꝛ oē totū est maius sua p̱te. Terꝰ de spē respectu dr̃itie q: dr̃itia ē p̱s spēi ut fuit oñsuꝫ. Quarto de idiuiduo respectu spēi q: to tā rō diffinitiua spēi icluditur in quolibet idiuiduo ꝛ vltra illud p̱ qđ natura specifica idiuiduatur Tricesima dif. ē si rōale ꝛ irrōale diuidunt aīal sic dr̃itie q̇ditatie Dr̃ aūt ꝙ sic sensibilitas ꝛ īsensi bilitas fm illud qđ dicūt nō p̃nt eē q̇ditatiue dr̃itie ut fuit oñsuꝫ ita rōale cū dicat aptitudiuē ad actū rōnandi sic sensibile ad actū sentiēdi ꝛ nulla aptitudo ut sepe fuit oñsuꝫ est q̇ditatia nature q̄ ē apta nata cū i eo fūdetur: tñ p̱ istas dr̃as circūloq̇mur eēnales dr̃as ut p̱ rōale dr̃am q̄ sumitur ab aīa itellectiua sic p̱ sensibile il laꝫ que sumitur ab aīa sensitia q̄ aīe sunt de animati corp̱is q̇dita te. Intelligendū tñ est ꝙ sicut ri sibilitas ē aptitudo ad actū ridē di qui ē accñs ita rōabilitas ē ap titudo ae actū rōnandi q̇ est acci dens. Et iō sicut risibilitas ē pas sio ita ꝛ rōnabilitas eadē rōne lꝫ hoc multi timeant pōere q: phi hoc pro exēplo nō posuerunt q̃ꝫ uis ꝯcedant ꝙ nō potest magis de risibili q̃ꝫ de rōnali ratio assi gnari. Tricesima p̃ma difficultas est si i tali diuisiōe aīalis in rōale ꝛ irrōnale quelibet dr̃itia consti tuit speciē suā. Dr̃ aūt ꝙ sic cōi ter quia ista ꝯstituit aīal rōnale aut hoīem ꝛ illa brutuꝫ quod est cōe ad oīa alia irrōnalia ꝛ ista ē spēs subalterna si tñ est spēs. In telligenduꝫ tñ ꝙ fm dc̃a coīa ge nus qđlibet argumētatur ex ali quo apparenti cōi multis specie bus sicut ex actu sentiēdi qui est cōis oībus aīalibus accipimꝰ ge nus aīalis: ꝛ ex actu vegetandi genus corp̱is aīati: q: q̇ditates reꝝ sunt occulte: ꝛ forme mani festātur p̱ suos actus uel p̱ sensi bilia queq;. Et quia nō videtur vnū cōe app̱ens omnibꝰ brutis ut distiguūtur ab hoīe sic oībus hoībus ut distiguūtur ab rutis .s. actus rōtionandi: iō nō ita ap paret tale subalt̃nuꝫ genus licet nomē bruti sit eis cōe ꝛ ista cōi tas potest saluari per cōitatem irrōabilitatis imediate ad oēs tales species descendentis.

tricesima secūda dif. si rōale ē vl
tīma hoīs dr̄a ut hic sumitur. Dr̄
aūt ꝙ non ſm viā ꝑlōnis in loco
isto q꞉ ꝯstituit aīal rōale qd' pōit
cōe hōī ⁊ dijs. In isto tn̄ errauit
ſm fidē xp̄ianaꝫ: q꞉ nō ponimus
aliquod rōale aīal nisi hoīeꝫ. An
geli.n.nō sūt cōꝑa nec aīalia. ip̄e
aūt posuit deos ꝯpositos ex cor
poribus icorruptibilibus ⁊ aīali
bus itellectiuis. Jō oꝫ dicere ꝙ
dr̄ntia ultima hoīs est rōalis et
istud nō solū ſm fideꝫ sed etiam
ſm rōneꝫ nāleꝫ q꞉ nobilissima ꝑ
fectio hoīs ē rōalis aīa: ⁊ vltima
drn̄tia sꝑ ut patuit ē ꝑfectissima
Uñ si rōale nō esset vltīa oꝑterꝫ
dare vltiorē ꝑfectionē in hoīe et
p̄stantiorē quod nō videtur itel
ligendū tn̄ ꝙ sic̄ trāsmutatio fac̄
scire mat̄iaꝫ ita oꝑatio formaꝫ: ⁊
iō cū nulla oꝑatio in hoīe decla
ret formā posteriorē nō vr̄ eē po
nēda. Tricesima tertia dif. qūo
rōale pōt eē vltima hoīs drn̄tia
cū talis sit specifica q̄ debet con
uerti cū diffinito ⁊ tn̄ nō solū ho
mines sed etiā angeli ſm vitateꝫ
sunt rōales. Dicitur autē ꝙ hic
accipitur rōale ꝓ eē aīe rōalis a
qua sūmitur ista dr̄a ⁊ sic rōale
est ꝓpriuꝫ hōī: et angelo nō con
uenit ⁊ ſm istū modū ponitur vl
tima drn̄tia. Intelligendū tn̄ est
ꝙ accipiēdo rōale ſm se nō circū
loquendo aliud istud ē cōe hōī
⁊ angelo: ⁊ sic ē passio subē itel-
ectualis ⁊ nō dr̄a q̇ditatiua: q꞉
sic dicit nālem aptitudieꝫ ad re-
cipiendūiactū rōnis. Trigesima
quarta diffi quia in isto arbore
porphirij ponitur mortale sicut
vltima hominis drn̄tia ⁊ nō rōa
le. Dr̄ aūt ꝙ in h̊ errauit porꝰ nō
solū ſm fidē sed ꝯtiā ſm natura
lē rōneꝫ. Tū q꞉ mortale se habꝫ
in plus q̄ꝫ aīal: cū oē aīal sit mor
tale ⁊ multa moriūtur q̄ nō sūt
aīalia. Tū q꞉ oē corpus aīatum
est mortale ⁊ tn̄ drn̄tia vltīa spe
ciei sp̄alissime nō pōt attingere
ad coītateꝫ alicuius generis sub
alterni. Intelligendū tn̄ ꝙ mor
talitas ē ꝓpria passio corꝑis aīa
ti q꞉ cū dicat nāleꝫ aptitudinem
ad moriendū: oē corpus aīatuꝫ
est aptū natuꝫ mori. Tricesima
q̇nta dif. ē si aīa rōalis a qua su
mitur ista drn̄tia dat eē corꝑeū
⁊ aīatuꝫ ⁊ aīal cū ꝯtineat totum
hūanuꝫ ꝯposituꝫ v̊tualir̄. Dicunt
aūt aliq̇ ꝙ sic quia rōale oīa alia
ꝯtinet in virtute. Istud tn̄ nō vr̄
posse stare. Tum q꞉ cā formalis
vltīa nō pōt eē cā sui p̄oris: cum
oīs effectus vniuersalir̄ sit poste
rior sua cā: eē aūt aīal ⁊ aīatum
corpus ⁊ corpus ista oīa sunt p̄
ora rōali eē et iō illud a quo sūt
tur ista drn̄tia: non potest dare
talia eē. Tum q꞉ oīs cā formalis
ē ꝯ eēna sui effectꝰ: q꞉ cā forma
lis in genere subē non est cā sui
nec materie g̊ solū ꝯpositi cū plu
ra nō sunt ingenere subē ⁊ tn̄ oē
ꝯpositū eēntialir̄ includit formā

ꝑ q̄ꝫ in eē ꝯstituitur sꝫ aĩa rõnalis
nõ põt eē de eẽntia istoꝝ: ergo non
põt eē cũ formalis eoꝝ mior aũt
istoꝝ ꝓbatur. Tũ qꝛ eē aĩal esset
nobilius eē rõali cũ includẽs sit
ꝑfectius icluso. Tuꝫ qꝛ si anima
rõnalis itraret q̇ditatẽ aĩalis: oẽ
aĩal esset rõale quia q̄ñcũqꝫ aliq̄
sunt eiusdẽ rõnis: q̇cquid icludi
tur q̇litatiue in vno ⁊ i reliquo.
Aĩalitas aũt est eiusdẽ rõnis ſm
genus i oĩbus spẽbus animalis.
Intelligendũ tñ ꝙ si oẽs forme
ꝯcurrunt ad ꝯstituendũ vltĩatuꝫ
ꝯpositũ: tunc quelibet dat eẽ sꝫ
illã rõeꝫ q̄ꝫ in se formalit̃ habet.
Trigesima sexta dif. ē si dr̃ñtia ir
rõnalis circa bruta aut illa ꝑ q̄ꝫ
illã circũloq̇mur est ꝑfectior i eis
q̄ꝫ dr̃ñtia sensibilis. Dr̃ aũt ꝙ sic
quia oñsuꝫ fuit ꝙ iferiora semꝑ
sunt ꝑfectiora suꝑioribus. Istud
tñ vr̃ nõ posse stare. Tũ qꝛ sũma
ꝑfectio hoĩs ē aĩa itellectiua ita
sũma perfectio bruti videtur aĩa
sensitiua a qua sũmitur differen
tia ſſibilis. Tũ qꝛ cũ oꝑatio facit
scire formã ⁊ melior oꝑatio me-
liorẽ formã: nõ. n. scimus itelle-
ctiuaꝫ eẽ meliorẽ ſſitiua. nisi qꝛ
intelligere melius ē q̄ꝫ sentire.
Dr̃ aũt ꝙ sensitiua vr̃ eē nobilissi
ma q̄dã ꝑfectio bruti. Tum quia
i brutis dr̃ntibus spẽ dr̃t ista aĩa
spẽ: idcirco ĩpa ſm rõneꝫ specifi-
cã i quolibet bruto ē ꝑfectior se
ĩpa sub rõne cõi ꝑ irrõnale auteꝫ
circũloq̇mur illã rõneꝫ specificã

aut ꝑ aliud sub irrõale ꝯtentum
Intelligendũ tñ ꝙ si irrõnale nõ
ꝯstituit spẽm ut fuit positũ supra
tunc nõ est ꝑfectius sensibili sed
tunc ille dr̃ñtie specifice in quas
imediate cadit aĩal ex ꝑte bruti
sũt ꝑfcõres ut patuit. Trigesima
septima dif. qꝛ si aĩa sensitiua in
quolibet bruto ꝯtinet duas rõ-
nes formales. vnã ſm ſm q̄ꝫ dat
eē sensibile quod ē eẽ aĩal: ⁊ aliã
ſm q̄ꝫ dat eē specificũ cuiuslibet
bruti: pro eo ꝙ aĩa ſſitiua i bru
tis est vltima ⁊ optima perfectõ
tunc anima sensitia in bruto erit
multo ꝑfectior q̄ꝫ in hoĩe cui nõ
dat nisi eē aĩal: cũ eē specificũ ei
detur ꝑ aĩaꝫ intellectiuã: Dicitur
aũt ꝙ ista rõ nimis vrget ⁊ cogit
nisi dicatur ꝙ aĩalitas bruti ⁊ ho
minis sũt diuersaꝝ rõnum eo ꝙ
latent eq̇uocationes i generibꝰ
⁊ istud ē tollere genꝰ. Aut dica-
tur ꝙ aĩa ſſitiua ⁊ itellectĩa sunt
idẽ in hoĩe: ⁊ ē ta nobilis aĩa ſſi
tiua sic̃ itellectiua. Istud tñ non
vꝫ qꝛ tunc aĩa sensitiua ꝯstituat
aĩal ⁊ oĩa aĩalia ꝯueniant in rõe
generis: tunc aĩa itellectiua eēt
de essentia oĩs aĩalis. Et itẽm hõ
in rõne generis foret ꝑfectior q̄ꝫ
brutũ in rõne specifica. Intelli-
gendũ tñ ꝙ magnũ argumentũ
excellẽtie aĩe ſſitiue in bruto eē
videtur ꝙ multa bruta in nobili
ori sensu puta visu excellũt hoĩeꝫ
tñ melior potẽtia ē imaginatĩa
imaginatio q̄ ē in hoĩe sꝑ excellit

Trigesima octaua dif. ē si hō ɔ̄bi
tur ad īdiuidua in vltia diuisiōe
istius arboris p aliq̄s dr̄as. Dr̄
aūt ꝙ sic p drn̄tias indiuiduales
q̄ dicūtur hecheitates qꝛ cū ista
īdiuidua ɔueniāt ī spē ⁊ differūt
numero: oꝫ in eis esse illud p qd
ɔueniūt ⁊ istud ē nā specifica et
illud p quod distiguātur ⁊ istud
ē dr̄a īdiuidualis que drn̄tia ut
patuit ē illud p quod illa q̄ sunt ī
eodē gener̄ abiuicē distiguūtur
Intelligendū tn̄ est ꝙ iste drn̄tie
nō sunt q̇ditatiue: qꝛ indiuidua
eiusdē spei nō sunt disticta eēnr
⁊ a priori sed a posteriori tm̄ est
distictio nature specifice. Trige
sima nona dif. ē si iste indiuidua-
les dr̄e sunt pfectiores q̄ꝫ drn̄tie
specifice ut s̈ fuit dc̄m ꝙ i tali or
dine eiusdē generis sp inferiora
sūt pfectiora: ⁊ illa q̄ sunt poste-
riora p̊oribus. Istud tn̄ stare nō
pōt i pposito. Tū quia eēntialia
⁊ q̇ditatiua i quolibet genere sp
sunt priora. Tum qꝛ vnū indiui-
duū aliud posset excedere i dr̄a
īdiuiduali sicut vna albedo alia
quare maior eēt iste excessus p
fectiōis q̄ꝫ ille: quo excederꝫ vna
species aliaꝫ: puta albedo nigre
dinē q̄ꝫto entitas excedit in quo
excederet foret pfectior ꝙ nō vr̄
Intelligendū tn̄ est ꝙ illa r̄gula
supius assūpta ꝙ posteriora sp
sunt pfectiora ⁊ inferiora est īfal
libilis in q̇ditatiuis rōibus. Isti
aūt differentie ut patuit nō sunt
q̇ditatie. Quadragesima dif. est
qꝛ sm̄ ista videtur ꝙ indiuidua
possint diffinire diffōne ppria ac
cipiendo spēm ⁊ illā dr̄am indi-
uidualē sicut species diffinitur p
genus ⁊ drn̄tiam specificam. Et
tunc eodeꝫ modo de indiuiduis
poterit eē sciētia ppter quit. Cū
sm̄ plōnem de ipis non poss̄ t fie
ri disciplina. Dicitur aūt ꝙ ipa in
diuidua nō sunt p se diffinitiua p
eo ꝙ īdiualis ppetas nullā dicit
q̇ditatem nec q̇ditatiuā pfectiōꝫ
⁊ sic nec scia de eis eē pōt. Intel
ligendū tn̄ est ꝙ spēs dicit totaꝫ
eēntiaꝫ īdiuiduoꝝ p eo ꝙ indiui
dua nō addūt ad spēm nisi hec-
heitatē que nullā dicit q̇ditatem
nec p ɔn̄s diffinitiuā rōneꝫ. Sed
remanet dif. q̇d pficiūt oia ista
difficilia ad redigendū oēꝫ intel
lectū in obseq̇uꝫ xp̄i. Dr̄ aūt ꝙ cū
in 3º snia volum⁹ tractare d̄ vni
tate nature hūane xp̄i ut extolia
mus sue incarnatiōis misteriuꝫ
oꝫ nos scire q̇d genus q̇d spēs et
dr̄a: ut videam⁹ in quo genere ⁊
spē ipm collocabimus ⁊ ut circa
talia sciamus dissoluere versuti
as phoꝝ p ut se erigunt īfideles
ad īcarnatōis mysteriū īpugnā
dum.

·Finis·

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

.Predicamenta.

Ecũdo occurrit liber p̄dicamentoꝝ Aristotelis. In cuius exordio Prim⁹ passus ē ꝙ equoca dicũtur quoꝝ nomē solu cõe est ⁊ ꝑm illud nomē substatie rõ diuersa ut aial hõ ⁊ qd' depingitur c⁹ p̄mo. Sȝ ɔ hac diffõnez istatur q̄druplicit̄. Pri⁹ qꝛ illis que sunt de p̄dicamento vno nõ põt solũ nomē cõe eē: cũ eis ɔueniat vna rõ cõis generis ⁊ tñ ibi sunt multa equoca. Secũdo qꝛ nullis rebus põt eē solũ nomē cõe: cũ oia que sũt res cõueniant in ẽtis rõne ⁊ sic ista diffinitio nõ põt aliq̄bus cõuenire. Tertio qꝛ sol ponitur eē cã equoca respectu eoꝝ que generãtur ⁊ corrũpuntur ⁊ tñ ɔuenit cũ eis nõ in solo noie sȝ etiã in corporis rõne quod ē genus subaltnum. Quarto qꝛ ista vox dom⁹ significat multa: cũ dom⁹ nõ sit vnum p se aut aceru⁹: ⁊ tunc ista multa ɔueniũt in isto noie solo ⁊ tñ istud nomē nõ ponitur eis vniuocũ. Ad p̄mũ dr̄ ꝙ illa q̄ sunt equoca in p̄dicamẽto subē ut canis aiali latrabili ⁊ pisci sideri quoꝝ qd'libet dicitur canis licet sit aliq̄d cõe vniuocum p̄ter nomē: nõ tñ ꝑm illud nomeȝ sed sub rõne subē uel corpis: ⁊ iõ additur i diffinitiõe equoci ⁊ ꝑm illud nomē rõ subē diuersa. Ad scd'm ꝙ lȝ in talibus sit q̄d cõe ꝑm rem uel ꝑȝ nomē entis: nõ tñ ꝑm illud i quo ponitur equocatio nois. Ad tertiũ ꝙ sol notet ista inquãtuȝ est corpus sed ꝑm rõeȝ ꝓpãm i qua nullã hȝ coĩtatē uel ɔuenientiaȝ cũ eis ⁊ iõ dr̄ cã equoca. Ad q̄rtũ ꝙ nõ dr̄ equoca vox cõis multis coĩtate ꝑtiali sicut domus sȝ cõitate totali qñ illa vox attribuitur tota cuilibȝ illoꝝ sicut canis. Intelligendũ tñ ē ꝙ q̄ttuor p̄nt ꝓ cõi spēs equocatõis quis ponantur coiter nisi tres. Quaꝝ p̄ma ē qñ vnũ nomē eq̄lit̄ significat multa sic canis aial latrabile piscis et celeste sidus ⁊ tale dr̄ equocum a cãu qꝛ casualit̄ idē nomē talib⁹ ē ipositũ. Secũda spēs ꝙ dictio equoca significat vnũ ꝓprie ⁊ reliquũ trãsumptiue sicut id quod ē ridere sigt̄ ꝓpriuȝ actũ hois et trãsumitur ad florere. Tertia species qñ vna dictio sigt̄ multa ex significatiõe sicut epi aliud denotat ut ē noĩatiu⁹ pluralis ⁊ aliud dat itelligi ut ē gt̃s singularis. Quarta spēs qñ vna dc̃o ē sic cõmunis duobus ut vni ɔueniat eius significatio p se ⁊ alt̃i p attributionē ad illud sic cesar dicitur de p̄ncipe p se ⁊ de eius imagine in attributiõe ad ip̃m. Et iste modus equocatiõis ē in aiali picto ⁊ vo qꝛ pictura nõ dicitur aial nisi i ordine ad illud qd' ē subã aĩata ꝑsibilis ⁊ iste modus ē similis

trāsumptioni: q̄zuis hic nō poni
tur trāsūptio. Sed oritur dif. ad
q̄z istarꝝ spēꝝ reducūtur simplex
ꝛ ſm q̇d ut cuz hō dr̄ eq̇uoce de
hoie viuo ꝛ mortuo. Dr̄ aūt sim
plex ꝛ ſm q̇d itelligūtur duobus
modis. Aut qñ ſm q̇d dicitur di
minute siue substractiue sic̄ in ꝓ
posito: ꝛ sic ē q̈rta spēs q2 hō mō
tuus nō dr̄ hō nisi i attributione
ad hoiez vīm. Aut qñ ſm q̇d acci
pitur ꝑtialiter: sic̄ albus dentes
ſm quid dicitur albus. Et istud
non est equiuocum sed vniuocū
lz ꝑtialiter.

Secundus. P.

ē ꝙ vniuoca dn̄tur quorꝝ nomē
cōe ē ꝛ ſm illud nomē eadē subē
rō ut aīal hō bos. cº pmo. Sz ɔ̄
hāc diffōnez instatur q̄druplicit̄
Primo q2 q̇buscūqꝫ ē aliq̇d no-
mē cōe ꝛ eis cois rō illius nois
eē videtur: cū q̇buscūqꝫ ē cōe dif
finitū sibi ē cois diffō que ħ noie
rōnis significatur ꝛ sic ſm hanc
diffōnez vniuoci: oīe nomē cōe
erit vniuocuz. Scd'o q2 nomen
aīalis ē cōe vniuocū ad hoiem ꝛ
ad brutū ꝛ tñ diffōnes istorꝝ sūt
ɔ̄rie sicut a ɔtrarijs drn̄tijs date
Tertio q2 rō subē nō inuenitur
in accn̄tibus ꝛ sic cuz non sit ibi
idēptitas rōnis subē ibi nō potit
eē vniuocatio. Quarta q2 idiui-
dua eiusdē spēi nō pn̄t hr̄e rōnē
subē nisi eandē ꝛ tñ qñ dr̄ de duo
bus vnū nomē ꝓpꝛiū nō dr̄ vniuo
ce sic̄ in Johe baptista ꝛ euāgeli
sta. Ad pⁱmuz dr̄ ꝙ lz in noīe eq̇-
uoco idē nomē ꝛ eadē nois rō ꝓ
ut nomē ē ꝑs orōnis ɔueniat eq̇
uocatis nō tñ vna rō significata
ꝑ nomē de qua ē hic intētio: ꝛ iō
in ista diffōne dr̄ ꝙ rō subē ē ea-
dē: ꝛ nō fit mētio de nois rōne.
Ad scd'm ꝙ nō oz vniuocatoruz
rōnes ꝓpꝛias easdē eē: sufficit aūt
ꝙ ſm illud nomē cōe ħeant eā-
dem rōnez cōez sic̄ bruta ħeant
eandē rōnez in aīali. Ad t̄tiuz ꝙ
hic accipitur i hac diffōne rō sub
stātie ꝓ q̇ditatiua rōne in quocū
qꝫ genere repiatur accepta subā
ꝓ eēntia uel q̇ditate. Ad q̈rtum
ꝙ indiuidua talia hn̄t q̇dē vnaz
rōnez ſm nomē sue spēi sed nō i
quantū noīa ꝓpꝛia sunt eis coīa:
nisi forte aliquod accidens. Un̄
sic appellētur sit eis cōe ꝛ tūc fo
ret vniuocatio in illo accn̄te sic̄
duo Johes in gr̄a fuerūt eq̇les
Sed oritur dif. si oīs p̄dicatio aut
ē vniuoca aut eq̇uoca: Dr̄ aūt ꝙ
nō q2 cū dr̄ sor̄. albus albū istud
nō est vniuocū nec eq̇uocū q2 in
cuiuslibet istorꝝ diffōne ponitur
ɔītas nois ꝛ hic nulla est coītas
cū dicitur sor̄. ē hoc albū aut sor̄.
est hic hō. Scd'o q2 si oīs p̄dica
tio in qua est nomē pluribꝰ cōe
ut cuilibet possit assignari sunt
ista īmediata ut omnis talis pre
dicatio sit vniuoca uel eq̇uoca.
Dr̄ aūt ꝙ sic q2 quoruz diffōnes
dantur ꝑ īmediataz ɔtraria· illa

sunt imediata. Diffões aũt isto rũ dantur p imediata ɔtraria pu ta p idẽ ꝛ diuersũ qꝛ vbi idẽ nomẽ ꝛ eadẽ rõ ibi ẽ diffõ vniuocationis: vbi idẽ nomẽ ꝛ alia rõ ibi equocatiõis diffõ g̃ diffinita imediata. Tertia dif. qꝛ aliq iter ista ponũt mediũ illud cõe quod vocant ãnologũ siue ãbiguũ. Istud tñ nõ est intelligibile qꝛ int̃ p̃uatiue opposita cũ includãt ɔdictõnẽ eẽntialiter nõ est mediũ assignare circa subiectũ natũ. Nũc aũt vnum ꝛ multa sunt p̃uatiue opposita. ꝛ iõ nullũ põt esse cõe nisi ꝓm vnã rõnez ꝛ sic vniuocũz aut ꝓm multas ꝛ sic sub diffõne equoci. Et iõ nõ videtur ꝙ aliqs possit euadere saluatis istis diffinitionib⁹ vñ illi curãt subterfufere apponũt ad diffõnem quod eis placet. Quarta dif. si ãnologia põt eẽ media int̃ vniuocatõz ꝛ equocatiões. Dr̃ aũt ꝙ quedã ẽ ãnologia in qua dr̃ vnũ de duobus ꝓm attributões vni⁹ ad alt̃m sic sanitas de vrina ꝛ de aiali et talis ãnologia cadit sub equocatione ut fuit ɔñsũz. Alia q̃ fꝫ p̃us ꝛ posterius sicut ens de subã et accñte ꝛ talis videtur cader̃ sub vniuocatiõe qꝛ p̃us ꝛ posterius nõ variãt cuiusq̃ꝫ rõnez formalẽ ꝛ sic istoꝝ nullũ ẽ mediũ iuenir̃.

Tertius. P. ẽ

ꝙ denoiatiua dicũtur quecunq̃ sũt aliquo solo dr̃ñtia casu ꝛ ꝓm illud nomẽ habent appellationẽ ut ag̃matica gramaticus ca℞eo. Sed oritur dif. si denoiatiua hic distiguantur ɔtra vniuoca ꝛ eq̃uoca. Dr̃ aũt ꝙ nõ cũ illa ut patuit sint imediata vñ q̃ñq̃ꝫ denominatiua sunt vniuoca sic risibile dr̃ vniuoce de indiuiduis hoĩs ꝛ tñ denoiatiue ut vult expresse plõ in sophiste: q̃ñq̃ꝫ aũt sunt eq̃uoca ut cũ albũ dr̃ de albo i voce ꝛ albo in corpe ꝛ sic patet ꝙ nõ ɔdiuiditur illis. Secũda dif. si p̃dicata eẽntialia sunt denoiatiua Dr̃ aũt ꝙ sic cũ oẽs dr̃ñtie p̃dicentur denoiatiue ꝛ adiectiue: ut rõnale ꝛ sensibile que oĩa sũt eẽntialia. Et it̃m diffõ eẽntialis quantuꝫ ad dr̃ñtias denoiatiue p̃dicatur ut cũ aial est subã aiata sensibilis ꝛ hõ est aial rõnale mortale. Tertia dif. est si in p̃dicatis eẽntialibus que dicũtur in quid puta que sunt in recta linea est p̃dicatio denoiatiua. Dr̃ autẽ ꝙ sic substantiue licet nõ adiectiue qꝛ ab aialitate dr̃ aial: ꝛ ab hũanitate hõ ꝓm dr̃am casus sic suo modo g̃maticus. Et ɔfirmatur: qꝛ oẽ quod nõ ẽ vltiate abstractũ: ẽ aliquo mõ ɔcretũ. Quarta dif. qꝛ p̃dicatio q̃ditatia ꝛ denominatia videncur distigui ex opposito ꝛ iõ cũ iste sint recte q̃ditatiue nõ vidẽtur denoiatie. Dr̃ aũt ꝙ illa q̃ditatiua q̃ fit i abstractione vltiata: sic cũ dr̃ eq̃nitas ẽ tñ eq̃nitas distinguitur oĩno ɔ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

d̃noīatiuaȝ n̄ illa q̄ fit ꝑ aliquē ꝯcretōeȝ sic cū dr̄ hō ē aīal: cꝰꝯcretionis signū ē: qꝛ ista nō ē v̉a humanitas ē aīalitas ⁊ ista q̇ditatiua pōt etiā distigui ꝯ̄ denoīatiaȝ adiectiue factā nō subst ātitiue. Sed remanet dif. q̄re i p̄dicatis eēntialibꝰ fit talis denoīatio cuȝ sit idꝫ eēntialit̄ p̄dicatū ⁊ suū subiectū ⁊ idē nō denoiet se ip̄m. Dr̄ aūt ꝙ in t libꝰ s̃m ꝙ patuit i sophiste supius ē ꝑs eēntialis sui inferioris ⁊ nō idē oīno: ⁊ ꝑs de toto nō pōt dici nisi s̃m aliq̄ꝫ denōinatōnē itelligatur qꝛ nullū totū ē sua ꝑs q̄ꝫuis sit habēs illā ꝑteȝ iō aīal nō ē aīa sȝ aīatū. Secūda dif. ē si in p̄dicamētis accn̄tiū accipitur intellecta talis denoīatō sic posita ē in illis q̄ sunt i p̄dicamēto subē. Dr̄ aūt ꝙ sic eadē rōne qꝛ vbiqꜫ genꝰ ⁊ dr̄ītia sūt spēi ꝑtes eēntiales vn̄ in q̄litate licet albedo sit coloꝛ: tn̄ albedineitas nō est coloꝛeitas i vltīa abstractione. vn̄ est sꝑ intelligēda denoīatio s̃m rē licet nō exp̄meretur sȝ vocē. Tertia dif. ē qꝛ sicut albū ⁊ coloꝛatū dn̄tur eē ꝯcreta ita albedo ⁊ coloꝛ dn̄tur eē abstracta ⁊ tn̄ abstractm̄ nō ē denoīatiuū. Dr̄ aūt ꝙ v̇m ē qn̄ est abstractū vltīata abstractiōe: tale aūt nō ē albedo: imo ip̄a ē mediū int̄ vltīate ꝯcretū qꝺ ē albū ⁊ vltiate abstractū qꝺ ē albedineitas ⁊ per ꝯn̄s aliq̄lit̄ abstractū ⁊ aliq̄liter ꝯcretū. Dr̄ tn̄ simplex abstractū qꝛ abstrahit a subiecto. Quarta dif. ē si aliq̄ p̄dicatio q̇ditatia pōt eē v̉a in vltiata abstractione. Dr̄ aūt ꝙ lȝ istud nō videatur i p̄dicamētis: tn̄ bn̄ in trāscēdentibus qꝛ rō entis vltiata abstracta vr̄ dici de oībus: ꝓ eo ꝙ oēs q̇ditates sunt quedā entitates nisi fiat abstractio ꝑ secūdas intētiones ut cū dr̄ ꝙ rō formalis hūanitatis nō ē rō formalis entitatꝭ. Sȝ reuertitur dif. si iuenitur aliqua q̇ditiua p̄dicatio in oī abstractione vltiata. Dr̄ aūt ꝙ sic qn̄ idem oīno dr̄ de se ip̄o ut cū dr̄ ꝙ eq̄nitas ē eq̄nitas uel hūanitas ē humanitas. Alioq̄n vbi p̄dicatū et subiectū sunt aliquo mō disticta nō pōt vnū de alio affirmari i vltimata p̄cisione cū vltiata p̄cisio fiat i eo solo i quo distigūtur ⁊ sȝ tale fit remotio ⁊ nō affirmatio.

Quartus. P. ē

ꝙ eoꝝ q̄ dn̄tur de subiecto: alia q̇dē s̃m ꝯplexionē dn̄tur de subiecto ut hō currit. Alia sine ꝯplexione ut hō cꝰ eo. Et in seq̄ntibꝰ adiūgit ꝙ illa q̄ nullā ꝯplexionē dicūtur nec vera nec falsa sunt. Ex istis aūt fit ꝯplexio affirmationis ⁊ negatiōis i q̇bus ꝯsistit v̉itas ⁊ falsitas vn̄ dic̄ ꝙ oīs affirmatio ē v̉a uel falsa. Sȝ ꝯ̄ istam vniuersalē hic datā istatur q̇drupliciter. Pꝰ qꝛ orō iꝑatiua pōt fieri affirmatia uel negatiua ⁊ tn̄ nō ē v̉a aut falsa. Secūdo qꝛ idē

ꝺ optatia. Ter⁹ qꝛ icꝺ ꝺ subiūctia ꝗtū ad aņs: qꝛ ꝯņs ptinet ab idicatiuaꝫ. Quarto qꝛ icꝺ ꝺ ifinitia ut cū ꝛ r̄ nō eē. Dr̄ aūt oib⁹ istis ꝙ itētio fuit Aristo. loq̇ de affirmatiōe ꝓpōis nō c⁹cūqꝫ orōnis sola aūt orō idicatiua ē ꝓpō: ꝛ iō sola sigt̄ v̄m aut falsū. Sꝫ oritur dif. qꝛ h̄ dic̄ ꝙ icōplexa nō sūt v̄a ꝛ tn̄ ipa sūt entia: cū ens ꝛ v̄m cōuertātur. Dr̄ aūt ꝙ v̄itas dupliciter acci pōt. Uno⁹ ꝓut dic̄ ordiez reꝝ ad itellectū fm ꝙ ip̄e sūt itelligibiles ꝛ sic v̄itas ē passio entis Alio⁹ ꝓut dic̄ h̄itudinē vni⁹ t̄i ad aliū i cōplexiōe ꝛ sic t̄i fm se sūpti v̄itatē nō h̄ūt qꝛ talis v̄itas non est ad se sed ad aliud.

Quintus. P. ē

ꝙ eoꝝ q̄ sunt: q̄dā dicūtur ꝺ subiecto ꝛ nō sunt in subiecto sic̄ hō dr̄ de subiecto ut de aliquo hoie ꝛ i subiecto nullo ē: Alia i subiecto sunt ꝛ nō dn̄tur de subiecto: sic̄ q̄dā ḡmatica ē i aia ꝛ nō dr̄ ꝺ subiecto. i. ꝺ iferiori. Alia dn̄tur de sub⁹ ꝛ sūt i sub⁹ ut scia ē in aia ꝛ dr̄ ꝺ subiecto ut ꝺ hac ḡmatica Alia n̄ sūt i sub⁹ nec dn̄tur ꝺ sub⁹ ut aliq̇s hō uel aliq̇s eq⁹. Et adiūgit ꝙ simplicit̄. i. vniuersalit̄ idiuidua de nullo subiecto dn̄tur: i subiecto aūt aē ea nihil ꝓhibꝫ ut ista ḡmatica c⁹ eo. Et i eodē tex. declarās q̇d itendit ꝓ eē in sub⁹ dic̄ sic. In subiec⁹ aūt eē dico qꝺ cū i aliquo ē nō sic̄ q̄dā ꝑs ē i suo iferiōi qm̄ tale h̄ū pōt eē sine suo iferiori sꝫ accn̄s ipossibile ē eē sn̄ eo i q⁹ ē ꝗsi dicerꝫ ꝙ n̄ ē sua intē⁹ accipe eē in subiecto sic̄ supi⁹ ē in suo inferiori ut ꝑs eius sꝫ sic accipitur eē i subiecto ꝓ inherētia accn̄t] qꝺ sine sub⁹ eē ē ipossibile Et istud ē itelligedū fm ordinez ad cās n̄ales q̄s Ar. ꝯsiderauit. ꝗuis fides katholica ponat oppositū ꝗtū in ordie ad cāꝫ supnālē ut nō ꝯ̄dicat v̄itas ꝓhie v̄itati fidei orthodoxe. Sed oritur dif. qꝛ eo mō quo aliqua dicūtur de aliquo subiecto oꝫ ut sint in illo subiecto: ꝛ iō si hō dr̄ eēntialiter de h̄ hoie ut de subiecto oꝫ ut eēntialit̄ sit in eo sic̄ in subie⁹ Dr̄ aūt ꝙ istud n̄ intēdit negare isto mō. s. sicut supius ē in suo inferiori sꝫ ꝑmodū accn̄t] in subiecto. Scꝺa dif. ē qꝛ eo mō quo adest in aliquo pōt dici de illo denoiatiue. Et iō cū accn̄s ꝑticulare sit forma in subiecto nō pōt negari q̇n dicatur de illo. Dr̄ aūt ꝙ hic Aristo. accipit subiectū ꝓ ꝑte subiectiua respectu totius vniuersalis ꝛ nō sic̄ subiectū dr̄ fūdamētū Sed remanet dif. qꝛ fm istā distinctionē subiecti in tō ista distinctione hic posita Aristo. videtur eq̇uocare ꝺ sub⁹ ꝛ sic ꝓcedit ꝑ eq̇uoca cū dic̄ ꝙ q̄dā dn̄tur de sub⁹ ꝓ ꝑte subiectia ꝛ nō sūt in sub⁹ ꝓ fūdamn̄to. Et dr̄ ꝙ h̄ nō silogisat: ꝛ iō per hanc eq̇uocationē nullā deceptionē inducit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Sextus. P. est iste q̄n alter̄ de altero p̄dicatur ut de subiecto .i. de p̄te subiectia q̄cūq; dn̄tur de eo qđ p̄dicatur oīa de subiecto dicūtur c° eo. Sz ō hāc regula instatur q̄druplici ter. Primo q2 aīal p̄dicatur de hoīe sicut de subiecto hoc mō et tñ genus p̄dicatur de aīali ita q nō de hoīe qui non est genus. Secūdo q2 substātia p̄dicatur ō corpe sicut de subiecto ⁊ tñ sim/plicitas p̄dicatur de subā p carē tiā opositionis ex genere ⁊ dr̄a: ⁊ tñ nō p̄dicatur de corpe talis simplicitas. Tertio quia ista p̄t verificari: aīal currit uel ē albuz hoīe nō currēte ⁊ sic aliud p̄dica tur de supiori qđ nō p̄dicatur ō inferiori cū pcede:etur a supiori ad inferius affirmando dicatur fallacia ɔn̄tis. Quarto q2 cū cor pus p̄dicetur de aīali ut de sub/iecto ⁊ tñ corp° ē imediata subā ⁊ nō aīal ut in linea p̄dicamētali patet. Ad p̄muz q ista regula n̄ tz in secūdis itentiōibus cū supi ora ⁊ inferiora ut abiuicē disti/gūtur habeāt p̄ se istas itentiōes. Ad secundū q sicut genus gnā/lissimū ptinet ad ordīez scđaꝝ i tentionū ita nō eē ɔpositū ex ge nere ⁊ dn̄tia ⁊ sic nō itelligitur de illis p̄dicatis aut forte nō tz regula in p̄uatiuis predicatis de quoꝝ numero ē simplicitas. Ad tertiū q nō itelligitur etiā regu/la de p̄dicatis p accidens sic sunt currere ⁊ albū eē q2 intētio Ar. ē hic loqui de p̄dicatis eēntiali, b° ut i suis pz exēplis. Ad q̄rtuz q lz p̄dicatū eēntiale supioris sp̄ p̄dicetur de iferiori non tñ dr̄ q eodē mō. Et iō lz subā sit imedia ta corpi nō tñ aīali. Sz ōitur dif. q2 aīal ē eēntialir ps hoīs cuz sit ps ei° eēntialis ⁊ tñ istud p̄dica/tū nō ɔuenit hoī qui nō ē ps sui ipius. Dr̄ aūt q eē ptē ɔueīt aīa li i eo q ē diffōis ps ⁊ istud ɔuēit ei rōe scđe itētōis uel i ordie ad scđaz itentiōez. Sic pa dif. q2 hō fm suā nāz specifica ⁊ eēnalē uel rōez diffinitiuā dicatur pluribꝰ ⁊ tñ istud n̄ p̄dicatur de suis idiui duis. Dr̄ aūt q coicari ⁊ cōe eē p tinēt ad scđas itētiōes sic eē vni uersale. Intelligendū tñ ē q sic q̄cq̄d p̄dicatur de supiori p̄dica/tur de iferiori ⁊ i p̄dicatꝫ p se ⁊ n̄ p accñs ut fuit ɔn̄suz ita eɔ° q̄cq̄d p̄dicatur ō iferiori p̄dicatur ō su periori i p̄dicatꝫ p accñs ⁊ n̄ p se q2 si hō currit ⁊ aīal cur. nō tñ si hō ē aīal eēnr seq̄tur q corp° sit aīal eēnr i p̄dicatis p accñs aūt sigīur loc° apte subiectia c° ma/xima ē q q̄cq̄d attribuitur iferiori attribuitur ⁊ supiori. Sz remanet dif. si illa regula p̄ma q̄n alteꝝ ō alīo p̄dicatur tz i p̄dicatꝫ p se tā i p̄mo q̄z 2°. Dr̄ q lz n̄ adducatur nisi p supioribus i recta linea ut pz i exēplis Aristo. tñ fm vitatē tz 2° p̄seitatꝫ q2 oīs p̄pa pa° supi

oris

ē ꝑ se passio inferioris sicut risibili tas est ꝑ se passio sor. q2 ꝓpria passio hois. Scd'a dif. q2 cū cōi cabilitas sit passio nature specifi ce tunc p̄dicabitur de idiuiduo sub nā specifica ꝯtento. Dr̄ aūt ꝙ nō est passio hois ut hō sed ꝓ ut natura specica q̄libet ē ab he cheitatibus p̄cisa ⁊ ut sic ē cois: ⁊ ista coitas est nomē scd'e intē tionis sicut vniuersalitas. Sed re manet dif. q2 si in p̄dicatis per accn̄s lȝ ꝓcedere ab iferiori ad supius affirmādo sicut dicit scd'a regula cū scd'e intētiones ꝑtine ant ad accn̄talia tūc sicut sor. ē idiuiduū ⁊ hō est idiuiduū. Dr̄ aūt ꝙ nulla istaꝝ regulaꝝ ē in telligēda in secūdis itentiōib⁹ q̄ sunt respectus ꝯn̄tes ⁊ ꝯuenien tes iferioribus ⁊ supiorib⁹ ut ab iuicez distinguntur.

Septimus. P.

ē ꝙ diuersoꝝ geneꝝ ⁊ nō subalt̄ natim positoꝝ diuerse sūt spēs ⁊ dn̄tie c⁹ eo. Sed ꝯtra hāc regu lā istatur q̄druplicit̄. Primo q2 aial ⁊ plāta sūt diuersa gnā ⁊ nō subalt̄nati posita ⁊ tn̄ hn̄t eādez dr̄a .s. aiatuȝ. Secūdo q2 corp⁹ ⁊ spūs sunt diuersa genera non subalt̄natim posita ⁊ tn̄ rōnalis dr̄a ꝯuenit corpi: cū ꝯstituat ho minē ē spm̄: cū angel⁹ sit rōnalis sicut hō. Tertio q2 dicunt aliq̄ ꝙ relatio similitudis ut ꝯpatur ad fundamēta transit ut sit spēs q̄li tatis ⁊ ꝯpata ad oppositū māet ut sit spēs relatōis que sūt gene ra dispata. Quarto q2 eadē nu mero calefactio ē in genere ac tionis ut denoiat agens: ⁊ in p̄ dicamēto passiōis ut denoiat pa tiens ⁊ ꝑ ꝯn̄s spēs eadē. Ad pri mū q2 hic non loq̄tur de dn̄tijs ꝯstitutiuis sed de diuersis quia constat ꝙ oia genera sub corpe ꝯtenta participant illā dn̄tiam que est corpis constitutiua. Et itm dr̄a ꝯstitutiua nunq̄ȝ ē gnis subalt̄ni ut gen⁹ sȝ ꝓut ē spēs sub alterna. Ad scd'ȝ ꝙ dr̄a rōnalis ut sūmitur ꝓut ē hois ꝯstitutia nū q̄ȝ nisi hois ē dn̄tia ⁊ ꝑ ꝯn̄s non corpis ut fuit ōn̄suȝ in sophiste: ⁊ cū attribuitur rōnale angelo: tunc accipitur rōnale ꝓ potētia ⁊ nō ꝓ dn̄tia q̄ circūloq̄mur aie eēntiaȝ. Ad t̄tiuȝ ꝙ si respectus similitudinis ut ꝯpatur ad fūda mentum ē spēs q̄litatis ⁊ ut ad oppositū relōis tūc erūt due spēs ⁊ n̄ vna s̄m istā duplicē ꝯpatiōeȝ ⁊ s̄m quālibet habet aliud gen⁹ ⁊ ꝑ ꝯn̄s aliā dr̄aȝ q̄ ꝯstituūt aliā spēȝ. Ad q̄rtū ꝙ si talis calefactō s̄m duplicē istā denoiationē ē in duplici p̄dicamēto: s̄ȝ q̄ȝ lȝ hēbit diffinitionē ꝓpriam in illo et s̄m q̄ȝlibet diffinitionē distinctā spēȝ. Sed oritur dif. q̄re nō pōt eē ea dē spēs s̄m aliā ⁊ aliā rōeȝ diuer soꝝ geneꝝ. Dr̄ aūt ꝙ si accipia tur rō ꝓ figmēto aie nr̄e .i. ꝑ ꝯpa tiue ite⁹: illa n̄ fac̄ ad eē i gener̄.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Si vo p diffõe tunc spẽs sit diffi/nitũ multiplicata diffõne multi/plicabitur ꝛ diffinitũ. Scd'a dif. Cũ in trãscẽdentib⁹ eadẽ res pos sit ɔtineri sub cõi absoluto ꝛ re/spectiuo ut ponũt de depẽdẽtia creature absolute ad deuz ꝛ suo fũdamãto: q̃re nõ ita bene idem ĩ diuersis generib⁹ eẽ põt. Dr aũt ꝙ q̃cũq; ɔrñt genere ɔrñt eẽnr cũ distincta gnã dicãt distinctas eẽntias: nõ sic aũt q̃ ɔrñt dispatꝫ trãscendẽtib⁹ cõibus ut alibi pa/tebit.

Octauus. P é

ꝙ eoꝝ q̃ fm nullã ɔplexionẽ dñr singulariũ eoꝝ. Aut subãm sigt: aut q̃litatẽ: aut q̃ntitatẽ: aut ad aliud: aut vbi: aut qñ: aut situ̅: aut hr̃e: aut facere: aut pati ca. eo. Et oĩa ista p exẽpla demon/strans dicit ꝙ subã ẽ ut equus: quãtitas ut dicubitũ: qualitas ut albũ: ad aliq̃d ut duplũ: vbi vo ut in loco: qñ ut herisitus ut se/dere: hr̃e ut coloratũ eẽ: facere ut secare: pati ut secari. Sꝫ ori/tur dif. si eẽ. x. p̃dicamẽta sicut h̃ sunt ab Aristo. enumerata ẽ per se notũ. Dicũt aliq̃ ꝙ sic q2 nusq̃ inuenitur istud ab Aristo. pbatũ sꝫ sp suppoitũ ꝛ ip̃e nõ suppone bat nisi p se nota. Istud tñ non video q2 t̃mini sunt euidãtiores ĩ oĩ ppõe p se nota cũ ex illis cõ plexio cogscatur ꝛ tñ tota die cõ tẽdimus de q̃ditatibus multoꝝ p̃dicamentoꝝ. Scd'a d. f. si eẽ. x. p̃dicanẽta est demõstrabile. Dr aũt fm Auic. ꝙ nulla rõe fuit p batũ. x. eẽ p̃dicamẽta sic Aristo. supposuit. Si aũt fuisset põibilis demõstratõ. mirũ ẽ ꝙ ip̃e adhuc non ĩsudauerit uel laborauit cũ isto sublato fundamẽto mag̃ ps eius doctrine auferatur. Tertia dif. est si sunt ponẽda ista. x. p̃di/camenta. Dicitur ꝙ sicut ip̃e do cuit circa talia est loquenduꝫ ut plures ꝛ sentiendũ ut pauci. Et iõ cũ oẽs hodie supponẽt. x. p̃di camenta esse: ip̃a nõ sunt negan da: ꝛ tunc habetur sola fides p auctoritate: ꝛ istud redigitur in obsequiũꝫ xp̃i q̃ria si intellectui Arist otilis se ĝtis subiugauerũt tot sollertes ut ɔsentirẽt in his uel illud quod nulla ratione pro batum est fm Auic. multomagis est subiciẽdus intellectus iugo xp̃i cui pater omnia reuelauit. Quarta difficultas est quot pre dicamenta possunt euidenter. o stendi. Dicitur ꝙ quattuor ut p̃ ma facie videtur scꝫ substantia: q̃ntitas: qualitas ꝛ relatio: cum ꝛ õne quod dicitur: aut dicitur fm quid: aut fm quale: aut fm quantũ: aut ad aliud. Oia. n. vj. seq̃ntia dicũt formãs respectiuas sic pꝫ ĩ diffõib⁹ q̃ ad aliq̃d sp ð eis datur. Et iõ diffõ data ð p̃dicamẽ to relõnis posset oĩbus ɔuenire Et si q̃ntitas poneretur forma re spectiua nõ eẽnt forsitã nisi tria. Intelligendũ tñ ẽ secũdo dicta coĩa numerus iste p̃dicamẽtoꝝ

pōt sic deduci q̄ꝛ ens ꝑmo diui-
ditur in subāꝫ ⁊ accn̄s ⁊ sic habe
tur ꝑmuꝫ p̄dicamentum in ꝑma
ꝑte: accn̄s aūt diuiditur i absolu
tū ⁊ respectiū. Si absolutuꝫ aut
dr̄ in quale ⁊ sic ē q̄litas aut in
quātuꝫ ⁊ sic ē q̄ꝫtitas. Si respe-
ctiuū aut dicit respectū intrinsecū
aduenientē ⁊ sic ē relatio: aut ex
trinsecū aduenientē ⁊ tūc ꝑtiet
ad cāūtatem aut ad mensuraꝫ:
aut ad ordinē. Si cāūtateꝫ aut
actiuā ⁊ sic ē actio uel passiuā et
sic ē passio. Si ad mēsuram: aut
quātitas ꝑmanētis ⁊ sic est vbi:
aut successiue ⁊ sic ē qn̄. Si aūt
ad ordinē: aut ad ordinē ꝑtium
⁊ sic ē sit⁹: aut totius ⁊ sic ē hit⁹.

Nonus. P. est

ꝙ subā ē que ꝓꝑe ⁊ ꝑncipalit̄ et
maxie dicitur: que neq̧ de subie
cto dr̄ neq̧ in subiecto ē ut aliq̄s
hō c.º 2.º Et hic intēdit diffinire ꝑ
mā subām que ē indiuidua ut pꝫ
ꝑ eius exemplū que ſm ipm ꝓꝑe
⁊ ꝑncipaliter ⁊ maxime dr̄ subā.
Et adiūgit ꝙ sc̄d'e subē dicuntur
genera ⁊ spēs i quibus ille q̄ di-
cūtur ꝑncipalit̄ subē insūt ⁊ eoꝝ
gn̄āri: ⁊ istud ineē est itelligēdū
sic ꝑs subiectiua ꝯtinetur in suo
toto. Sed ꝯtra hāc descriptiōeꝫ
ꝑme subē instatur q̄druplicíter.
Primo q̄ꝛ supiora ſm nāꝫ sunt
priora iferioribus ut in ꝑmo lib.º
fuit ōn̄suꝫ sed subā que ē genus
gn̄ālissimū ē in predicam̄to subē
supꝑma q̄ ipa est ꝑma. Secūdo q̄ꝛ
illud q̄d ꝯuenit alicui ꝓꝑie ꝯue
nit illi soli: alioq̄n si nō ꝯuenit so
li ꝯuenit ꝯiter: nō ꝯuenit aūt soli
īdiuiduo eē subām. Alioq̄n gn̄ā
⁊ spēs nō eēnt in tali p̄dicamēto
q̄ indiuidua nō sunt ꝓꝑie subā.
Tertia q̄ꝛ mensura ē ꝑncipalioꝛ
mēsurato: genus aūt subē ē mē
sura oīuꝫ que sunt in illo genere
⁊ iō ipm vr̄ ꝑncipali⁹ subā. Quar
to quia illud ē magis tale quod
ē tale ꝑ eēntiā q̄ꝫ illud q̄d ē tale
ꝑ participatiōeꝫ. Sic aūt ꝑticipa
tione spēi plures hoīes sunt vn⁹
hō ut patuit: ita ꝑticipatiōe subē
que est p̄dicamentū plures subē
sunt vna subā: ⁊ sic illa est maxie
subā. Ad ꝑmū ꝙ lꝫ supiora sūt ꝑo
ra i inferēdo q̄ꝛ ab eis n̄ ꝯuerti-
tur subsistēdi ꝯn̄a tn̄ iferiora sūt
ꝑora ineēndo. Istud tn̄ nō valet
q̄ꝛ iferiori repugnat eē sine supi
ori: ⁊ tn̄ nō supiori ut tale sine h̄
iferiori ⁊ alio ⁊ sic de alijs. Ideo
vr̄ eē dōm ꝙ subā pōt duplicit̄ ac
aut ꝓut dr̄ a substādo ⁊ sic supi
ora p⁹ substāt sic p⁹ sūt ⁊ p⁹ eis dif
fini⁹ ꝯuēit ent] ꝑ se. Aut ꝓut subā
dr̄ a subsistēdo ꝑ modū suppositi
⁊ sic idiuidua p⁹ subsistūt: q̄ꝛ rō
suppoiti p.º ꝯuēit idīduo: ⁊ cōia n̄
nisi ꝑ idīdua suppositātur. Ad se
cūdū ꝙ eē subāꝫ a subsistēdo ita
ꝓꝑe ꝯuenit idīduo ut nulli alteri
ꝑt ipm: cū idiuiduū solū subē sit
supposit alit̄ subsistēs: superio-
ra non nisi in eo suppositantur.

Ad tertiũ ꝙ ipm ē subã pncipalr ter a substãdo ſm rõnez diffiniti tiuã substãtie que ē genᵘ: non ꝑ ut subã accipitur ꝑ supposito.
Ad q̃rtũ ꝙ illa vr̃ maxime subã suo mõ: hic aũt accipitur subã ꝑ supposito sicut antiq̃tus in fide nr̃a loquẽtes cõcesserũt ĩ diuinis eē tres subãs ⁊ vnã eẽntiã ut pꝫ ĩ pmo sentẽtiaꝝ. Sed oritur dif. ꝙ facit ad suũ ppositũ hic diffinire subãꝫ q̃ ē suppositũ cũ itendat hic negociari circa subãm q̃ ē pdicamẽtuꝫ. Dicitur aũt ꝙ circa vtrũqꝫ versatur suũ intentuꝫ.
Secũda dif. qꝛ q̃leꝫ ordineꝫ hñt aliq̃ ineẽndo talẽ ordinẽ videtur hr̃e in subsistẽdo: ⁊ iõ si supiora sunt ineẽnpo pora videtur eē talia ĩ subsistẽdo. Dr̃ aũt ꝙ cũ esse suppositale sit in coĩcabile q̃lem ordieꝫ hñt ineẽndo ĩ cõicabilia talẽ ordieꝫ hñt in subsistẽdo. In diuidua aũt pmo sunt ĩ coĩcabilia ⁊ ꝑ ea illa que repiũtur in eis.

Decimus. P.

ē ꝙ eoꝝ que sunt ĩ subiecto ĩ pluribus qdẽ nec nomẽ nec rõ pdicatur de subiecto. In aliq̃bᵘ aũt nihil nomẽ phibet pdicari de subiecto rõnuꝫ võ ĩpossibile ē cᵒ eo. Et ponit exẽplũ de albo ꝙ dr̃ de subiecto ĩ quo ē: rõ vero eiᵘ nũq̃ꝫ Sed ꝯ hũc passũ instatur dupliciter. Primo qꝛ de quocũqꝫ dr̃ aliqd̕ diffinitũ dr̃ ⁊ diffõ ꝑ locũ diffiniti: ⁊ iõ si albũ dr̃ de aliqᵒ subiecto ĩpossibile est ꝙ diffõ eiᵘ de eo nõ dicatur. Secũdo qꝛ sic albedo ē coloꝛ disgregatiuᵘ visus diffinitiue ita albũ est coloꝛatuꝫ coloꝛe disgregatio visus: ⁊ tñ de quolibet de quo dr̃ albedo dr̃ et ista rõ. Dr̃ aũt ꝙ nõ põt negari q̃n eo mõ quo albedo dicitur denoĩatiue de subiecto q̃n rõ eius denoĩatiue sũpta dicatur de ipo Et iõ hic accipit ꝑ rõne albi ipaꝫ albedieꝫ inabstracto q̃ dcitur rõ albi qꝛ est ipius cã formalis. Sꝫ oritur difficultas si iste effectᵘ formalis differt a sua cã. Dr̃ aũt ꝙ nõ capit rõ ꝙ idẽ sit cã sui ipius ⁊ iõ cũ effectus albedinis formalis sit albũ oꝫ ut album ab albedine realiter distiguatur sic effectus a sua cã. Secũda dif. q̃d ad dit albũ ad albedieꝫ ut ꝑ aliquid ab eo realit̃ distiguatur. Dr̃ aũt ꝙ sicut albedo dicit formam ꝑ se sũptaꝫ ita albũ dicit subiectũ ut tali forma iformatũ. ⁊ iõ album ad albediem addit talẽ informationẽ. Intelligendũ tñ ꝙ istud ⁊ quolibet aliud ꝯcretũ includit in se q̃ttuoꝛ. s. formã ⁊ subiectũ ⁊ respectũ inherentie forme ad subiectũ ⁊ respectũ receptionis subiecti ad accidẽs qꝛ sine aliqᵒ istoꝝ nullũ subiectũ põt itelligi informatũ eē.

Undecimus. P

ē ꝙ oĩa alia aut de substãtijs pncipalibus. i. pmis dicuntur aut ĩ

eis sunt: nō ḡ ait existētib⁹ pmis substātijs īpossibile ē esse aliquid alioꝝ c⁹ eo. Et ꝙ oia que sūt aut sunt in pmis substātijs aut d̄ eis dicūtur: ipe ꝓbat duplici exēplo. Primū est ꝙ si aīal dr̄ de hoīe ḡ de aliquo hoīe. Scd̄m ē ꝙ si color ē in corpe ḡ in aliquo corpe. Sȝ d̄ hanc ɔclusionē ꝗꝫ hic īfert Aristo. nō existibus p̄mis substātijs i.tatur q̄druplicit. Prio qꝛ ipe arguit ab īferioribus ad suū supius negando: cū tñ apte subiectiua locus nō teneat negatiue cū ad ablationē idiuiduoꝝ īfert ablationē oīuȝ vniuersaliuȝ. Secūdo qꝛ istā ɔñaȝ ipe h̄ ꝓbans arguit a supiori ad īferius affirmādo vbi ponitur fallacia ɔñtis sic̄ in p̄cedenti ꝓ eo ꝙ locus a toto vniuersali nō tȝ nisi destructiue. Dic̄.n.ꝙ si aīal dicitur de hoīe: ḡ de aliquo hoīe ⁊ si color ē i corpore ḡ in aliquo corpore. Tertio qꝛ cū supiora ut patuit sic̄ p̄ora i ferioribus ꝓ illo p̄ori quo p̄ueniunt vniuersalia ipa singularia: ñ ē icōueniēs si nō existibus primis substātijs illa existūt sic̄ p̄existūt. Quarto qꝛ hic ut patuit accipit p̄mā subāȝ ꝓ suposito subāli: ⁊ tñ ɔstat ꝙ non existe supposito pñt aliq̄ alia remanere sicut i morte hoīs ipe hō desinit eē suppositū ⁊ tñ r̄māet aīa ⁊ mā ñ supposita ta. Ad p̄muȝ dr̄ ꝙ lȝ ad ablatioȝ vnius idiuidui nō aufertur vniuersale tñ bñ ad ablationē oīum idiuiduoꝝ nō p locū apte subiectiua sed per locū apte in q̄tita te ⁊ ita infert ꝙ nō existibus oībus idiuiduis oia alia auferantur. Ad secūduȝ ꝙ lȝ a supiori ñ liceat arguere ad indiuiduū signatū ut n color est in corpe ḡ in hoc corpe. tñ bene ad idiuiduuȝ vagū quale ē aliqd̄ corpus quia ea q̄ ɔueniūt supioribus quo ad actus: ɔueniunt rōne alicuius īferioris. Ad tertiū ꝙ nō intēdit istā ɔclusionē īferre q̄tuȝ ad ordinē nature quo supiora p̄ueniunt sed quo ad ordinē duratōis quo supiora sine inferiorib⁹ nō sunt.i.nō existunt. Ad quartū ꝙ Aristo. nō distinguit hic int̄ indiuiduū substātie ⁊ suppositū q̄tū spectabat ad ꝓpositū scȝ destructis p̄mis substātijs.i.indiuiduis q̄buscūqꝫ: in ista tñ illatione intēdit p p̄maȝ substantiā indiuiduū qd̄libet subē siue sit suppositum siue ꝓprie loquēdo qꝛ ē ibi p̄ma subā suppositū ꝑticulare idiuiduū et persona.

Duodecimus

P. est ꝙ scd̄aꝝ subāꝝ magis ē subā spēs q̄ꝫ genus: ꝓpiquior.n. est p̄me subē c⁹ eo. Et istud declarat ibidē dicē. Si qs.n. assignet p̄mā subām q̄d est euidentius et ɔueniētius assigñbit.i.rñdebit specië ꝓferens q̄ꝫ genus ut hoīem q̄ꝫ aīal. Ex quibus dictis accipiantur q̄ttuor phīca documēta.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Primū ē q quāto aliq̄ sūt supiora min⁹ sūt subālia qz dicit q magis ē subā spēs quā gen⁹: eo q inferior ē īfimis ppinquior. Scd'm do. ē q qñ aliqd ꝯuenit alicui sūme illud ꝯuenit magis illis: q̄ pl⁹ illi sūmo appinquant ut si hō est pfectissimū aīal: illud aīal quod hōi ppiqui⁹ est: ē pfectius: nō ppinqtate locali sz formali. Et iō hic pbat spēs eē magis subās qz sunt ppinqores pmis substātijs q̄ sūt maxie tales. Tertiū do. q nociora sūt nobis īferiora de īdiuiduis pdicari quā supiora. i. q si q̄ratur qd ē sor. ꝯueniēti⁹ rñdetur hō quā aīal qz dicit q euidētius assigtur spēs cū q̄ritur qd ē pma subā quā gen⁹. Quartū do. q magis ꝯueniēs ē pdicatio minus cōis qz dicit q ꝯueniētius assignatur spēs d īdiuiduo quā genus. Sz oritur dif. qz si supiora sūt min⁹ subē tūc ipa subā q̄ ē suprema erit mīma subā. Dr̄ aūt q h loqtur Ar. de subā put dr̄ a substando ⁊ sic subā q̄ ē supma erit mīme substātia. i. mīme subsistit ⁊ sic pme subē qz oīb⁹ alijs substāt sunt maxie subē nō q plus ꝯueniat eis rō gnīs subē que est ens p se sz qz pncipalit subsistūt subē. Secūda dif. ē qz si spēs est magis subā quā gen⁹ cū vtrūqz īcludatur in indiuiduo: ipm erit magis ⁊ min⁹ subā fm vtrūqz ex istēs subā. Dr̄ aūt q rō subē nō gemiatur i inferiorib⁹ ut indiuiduū sit bis subā aut spēs sed vna rō subē ē in supiori magis ī determinata ⁊ in iferiori pl⁹ detmīata ⁊ plurib⁹ supposita. Et iō sz istū modū dr̄ magꝭ subā. Tertia dif. qz citius ꝯgnoscim⁹ de vno quoqz ī quo genere sit q̄z ī qua spē q̄litatis ⁊ tñ hic dicit inferiora eē euidētiora de pma subā. Dr̄ aūt q nō vr̄ hic intēdere q supiora sint miu⁹ nota sed q euidentius ꝯgscit hūc hoiez q̄ nouit ipm esse hoiez q̄z aīal: p eo q pfecti⁹ nouit qui nouit rōnez ꝑ pam q̄z cōmunē. Quarta dif. q̄re dicimus ꝯuenientius assignari spēz de indiuiduo q̄z genus. Dr̄ aūt q magis pprie vñ habetur q noticia quāto magis ppa tanto ꝯueniētior ē indicāda.

Tertiusdecimus.

P. ē q ipaꝝ spēꝝ q̄cūqz ñ sūt gnā nihil magis alterū altero subā est: nihil. n. ait familiari⁹ assignabis de aliquo hoīe hoiez assignādo q̄z de aliquo equo equū ca⁹ eo. Et adiungit sic de primis substantijs loquēs: similit aūt et pncipaliuz subāꝝ nihil magis alterū altero substātia est sic aliqs hō q̄z aliqs bos. Ex q̄bus dictis accipiuntur quattuor phica do. Primū est q vnū īdiuiduu vni⁹ spēi nō est magis substātia q̄z indiuiduū alterius: qz oñdens q vna pma substātia nō est magis q̄z alia exēplificat de aliq⁹ hoīne

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

⁊ boue. Secundū do. ꝙ spēs vna spālissima nō est magis substātia q̄3 alia q2 istud ꝓbat ꝑ eo ꝙ nō assignatur familiari⁹.i. ꝓpiqui⁹ equus de aliquo equo q̄3 hō de aliquo hoīe. Tertiū documētuz ꝙ vna spēs subaltna ē magis subā q̄3 alia q2 ostēdens ꝙ vna spēs nō ē magis subā q̄3 alia adiungit d̄ illis spēbus q̄ nō sunt genera q2 frustra appōeret si i spēbus sub alternis idez eēt. Quartū do. ꝙ licet i subaltnis subordiatis adi uicē vna spēs sit magis substātia q̄3 alia: nō tn̄ i despatis eque distantibus a sua pma subā sic fortē aīal ⁊ planta q2 magis eē sub stātiaz hic ꝓbat ꝑ maiorē ꝓpinqtatē ad idiuidua: S3 oritur dif. q2 pfectio i inferiori vr̄ arguere pfectionē i supiori sic perfectior albedo videtur iferre pfectiorez colorē ⁊ iō pfectius aīal ē perfectius subā: ⁊ iō cū vna spēs sit alia pfectior i genere subē vr̄ esse magis ⁊ pfecti⁹ participare sub stātiā. Et tunc eadē rōe idiuidua spēi perfectioris. Dr̄ aūt ꝙ nulli dubiū ē q̄n vna spēs sit pfectior ⁊ nobilior subā ⁊ nā q̄3 alia ⁊ hō nō intendit hic negare sed ꝙ nō magis substat eis que sunt in ea sicē eque distans a prima subā: non eni3 loqtur hic de magis ⁊ min⁹ sm perfectōne3 s3 sm hoc quod ē alijs substare.

Quartusdeci-

mus. P. ē ꝙ cōe est oī substātie in subiecto nō eē ⁊ istud ostēdit tam in pma q̄3 scd'a subā que l3 dicatur de subiecto nō tn̄ ē i subiecto sicut accidēs est i subiecto c⁹ eo. Et adiūgit ꝙ non est istud ꝓprium substātie.s. in subiecto nō eē q2 ꝯuenit dr̄e que dicitur de subiecto ⁊ nō est in subiecto. Sed cōtra hunc passum instatur quadruplicit̄. Primo q2 forma subālis est i materia sicut in ꝓprio subiecto ⁊ tn̄ ipa forma ē substantia. Secūdo quia cum diuiditur corpus per aiatuz ⁊ i aiatum: aiatum est cum corpore sicut cū subiecto utpote aīa vegetatiua aqua sūmitur ista dr̄ntia Tertio quia differētia substātie videtur esse de genere substātie ⁊ ideo frustra dicitur: ꝙ non est intelligendum ꝓprie substantie sc3 in in subiecto nō eē quia conuenit etiā dr̄e. Quarto quia istud quod est in subiecto non eē: nō solum videtur cōe omni substantie sed etiam ꝓprium: quare q̄cquid ē aut est substātia aut accidens: ⁊ ideo cū accidenti repugnet in subiecto nō esse s3 naturam g̃ soli substantie ꝯuenit istud. Ad primuz ꝙ Aristo. non accipit hic subiectuz ꝑ quocūqz formali susceptiuo sed ꝑ ꝯposito vltimate specificato i genere substantie ⁊ sm istum modū ponit alibi generationē fieri de nō subiecto in subiectū ⁊ corruptionez

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

dē subiecto ad nō subiectū. Ad se
cundū q̄ idē corpus nō ē subie-
ctū isto mō acceptū ⁊ vlti⁹ talia
nō sūt in genere subē directe scꝫ
dr̄ntie sꝫ tm̄ p̄ reductiōeꝫ. Ad ter
tiū q̄ lꝫ dr̄a subē reducatur ad
gen⁹ subē tn̄ ipa nō ē subā eo mō
quo hic accipitur subā q̄ꝛ cū sub
stātia diuidatur i mãꝫ ⁊ formā ⁊
ꝯpositū: dic̄ hic Booci⁹ q̄ relict|
extremis de medio ē agēdū. Ad
q̄rtū q̄ accipiēdo subām isto⁹ iā
dc̄o p̄ut etiā diuidatur ꝯ drn̄tiā
hic ab Aristo· nō ē p̄p̄riū subē q̄ꝛ
ꝯuenit ⁊ drn̄tie sꝫ p̄ut substātia
diuiditur ꝯ accn̄s sic ē p̄p̄riū ei
nō eē hoc mō i subiecto. Intelli
gendū ē q̄ i eodeꝫ p̄cessu remo
uens dubiū de partib⁹ subē q̄ vi-
detur eē i toto sic̄ in subiecto sic
dicia nō vos ꝯturbāt suāꝝ p̄tes
q̄ ita sunt i toto corpore q̄n i sub
iecto ne forte in q̄d cogamur n̄
eas subās ꝯfiteri: nō.n. ait in sub
iecto dr̄tur q̄ tanq̄ꝫ partes insūt
i aliquo.

Quintusdecimus.

P. ē q̄ oīs subā vr̄ hoc ali
quid significare ⁊ i p̄mis substā-
tijs q̄dē idubitabile ⁊ v̄m ē: q̄m
h̄ aliq̄d significat: indiuiduū.n. ⁊
vnū numero ē quod significatur
c⁹ eodē. Et adiūgit imediate q̄ i
secūdis substātijs vr̄ similit̄ sub
appellatiōis figura hoc aliq̄d sig
nificare q̄n q̄s dixerit hoieꝫ aut
aīal: nō tn̄ in q̄d v̄m est sꝫ magis
q̄le q̄d significat.i. aliq̄d cōe. Et
itm̄ hoc declarās dicit nec vnuꝫ
ē q̄d subiectū ē.i. sig̃tū queādmo
dū p̄me subē sꝫ de plurib⁹ hō dr̄
⁊ aīal: nō aūt simplicit̄ quale q̄d
significat queādmoduꝫ albedo:
nihil.n. aliud albū significat q̄ꝫ q̄
litatē: genus ⁊ spēs circa subām
q̄litatē determināt: quale.n. de
p̄dicamēto subē quādaꝫ subām
significat: plus.n. i genere q̄ꝫ in
spē definatio fit dicēs.n. aīal pl⁹
ꝯplectitur q̄ꝫ hoieꝫ hec oīa i tex
tu illo. Sed oritur dif. q̄d intēdit
hic Aristo. p̄ h̄ aliq̄d cū dicit q̄ p̄
ma subā signif cat hoc aliq̄d. Dr̄
aūt q̄ per h̄ aliq̄d nō vr̄ h̄ inten
dere nisi rōneꝫ idiuidui q̄ꝛ nulli
dubiū ē q̄n subā p̄ma sit indiui-
dua ⁊ q̄ sc̄d'a nō est neq̄ꝫ vr̄ idi-
uidua. Et ꝯfirmatur q̄ꝛ ip̄e p̄bat
q̄ albū nō significat hoc aliq̄d q̄ꝛ
sig̃t q̄litatē ⁊ tn̄ ꝯstat q̄ idiuidua
multa qualitatē significāt. Se-
cūda dif. q̄d vltra idiuiduū intē-
dit per h̄ aliquid. Dr̄ aūt q̄ n̄ vr̄
intēdere hic nisi suppositū quia
istud vr̄ ꝯuenire solis idiuiduis
subē q̄ dn̄tur p̄me subē ⁊ nihil a
liud ut distigūtur ab idiuiduis
accn̄tium. Tertia dif. quid addit
suppositū vltra rōneꝫ idiuidui.
Dr̄ aūt q̄ꝫ indiuiduū ē in coīcabi
le ad partē subiectiuā ⁊ tn̄ nō re
pugnat ei eē cōicabile ad subie-
ctū sicut albedo coīcat suū esse.
q̄ū dat ei eē albū. Suppositū aūt
hꝫ istā duplicē in coīcabilitatem

ut ipm solū nō possit coīcari idi-uiduis vm etiaȝ nec subiectis: ꝛ iō sola indiuidua subē sūt suppo sita qꝛ nō sunt nata cōicari aliqᵒ mō. Quarta dif. quia si oē indiui duū subē est h̄ aliud ꝛ suppositū tunc aīa intellectiua ꝛ corpᵒ mō tuū erūt hoc aliud: cū tñ nō sint supposita. Dr̄ aūt ꝙ nō sunt indi uidua substātie totalia ꝛ p se sub sistentia: ꝛ iō non sunt simplicit̄ subē nec ptes substātie: ꝛ iō non sunt supposita qꝛ oīa ista sunt cō municabilia ētitati ꝯpositi sicut pncipiū intrinsecū coīcat suū eē pncipiato. Sed remanet dif. q̄d i tendit hic p quale q̄d. Dr̄ aūt ꝙ oē illud quod ē coīcabile aliquo dictoꝝ modoꝝ qꝛ oē tale nō est suppositū quod ē hoc aliq̄d q̄d̄ distiguitur ꝯtra quale q̄d. Secū da dif. est quare dīc̄ ꝙ in secūdis sn̄bstātijs videtur sub appellatō nis figura hoc aliud siḡre. Dr̄ ꝙ f̄m modū significādi hō uel aīal vidētur eē noīa suppositoꝝ sicut hic hō. Tertia dif. q̄re dicit ꝙ ge nera ꝛ species circa subāȝ. s. pri mā q̄litatē quandā determiant Dr̄ aūt ꝙ genus ꝛ spēs nō pdicā tur in abstracto ut patuit imo in quadā cōcretōne designāte eoꝝ coīcationē: iō p modū q̄lis h̄ mō Quarta dif. q̄re dicit ꝙ in gener̄ plusq̄ȝ iu spē sit determiatio. Dr̄ aūt ꝙ loq̄tur de ista detinatōne q̄ dr̄ quale q̄d qꝛ siḡt plus sic̄ ge nus est magis coīcabile ita ma-gis est quale q̄d.

Sextusdecimᵒ

P. ē ꝙ inest substātijs nihil esse ꝯ̄riuȝ illis: ꝛ exēpl. ficat tam de p̄ ma q̄ȝ sc̄d̄a subā cᵒ eo. Et adiun git ꝙ istud nō est ꝓpriū subē cū ꝯueniat quātitati ut bicubito ni hil est ꝯ̄rium aut denario. nisi fō te aliq̄s dicat multa paucis esse ꝯtraria ꝛ tñ dicit ꝙ ista cōtraria nō sunt. Sed ꝯ̄ hunc passū insta tur q̄druplicter. Primo qꝛ actᵒ ꝛ potētia sunt ꝯ̄rie opposita ꝛ ta lia īueniūtur p̄mo i genere subē Secūdo qꝛ idē ꝛ diuersū sunt cō traria imediata circa totū ens: ꝛ iō cū rō entis pncipaliter salue tur in subā ibi erit talis ꝯ̄rietas que est enti passio disiūcta. Ter tio qꝛ genᵒ q̄d̄libet diuiditur p dr̄ñtias ꝯ̄rias cū sint opposite et vtraq̄ȝ positiua ut patuit supra 4ᵒ qꝛ forme subāles elemētoꝝ vidētur eē ꝯtrarie cū oīs trans-mutatio inꝑpositiuos t̄inos sit in ter ꝯ̄ria q̄ ineodē susceptibili vi-cissim insunt. Et ꝯfirmatur quia gn̄atio fit semper in cōtrarijs ꝛ oīs mixtio ex ꝯ̄rijs. Ad primum r̄ndeo ꝙ talis ꝯ̄rietas negari n̄ pōt nec per ꝯūs illa dr̄ de sc̄d̄a i stantia: nec de t̄tia ꝛ per ideȝ ad q̄rtuȝ. Et ideo nō vr̄ hic negasse Aristo. ꝯ̄rietatē verā circa subāȝ sȝ tm̄ illā q̄ int̄ extrema q̄ adiui-cē pmiscētur i successiua gn̄atō ne ꝛ corruptōe q̄lis ē i q̄litatibᵒ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

qr oīs talis ɔ̄rietas arguit magꝭ ⁊ minus ꝙ h̄ itendit excludere a subā. Sed oritur dif. q̄re dič ꝙ magnū ⁊ puuz ⁊ multa ⁊ pauca nō sunt ɔ̄ria. Dr̄ aūt qr ɔ̄ria absolute nō sūt ɔpossibilia in h̄itudie ad quecūq₃ sič calidū ⁊ frigidū: ī istis aūt ē magnitudo ⁊ puitas multitudo ⁊ paucitas p̄ respectū ad diuersa ut ifra ptebit. ⁊ iō nō negatur h̄ ɔtrarietas respectia sed absoluta.

Decimusseptimus. P. ē ꝙ vr̄ subām nō suscipere magis ⁊ minꝰ. Dico aūt h̄ inquit: nō qr subā nō est a subā magis ⁊ minus: h̄ aūt dc̄m ē: qr est s₃ qm̄ vnaq̄q₃ subā hoc ip̄m qd' ē nō dr̄ magis ⁊ minꝰ ut hō nō est magꝭ aut minus subā a se ip̄o uel ab alio queādmodū albū magis alt'o albū ⁊ ip̄m ad se magis ⁊ minus caꝰ eo. Ex quo dc̄o eliciūtur q̄ttuor phice ɔclusiōes. Quaꝝ p̄ma ē ꝙ nulla subā i se ip̄a suscipit magis ⁊ minꝰ siue intensiōez ⁊ remissionē qr dič ꝙ subā hoc ip̄m qd' ē nō dr̄ magis ⁊ minꝰ. intensio aūt ē ṡm magꝭ ⁊ remissio ṡm minꝰ. Sc̄d'a ɔclusio ꝙ subā p̄ ɔpatione ad aliā subām eiusdē spēi nō suscipit intensionez ⁊ remissionē qr dič ꝙ vnꝰ hō nō est magis uel minꝰ subā q̄₃ aliꝰ. Tertia ɔclusio ꝙ subā nō gnātur successiue qr tūc acq̄reret p̄tē post p̄tē: donec eēt p̄fecta ⁊ sic pꝰ esset remissa q̄₃ intēsa. Quarta ɔ. ꝙ subā nō h₃ ḡdus qr cū ṡm tales ḡdus fiat itensio aut remissio tūc esset intēsa aut remissa. Sed oritur dif. si in ip̄a est magis ⁊ minꝰ ṡm diuersas spēs. Dr̄ aūt ꝙ cuz vna dr̄a sit sp̄ magis pfc̄a q̄₃ alia eēntialir̄ ut s̄ fuit ōnsum: iō oz ut inī oēs spēs sit magis ⁊ minus ṡm eaꝝ subāles pfectōes ⁊ specificas. Secūda dif. q̄re melius inī spēs q̄₃ inī indiuidua speciei vnꝰ. Dr̄ aūt ꝙ spēs h₃ ḡdus eēnales ethrogenios ex q̄bꝰ cōstant eoruz diffōnes: ⁊ ṡm tales vna ē p̄fectior alia. Indiuidua aūt nō p̄nt infra vnā spēm hr̄e ḡdus nisi hōgenios: cū oīa vnius spēi sint vnius rōis ⁊ tales ḡdus repugnāt subē q̄ ṡm eos ɔnsiit ī īdiuisibili. Tertia dif. si vna spēs ē magis subā q̄₃ alia sič ē magis p̄fecta. Dr̄ aūt ꝙ nō vr̄ qr tō rō diffinitiua generis saluatur in q̄libet spē: ⁊ iō h₃ eosdē ḡdus ⁊ hōgenios eque: ⁊ ṡm illos nō ē magis. s. nec minꝰ i subā. Quarta dif. qr sič hō ē p̄fectissimuz aīaliū ita angelus vr̄ ee p̄fectissimꝰ subāꝝ creaturaꝝ q̄ sūt i p̄dicamēto subē ⁊ tn̄ vna subā nō eēt p̄fectōr alia nisi rōnez subē p̄fectiꝰ pticiparz Dr̄ aūt ꝙ l₃ vna subā sit p̄fectōr aīalia: nō tn̄ inquātū est subā s₃ rōne dr̄aꝝ q̄ sūt diuersaꝝ rōnuz qr oīa q̄ sūt i aliquo generē sūt iō i illo ⁊ nō eq̄lia cū ieq̄litas sit opposita relōni sūdate sup vnū. m.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Sed remanet dif. q̃re dic̃ φ sub stantia ē a subã ẜm magis ⁊ mi/ nus. Dr̃ aũt q₂ supius ↄpauit p̃/ mã s bãm ad scd'a₃ ẜm magis ⁊ minus ne h illud vr̃ excludere.

Decimusoctauus.

P. ē φ maxie ꝑpriu₃ subē eē vr̃: φ cũ sit vnũ ⁊ idē numero ē ↄtrarioꝝ susceptiuũ: ⁊ in alijs i quit nõ hēbit q̃sq̃ φ ꝓferat. i. de quo det instantiã c° eo. Et cõtra istud dc̃m ipe ibidē inducit duas instãtias. Quaꝝ p̃m. ē d. ofcre q̃ vna ⁊ eadē manen qñq₃ ē vã ⁊ qñq₃ falsa sic ista sor. sedet: ipo sedente ē vã ipo surgēte ē falsa. Secũda istãtia ē de visu. i. de op. ut si q̃s oppietur sor. sedere op. ipo sedēte ē vã ⁊ eo surgēte ē fal sa. Dicit aũt Ar. soluēs istas in/ stãtias φ ꝑpriũ subē ē ut sit ẜm sui mutationē susceptibilis ↄ̃rio rũ. opio aũt ⁊ mutatio nõ ẜ₃ sui mutationē suscipiũt talia ↄ̃ria s₃ ꝑ mutationē factã in re extra cũ trãsit de sessiõe ad statũ. Sed ↄ̃ istũ passũ istatur q̃drupliciť. P° q₂ cõiter theologi ponũt φ quã titas ē imediatũ susceptm̃ accñ tiũ ẜsibiliu₃: vñ diuina euchari/ stia ponũt spēs remanētes eē in quãtitate sic in subiecto: ⁊ sic q̃ titas in ipa erit susceptibilis cõ/ traria ꝑ q̃litatũ. Secũdo q₂ cõiť ponũt phi φ subiectũ imediatu₃ coloꝝ ē supficies cui ꝑpriũ ē p° loco colorari ẜm ꝑypatheticos ⁊ ↄstat φ ipa transit de ↄ̃rio ad ↄ̃riũ cũ nõ sit subã. Tertio q₂ po te tiã intel ectiuã nõ ponũt esse subã₃ ⁊ tñ ↄstat φ transit eade₃ numero ab vna op. ↄ̃ria ad aliã. Quarto q₂ potētiã volitia₃ po/ nũt q̃litatē ⁊ tñ ↄstat φ trãsit de iustícia ad iiustitiã. Ad p̃mũ φ q̃ vult hãc ꝓpetatē ẜuare h₃ tenerꝫ φ q̃litates ↄ̃rie imediate infor/ mãt subãm sic quãtitas ipa: ⁊ iõ illi q̃ hoc tenēt i theologia deui/ ant ab ipa Ar. phia. Ad scd'vm φ o₃ ẜm istos ponere istũ passũ φ albedo ⁊ supficies sũt imedia te i eodē corpe sicut in subiecto vnũ tñ accñs denoiat aliud ꝓpē idēptitatē subiecti ⁊ ordie₃ ipoꝝ circa illud. Ad tertiũ φ alijs vr̃ eē detmiatio ista ex verbis Ar. φ potentia itellectia sit subã: q₂ sic se h₃ iteilect° ad talia ↄ̃ria. Et ꝑ idē de volitiua p₃ φ nõ sit q̃li/ tas. S₃ oritur dif. q₂ i eadē albe dine fundatur similitudo ⁊ dissi militudo ad idē successiue ⁊ i ea dē quãtitate equalitas ⁊ i eq̃li/ tas. Dr̃ aũt φ intētio isti° pass° ē de ↄ̃rijs absolutis nõ respectiſ q̃ simul i eodē eē pñt ꝑ ↄpationē ad diuersa. Et iõ supi° statꝫ nega uit magnũ ⁊ puũ multũ ⁊ paucũ eē ↄtraria mõ quo nũc intēdit.

Decimusnonus

P. ē φ ab eo φ res ē uel nõ est in eo orõ dr̃ vã aut falsa eē: nõ i eo φ ipa captabilis sit ↄ̃riorum.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

eꝰ eo. Et istud dc̄m sp̄e iducit ad
ostendendū ꝙ or̄o nō suscipit ꝯ̄ria
nec op̄. cū nulla inq̇t passio sic fa
cta sit i eis. Ex quo dc̄o eliciūtur
duo ph̄ica do. Primū ē ꝙ ad vi
tatez ꝓpōnis req̇ritur eē rei q̄
dicit ꝙ ab eo ꝙ res ē dr̄ or̄o va
Scd̄m do. ꝙ ad falsitatē ꝓpōis
sufficit nō eē rei q̄ dicit ꝙ ab eo
ꝙ nō est res dicitur oratio falsa
Sed cōtra hoc qd̓ dic̄ ꝙ or̄o nō
suscipit ꝯ̄ria instatur q̈drūplicit̄.
Primo q̄ trāsitꝰ a ꝯtradictorio
i ꝯ̄dc̄oriū ñ pōt itelligi sine muta
tiōe ꝛ oīs mutatio ē ꝺ ꝯ̄rio i ꝯ̄riū
ꝛ ip̄e hic negat or̄onez ꝛ op̄. esse
mutatā sꝫ solā rē que trāsit de vi
tate ad falsitatē aut ꝯuerso. Se
cūdo q̄ cuz vitas sit adeq̈tio rei
ad intellectū ꝛ ecōuerso qñ ꝑmu
tatione rei or̄o trāsit ꝺ vitate ad
falsitatē tunc trāsit de adeq̈tiōe
ad iequationē q̄ sunt ꝯ̄ria. Terꝰ
q̄ oīs ꝓpō va hꝫ ꝯformitatē ad
suum obiectū ꝛ oīs falsa diffor-
mitatē ꝛ sic trāsiens de vitate ad
falsitatē trāsit de ꝯformitate ad
difformitatē q̄ sūt ꝯ̄ria. Quarto
q̄ vitas ꝛ falsitas ſm se vidētur
eē ꝯ̄ria: ꝛ iō nō vr̄ intelligibile ꝙ
eadē or̄o uel op̄. trāseat ꝺ vitate
ad falsitatē sine successiua ꝯ̄rioꝝ
susceptiōe. Rñdetur ad oia ista
ꝙ nō pōt negari qn trāseūte or̄o
ne uel op̄. ex mutatiōe rei supius
exēplificate de vitate ad falsita-
tē uel cōuerso fiat i ea mutatio

respectia ꝯformitatis ꝛ difformi
tatis ꝛ ꝑ ꝯn̄s vitatis ꝛ falsitatis
q̄ ꝯsistūt i hac ꝯformitate ꝛ dif-
formitate tñ nō ē ibi aliq̈ ꝯ̄rietas
absoluta ꝛ tñ istā solaz ut patuit
Aristo. intēdit h̄ euitare. Sꝫ ori
tur dif. si ad vitatē ꝓpōis req̇ri-
tur entitas terminoꝝ. Dr̄ aūt ꝙ
sic q̄ cū ens ꝛ vm ꝯuertātur ſm
ꝑncipia ꝑme ph̄ie. i. methaph̄ice
ꝺ nō ēte nō pōt formari aliq̈ enti
tas simplicit̄. Secūda dif. ē si ad
vitatē ꝓpōnis req̇ritur eē t̄inoꝝ
Dr̄ aūt ꝙ sic eē eēntie q̄ oīs vi-
tas ꝯplexa depēdet essentialit̄ a
suis t̄minis sic̄ oīs h̄itudo a suis
extremis: t̄mini aūt .i. res: i nul
lo dr̄nt a suo esse eēntie. Tertia
dif. si ad vitatē ꝓpōis req̇ritur t̄i
noꝝ exñtia. Dr̄ aūt ꝙ nō qñ ꝓpō
ē simplicit̄ nc̄cia: quia cū omniū
termioꝝ creatoꝝ exñtia sit ꝯtin
gens: ꝛ sublato oī ꝯtigēte rema
net ꝙ ē nc̄ciuz ꝛ ꝑ ꝯn̄s vitas ne-
cessaria sine tali existentia rema
nebit ut qd̓ oē totū ē maius sua
parte nō existēte toto uel parte
Quarta dif. si ad vitatem ꝓpōis
contingentis req̇ratur existen-
tia terminoꝝ. Dicitur autem ꝙ
sic quia nulla potest eē ꝯtingen
tia nisi in actuali exñtia cum oia
in potentia sint necessario ꝯpos
sibilia. Et ideo cōtingens propo
sitio verificari nō potest nisi exi-
stentibus terminis suis: ꝛ de ta
libus hic loquens Aristo. q̄ mu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

tari possunt dicit quod ad eo quod res e. t uel nõ &c. Sed remanet dif. quia de non ente põt formari vera ppositio: ut cũ dicitur: quod nõ ens cõtradicit enti & sic quod nõ est ens ẽ nihil & sic nõ videtur quod ad vita/tẽ ppõnis reqratur entitas ter/minorum. Dicitur aũt quod ista nõ ẽ vitas simpliciter sed fm qd tm sicut oĩs vitas formata de noie mõtuo aut de ente phibito. Secũda dif. est si ad vitatez ppõnuz que formã/tur de deo reqratur exñtia ter/minorum cum oẽs ille sint necessa/rie ad itra. Dicitur aũt quod sic quia oĩa que sunt i deo formaliter sunt ne/cessarie eẽ & necessarie existere. Tertia dif. cũ i creaturis oĩa sint ɔtingentia quõ possunt ibi for/mari ppõnes necessarie de qbus fuit dcm quod ad veritatẽ earum req/ratur exñtia terminorum. Dicitur autẽ quod lz oĩa alia a pma cã sint ɔtin/gentia q̃tum ad suũ esse existen/tie: nõ tamen quantũ ad eẽ eẽn/tie de quo formantur i ɔmutabi/les vitates ut alibi patebit. Quã/ta d f. si ad veritatem ppõnum reqratur existentia hitudinum vnius termini ad aliuz plusq̃ ex/istentia terminorum. Dicitur aũt quod in ppõnibus necessarijs circa crea/ta sicut nõ requiritur exñtia ter/minorũ: ita nec hitudinũ. In cõ/tigentibus vero sicut reqritur ex/istentia tminorum ita exñtia hitudi/nũ alioquin ista esset vera hõ est asinus vtroq3 tmino exñte.

Uicesimus.

P est quod quantitas aliud est conti/nuum aliud est discretum cap. tertio. Et istud aliud substantia/tur in neutro genere ut intelli/gatur alia res est continua & a/lia discreta aut subintelligitur a/lia res est continua & alia discre/ta aut subintelligitur hic aliud scilicet genus sue alr̃nuz est con/tinuũ & aliud discretum: uel ma/gis proprie: aliud membrum di/uisionis est continuũ & aliud dis/cretum ut sicut substãtia imedi/ate diuiditur per differẽtias cor/porei & incorporei: sic quãtitas diuiditur per differentias conti/nui & discreti. Et ista duo mem/bra declarans postea definat quod quantitas ɔtinua est cuius par/tes ad aliquem comunez termi/num copulatur sicut ptes linee ad punctum & superficiei ad li/neam. Et quantitas discreta est cuius partes non terminan/tur ad aiqulem cõmunem ter/minuz sicut quinq3 & quinq3 no terminantur ad decez sed semp discreta remanet. Sed oritur difficultas si iste differentie quã/titatis s. continuũ & discretum

sūt ei⁹ dr̄e eēntiales ⁊ q̇ditatie Dicūt aūt ꝙ nō ſ ꝑ ipas circūlo q̇mur illas q̄ ſunt q̇ditatie ſicut circa hoīez bipes. Iſtud tñ non vr̄ valere q: tūc nulla īueniretur dr̄ñtia q̇ditatiua q̇n idē dicatur ſic̄ de corꝑeo ⁊ in corꝑeo q̄ aliq̇ dicere nō verētur. Iō vr̄ ꝙ ſint q̇ditatie q: ꝯtinuū ⁊ diſcretū nō ī ueniuntur in quo alio generꝭ pc ſ ſint poni nec ꝑ q̄s dr̄as iſta duo genera quantitatis poſſint con ſtitui. Secunda dif. ſi ratio ꝯti nuitatis ut h̄ accipitur ē abſoluta uel relatiua. Dr̄ ꝙ nō vr̄ abſoluta ſ reſpectia q: oīs ꝯtinuitas ī telligitur ad aliud cu ꝯtinuū ſit alicui ꝯtinuū. Et ꝯfirmatur quia ſic̄ ꝯtinua q̄titas ē ut h̄ dr̄ cuius ꝑtes copulātur ad aliquē t̄inum cōez ita ꝑtiū copulatio ē ꝯtinua⁹ ⁊ talis copulatio nō pōt ad ſe cō cipi. Tertia dif. ſi rō diſcretōis ut hic ē ſūpta ē reſpectia uel abſoluta. Dr̄ ꝙ nō vr̄ ita pure abſoluta ſ reſpectia q: oē diſcretū ē ab alio diſcretū ſic̄ etiā diſtictu ⁊ iō ſicut diſtictio ē reſpectia ita vr̄ diſcretō iſta. Et ꝯfirmatur q: diſcretio oīs dic̄ aliquē diſcretoꝝ ſe q̄ſtratiōnē uel ſeꝑatōez quoꝝ rō ad aliud ē ꝯcepta. Quarta dif. ē ſi ex h̄ ꝙ iſte dr̄e ſūt r̄ſpectie pōt īferri ꝙ hoc p̄dicamentū ſit reſpectiuū. Dr̄ aūt ꝙ ſic ſuppoſito ꝙ ſint ī eo q̇ditatie q: p̄dicamtū abſolutū nō pōt hr̄e ſpēs reſpectiuas ⁊ ꝑ ꝯñs nec dr̄as illaꝝ ſpē

rū ꝯſtitutias cū oīa ſint eēntialiꝭ ad ſe q̄ ſunt ī abſoluto p̄dicamē to. Iſta aūt ſnīa q̄druplicit̄ ꝯfirmatur. Primo q: nullū abſolutu poteſt fundari in reſpectiuo cū fundamentū ſit abſoluti⁹ fūdato: quantitas autem cōtinua fūdatur ī reſpectu cū dr̄ actio lōga ⁊ ꝯtinua: cū actiōis rō ut nūc ſupponitur ſit relatia: ꝙ aūt ipa ſit formalit̄ ꝯtinua p: q: ei⁹ ꝑtes terminātur ad cōmune t̄minu ſicut tēporis. Secundo quia oīs forma que ꝑ motu acq̇ritur h in ſe ꝯtinuitatē quantū ad ſuum fieri cū h ꝑtes adiuicē ꝯtiuatas ſ vbi eſt forma q̄ per motū localez acq̇ritur: g̊ h in ſe ꝯtinuā quātitatē cū tñ ibi ſit purus reſpectus. Tertio q: albedo diuiditur ad diuiſionem corporis: aut ſeꝑata ꝑ ſuam quātitatē diuiditur ſimul eius ſimilitudo cū ꝑtes ſint ſimiles poſt diuiſionem cuiuſq̄ quibus aliquādo aſſimilabātur ⁊ ſic eſt dare vnum numerū ſimilitudinū: ⁊ tunc non poterit eſſe abſoluta talis quantas puta numerus ex quo fundatur in ſimilitudinibus cum talia numerata ſint reſpectiua. Quarto q: ſicut numerantur q̄ttuor homines ita numerantur decē paternitates in genere relationis ſic̄ illi in ſubſtantia: Et ideo denarius fundatus in illis paternitatibus non poteſt eſſe q̇d abſolutum ſed reſpectiū ſm aſſumptū

mediū: nullū aūt genus absolu-
tū pōt hr̄e aliquā spēm respecti
uā. Sꝫ oritur dif. quō istud pdi-
camentum pōt itelligi respectiū
cū sit ꝯ relationē distictū. Dr̄ aūt
ꝙ i pl⁹se hꝫ respect⁹ ꝙ̄ relatio qꝛ
scꝫ vlti a pdicamta diter ponūtur
nuc respectiua: ꝛ tūc isto mō ꝙ̄ti
tas eēt respect⁹ ꝛ ñ relatio qa tñ
cōit ponūt oēs istud pdicamtuꝫ
absolutū ꝛ nō i merito iō loquē-
dū eēt ut plures. Et alibi ꝓfūdi⁹
ē h̄ inuestigandū.

Uicesimusprimus.

P. ē ꝙ quātitas discreta ē
ut numerus uel orō cᵒ eo. Et p
bat pmo ꝙ numerus sit quāti-
tas discreta qꝛ ptes eius ut tria
ꝛ septē. ad nullū tinuꝫ cōeꝫ co-
pulātur sꝫ sp distīcta inqt sunt ꝛ
sepata. Secūdo ꝓbat ꝙ orō sit
quātitas qꝛ mensuratur sillaba
breuis ꝛ lōga ut orō cū voce ꝓ-
lata ꝛ ꝙ sit discreta quātitas p
bat qꝛ ad nullū tinuꝫ cōeꝫ eius
pticule termiantur. Ex quo pro
cessu eliciūtur ꝗttuoꝛ phica do.
Primā ē ꝙ oē qd̓ mēsuratur fꝫ
breue ꝛ longū ē i gener̄ quātita
tisꝫ ꝛ h̄ ꝓbat orōneꝫ eē in illo ge
nere qꝛ ipa ꝛ ei⁹ dictio mēsatur
breuitate ꝛ lōgitudie. Scd̓ꝫ do.
ē ꝙ oē qd̓ mensuratur fm latū
ꝛ strictū iquantū tale ē in gener̄
quātitatis qꝛ sicut longitudo ꝛ
breuitas ptinēt ad quātitatē ita
latitudo ꝛ strictitas. cū lōgitudo
ꝛ latitudo sint ꝯdiuise dimēsiōes
Tertiū do. ꝙ oē qd̓ mēsatur fꝫ
magnū ꝛ puū iqꝫtū talia sūt i h̄
pdicamto qꝛ magnū ꝛ puū sūt d̓
eēntia breuis ꝛ lōgi. Quartū do.
ē ꝙ oē mēsatū fꝫ multū ꝛ paucū
ē quātitas qꝛ intranea sūt ꝙ̄ti-
tatiūa sic illa ꝯria. Jstis aūt p-
missis eliciūtur ꝗttuoꝛ ꝯ⁹nes.
Prima ē ꝙ popul⁹ ē i genere ꝙ̄
titat sic orō qꝛ mēsatur ut pau
cus ꝛ mult⁹ uel exercit⁹. Scd̓a
ꝯclu⁹ ꝙ aceru⁹ ē i eodē gener̄ qꝛ
mensatur pu⁹ uel magn⁹ sic ipa
orō. Tertia ꝯclu⁹ ē ꝙ via ē i eod̓
genere qꝛ mēsatur breuis ꝛ lō-
ga. Quarta ꝯclusio ꝙ ciuitas est
ibidē qꝛ mēsurata lata ꝛ stricta
Sꝫ oritur d f. qꝛ orō ē vox eēnr
cū vox sit gen⁹ pōitū i ei⁹ diffōe
ꝛ vox ē eēnr sonus. Per id̓ ꝛ so-
nus ē q̄litas sic obiecta ceteꝝ sē
sibiliū pticulariū ab auditu: ꝛ iō
nō vr̄ orō de genere ꝙ̄titat. Dr̄
aūt ꝙ sic aceru⁹ aut popul⁹ mā
liter ꝯtinēt subāꝫ ꝛ formalit quo
ad nūeꝝ sūt ꝙ̄titates queādmo
dū corp⁹ dr̄ ī gener̄ ꝙ̄titat fꝫ tri
nā dimēsiōeꝫ. Et ita vr̄ ꝙ ptes orō
nis mālit sūpte sūt q̄litates ꝙ̄uis
ipa formalit sit ꝙ̄titas. s. fꝫ lōgi-
tudinē ꝛ breuitatē. Scd̓a dif. si
orō i scripto ē ita i genere ꝙ̄tita
tis sic illa q̄ ē i fmone ꝓlato. Dr̄
aūt ꝙ ita vr̄ eadē rōne qꝛ mēsa
tur breuis ꝛ longa ꝛ tamen con
stat ꝙ ipe lr̄e ex q̄bus materia-
liter ꝯstat sūt de gener̄ ꝙ̄titatis.

Si accipiatur coloꝛ cũ figura ē
de genere q̈litatis aut ecōuerso
est de gener subē: aut totũ icau
stũ: ⁊ ꝯsimilit̃ illa q̃ in voce ē pōt
poni. Tertia dif. ē si orõ imēte ē
in isto genere. Dr̃ aũt ꝙ nc̃ quia
sicut vna locutio ſmocialis pōt
dici bꝛeuis aut lōga: ita vna locu
tio mentalis q̃ cōiter ip̃az ꝯ cōita
tur. Et sic eadez rōne quantitas
discreta ⁊ tñ ꝯstat ꝙ oēs actus i
telligēdi ex q̇bus itegr̃tur vna lo
cutio sūt q̈litates. Quarta dif. qꝛ
i oꝛōne ꝓlata nō vr̃ attēdi longi
tudo: nisi aut ſm multitudinem
ꝑtiũ puta lr̃aꝝ sillabaꝝ ⁊ dcōnuꝫ
aut ſm diuturnitatē ꝓlatiōis ip̃a
rũ. Si p̄mo mō tunc istud ꝑtinet
ad numerũ qui ē alia spēs istius
quãtitatis. Si aũt 2°: tũc istud
ꝑtiet ad quãtitatē ꝯtinuã ſm q̃ꝫ
ꝓtrahitur accēt⁹ cuiuslibet vo-
calis uel bꝛeuiatur. Dr̃ aũt ꝙ q̃ꝫ
titas orõnis vr̃ ꝑtiꝫ constare ex
multitudine quãtuꝫ ad numerũ
ꝑtiũ ⁊ ꝑtiꝫ ex ꝯtinuitate quãtum
ad cuinslibet ꝓlatiōis fluxũ ꝯti-
nuũ. Sed remanet dif. q̈re Ar.
posuit h̄ orõnez spēꝫ quãtitatis
discretã ꝯ̄ numerũ si ei⁹ quãtitas
discreta nō ē nisi multitudo. Dr̃
aũt ꝙ exhibitō. i. positio exēploꝝ
nō est accipiēda ap̄hıs ꝓ regula
aut ꝓ ꝯ°ne intenta aut p̄mo exē
plificat de numero abstracto et
de orõne in ꝯcreto sic̃ magis pꝫ
i orõne scripta cuius longitudo
ꝯsistit i magnitudie ⁊ latitudine
lr̃aꝝ. Secũda dif. q̈re dic̃ ꝙ ꝑres
quãtitatis discrete nō sunt copu
late ad t̃inuꝫ cōez cũ oēs lr̃e orõ
nis sūt copulate ad finē vltime si
ue in scripto siue i ꝓlatione. Dr̃
aũt ꝙ talis copulatio non fit ſm
idēptitatē qualis req̇ritur in ꝯti
nuis ut extrema sint idē sꝫ ſm si-
multatē fit talis copulatio ut ex
trema sint simul ⁊ talis ē ꝯtiguo
rũ. Tertia dif. q̈re dicit ꝙ ꝑtes q̃ꝫ
titatis ꝯtinue copulãtur ad t̃inũ
cōez cũ hr̃e t̃iuuꝫ sit oīs quãtita
tis finite siue ꝯtinue siue discre-
te. Dicitur aũt ꝙ ꝑtes quãtitatis
discrete quelibet habet suũ ꝓpꝛi
um terminũ ut patet in oꝛdie: ⁊
ideo nō habet vnum cōez termi
nũ: partes autē quãtitatis con-
tinue habent terminũ cōem qꝛ
nulla terminatur nisi in fine cōi
omniuꝫ ut patet in partibus li-
nee alioquin si citra terminaren
tur iam non eēnt ꝯtinue sed con
tigue. Quarta dif. quia cum ea-
dem sit diffinitio quãtitatis fini-
te ⁊ infinite ꝓ eo ꝙ finitum ⁊ in
finituꝫ nō diuersificant eēntiam
hec antem diffinitio cōtinui vide
tur infinite quãtitati repugnare
cũ ibi nullus sit terminus ad quē
tales ꝑtes copularētur. Dicitur
aũt ꝙ non intendebat hic diffi-
nire quiditatiue sed tm̃ notifica
re quãtitatem finitam.

Vicesimus secundus

P. est ꝙ ꝯtinuũ est. i. ꝯtinua q̃ꝫti

Predicamenta.

tas ut linea supficies corp⁹. Am
plius aũt p̄ter hec locus ⁊ tēpus
c⁹ eo. Et ꝓbat per ordiez: postea
singularia istoꝝ eē quātitates cō
tinuas. Primo de linea qꝛ eius
partes copulātur ad vnu cōem
tīnuꝫ.s.ad pūctū. Secūdo de su
pficie qꝛ eius ptes tiantur ad li/
neā. Tertio de corpe cuius ptes
copulātur ad supficiē. Quarto ð
tpe qꝛ p̄ns ⁊ p̄teritū copulantur
ad futuꝝ. Quīto de loco qꝛ cum
singule ptes loci optineāt singu/
las corpis pticulas ⁊ econuerso
ad eūdē tinuꝫ copulātur ptes
loci ⁊ corpis ptes. Sꝫ ꝯ hec dc̄a
instatur q̄druplicit̄. Primo qꝛ li
nea circularis nō hꝫ aliquē pun
ctū ad quē eius pticule tinētur
alioq̄n nō eēt circularꝭ. Secūdo
qꝛ supficies corpis spici nō hꝫ vl
lā lineā ad quā tientur eius ptes
alioq̄n nō eēt vna supficies tm̄.
Tertio qꝛ p̄teritū tēp⁹ ⁊ p̄ns cō
tinuatur cū futuro siue p̄teritū
cū p̄nti ⁊ sic non tiantur ad ipm
cū tinus discōtinuet q̄tū. Quar
to qꝛ corpis ptes tiantur ad sup
ficiē ⁊ locus cū sit supficies non
pōt ad supficiē termiari. Et ꝯfir
matur qꝛ sic corp⁹ spericū habet
vnā supficiē ita loc⁹ ꝯtinēs ipsuꝫ
⁊ sic illa nullū hꝫ tinuꝫ. Ad p̄muꝫ
ꝙ in ista diffōne q̄ dr̄ ꝯtinuū ē c⁹
ptes ad aliquē tinuꝫ cōeꝫ copu/
latur. Istud verbū copulatur di
cit aptitudiem ⁊ nō actū sic cum
ē fuit dc̄m q̄n gen⁹ diffinitur qd̄
p̄dicatur de plurib⁹ dr̄ntib⁹ spē:
cū linea circularis nullū hꝫ tinū
actu. Ad scd̄m ꝙ lꝫ nō heat talē
lineā in actu hn̄ tn̄ in pō: ⁊ istud
nō vr̄ sufficere qꝛ ī qualibet liea
isto mō sunt īfinita pūcta.s.ī pō
⁊ respectu cuiuslibet eēt tinus.
ꝯtinui. Dr̄ aūt ꝙ respectu cui⁹li
bet pō pn̄t dici ptes p̄cedētes ad
ipm tinari rōne eadē. Ad tertiū
ꝙ sic in linea sūt infinita puncta
ita in tpe sūt īfinita istantia res/
pectu quoꝝ pūt ītelligi tp̄us ter
minari quamuis nō termietur
sicut non finitur temus vnq̄.
Ad q̄rtū ꝙ hic vr̄ magꝭ loq Arꝭ.
de loco accipiēdo ꝓ loco tā spa/
ciū occupatū q̄ supficieꝫ corpis
ambiētis qꝛ hic distinguit locū ꝯ
supficiē int̄ spēs ꝯtinue quātita/
tis. Et itm dic̄ eundū eē tinū cor
poris ⁊ loci ⁊ tn̄ tinus corpis est
superficies q̄ non ē tin⁹ supficiei
corporis ambiētis sꝫ corpis tm̄
Et dicit ꝙ singule ptes loci opti
nent singulas ptes corporis et
eꝯ. Sꝫ oritur dif. q̄re ponit cor
p⁹ eē q̄titatē cū sit spēs subalt̄na
subē. Dr̄ aūt ꝙ ħ accipitur cor⁹
equoce ꝓ ipa t̄na dimēsiōe ⁊ nō
ꝓ subā corporea.

Uicesimuster/

ti⁹. P. ē ꝙ q̄dā q̄titates ꝯstant
ex ptib⁹ hn̄tib⁹ adīuicē pōneꝫ ⁊
q̄dā ē ñ hn̄tib⁹ pōneꝫ. Et p⁹ōndit
ꝙ liee pticule hn̄t talē pōeꝫ q̄ sūt
site alicubi ī liea. ⁊ id̄ dic̄ ð pticulꝭ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

plani.i.superficiei. Et idem dicit de soliditate idest corpe ꝛ d̄ loco deiñ oñdit ꝙ ptes numeri ñ sūt site adiuicē nec tpis ptes qꝛ nō pmanēt nec orōnis ptes qꝛ transeūt vñ dic̄ ꝙ semel dc̄m ē aplius resūmi nō pōt ca°eo. Ex quo dc̄o accipitur do. ꝙ eadē orō nūero nūq̄ꝫ iterari pōt qꝛ dic̄ ꝙ semel dc̄m ē ampli⁹ resūmi nō pōt. Sꝫ oritur dif. ſi iſta diuiſio quātitat] q̄ꝫ ponit h̄ ē i dr̄as eēntiales. Dr̄ aūt ꝙ ñ vr̄ qꝛ cū diuiſio i ɔtinuū ꝛ diſcretū ſit pmiſſa iſta nō ɔtinetur ſub aliq̄ illaꝝ ſicut diuiſiōes eēntiales i eodē gener̄ ſp ſut ſub altñe. Et iſtud declaratur qꝛ ſub quātitate ɔtiua ɔtinetur vtrūq̄ꝫ iſtoꝝ mēbroꝝ: quia ptes corpis ſūt finite ꝛ nō tpis ꝛ aliud mēbꝝ nō ſitaꝝ ptiū ɔplectitur oēꝛ q̄ꝫtitatē diſcretā. Secūda dif. ſi diuiſio quātitatis i pmanentē ꝛ ſucceſſiuā q̄ꝫ h̄ ſupponit Ariſto. eſt eēntialis. Et dr̄ ꝙ nō qꝛ nō ſubordinatur altı̄ mēbroꝝ p̄me diuiſionis cū aliq̄ quātitas ɔtinua ſit pmanēs ut līea ꝛ alia ſucceſſiua ut tēp⁹. Et itm̄ q̄dā diſcreta permanēs ut numer⁹: q̄dā ſucceſſiua ut orō. Tertia dif. ſi iſta ſituatio q̄ dicūtur ptes quātitatis ſite alicubi ptinēt ad p̄dicamtū ſitus. Dr̄ aūt ſm ſubtilez doctorē ꝙ q̄dā ē ſituatio q̄ dic̄ ordinē ptiuꝫ in toto ut ꝙ collū ſit int̄ caput ꝛ humeros: ꝛ naſ⁹ int̄ os ꝛ duos oculos: ꝛ iſta dr̄ ptinere ad gen⁹ q̄ꝫtitatis. Et alia ſituatio ē q̄ dic̄ ordinē ptiū i loco ſꝫ q̄ꝫ dicit q̄s iacer̄ ꝛ ſedere ꝛ iſta ptinet ad illud p̄dicamentuꝫ qd̄ dr̄ ſit⁹ ꝛ de p̄ma ſituatiōe vr̄ iſta p̄ma locutio qꝛ ptinet ad quātitatis gen⁹. Quarta dif. ſi iſte ordo ptiū in toto dr̄t ab ip̄a ɔtinuitate. Dr̄ aūt ꝙ ɔtinuitas nō ē niſi copulatio ptium adiuicē ad vnū t̄inū ɔēm ſm diffinitōēꝫ h̄ datā. Et iō cū talis ptium copulatio nō ſit q̄dā ip̄aꝝ coordiatio vr̄ idē iſta ſituatio cū cōtinuatiōe nō quacūq̄ꝫ ſꝫ quātitatis permanēt] aut valde ppinq̄.

Uiceſimuſqrt⁹

P.eſt ꝙ pprie quātitates h̄e ſole ſunt que dc̄e ſūt. Alie aūt oēs ſm accñs c°. eo. Et ſi dicatur que ſūt iſte q̄ dc̄e ſunt. Dr̄ ꝙ quinq̄ꝫ ſpēs quātitatiſ ɔtinue.s.linea ſupficies corpus locus ꝛ tēpus :ꝛ due ſpēs quatitatis diſcrete ut numer⁹ ꝛ orō. Et poſt iſtas adiungit illas q̄s vocat quātitates p accidens. Quaꝝ p̄ma eſt cum dr̄ multū albū.i.ꝛ multa albedo ꝛ dicit ꝙ non eſt quāta albedo niſi rōne ſupficiei: quāta.n.ait ſuperficies fuerit tm̄ albū eē dices Secunda eſt cum dicitur actio longa ꝛ dicit ꝙ nō eſt longa niſi quia tempus longum. Tertia ē cum motus ſit multum ꝛ huius rationeꝫ nō reddit vnde habeat Sꝫ oritur dif. ſi iſta q̄ h̄ dicūtur p accñs reducuntur ad aliquem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

illaꝝ que dc̄e sunt ꝑ se. Dr̄ autē
ꝙ sic nccio alioqn si nō reduce-
rentur ad de ꝑse talia nō essent
ꝑ accn̄s cū oē ꝑ accn̄s ad ꝑse re-
ducatar. Et iō dicit ꝙ albedo est
q̄ta ꝑ supf.ciē ⁊ actio q̄ta ꝑ tꝑus
Secūda dif. si motus q̄ ponitur
quātitas ꝑ accn̄s pōt reduci ad
tpus. Dr̄ aūt ꝙ nō qꝛ si mot⁹ nō
eēt q̄tus nisi ꝑ tpus tū: ad mai
oritatē mot⁹ seq̄retur maioritas
tꝑis ⁊ sic maiori tp̄e moueretur
p̄mū mobile q̄ȝ alij celi. Et itē
videmus ꝙ maior motus pōt fi
eri i miori tp̄e ex velocitate. Ter
tia dif. si quātitas motus pōt re
duci ad quātitatē magnitudinis
puta rōne linee supꝑficiei aut cor
poris. Dr̄ aūt ꝙ nō qꝛ maiorem
motū ɔtingit fieri i miori magni
tudine ⁊ miorē i maiori ut pȝ i
alt̄atione ⁊ etiā in ablatōe: cum
sit maior mot⁹ mīme stelle q̄ȝ sp̄e
solis. Et ɔfirmatur qꝛ a quātita
te ꝑmanēte nō posset mot⁹ esse
successiue q̄tus. Quarta dif: cū
mot⁹ nō sit quāt⁹ aliq̄ tali q̄tita
te de ꝑaccn̄s q̄re nō ponitur ge⁹
.s. i genere quātitatis ꝑ se sic̄ illa
scȝ linea supꝑficies ⁊ alia q̄ ponū-
tur q̄titates ꝑ se. Dico qꝛ nō ap
paret mihi rō aliq̄ q̄re nō: qꝛ mo
tus ɓm nāṁ suā ꝓpaȝ ē successi
uus sic ꝙ oēs ei⁹ ꝑticule t̄iantur
ad vnū t̄minū cōeȝ q̄ est mutatū
eē sic̄ instās in tp̄e aut punct⁹ in
linea. Sed oritur dif. q̇d tūc di-
cetur ad exēpluȝ Aristo. Dr̄ aūt
ꝙ cū duplex fuerit d̄ motu op io
vii a.s. ꝙ sit for̄ fluēs: ⁊ alia ꝙ flu
x⁹ forme: ip̄e h̄ loq̇tur ꝑ p̄ma op.
⁊ sic ip̄a for̄ fluēs nō ē ɔtinua ni
si ꝑ talē fluxū. Fluxus aūt ip̄e ē
eēnr q̄dā successio cui⁹ oēs ꝑtes
sūt copulate ad vltimū mutatuȝ
eē: ⁊ iō talis flux⁹ ɓȝ se ē ɔtinu⁹:

Vicesimusquin-

tus. P. ē ꝙ q̄titati nihil ē ɔ̄riuȝ
ut bicubito ⁊ tricubito c.° eo. Et
ɔ̄ istud i ꝑe ponit duas istantias.
Quaꝝ p̄ma ē de multis ⁊ paucis
circa q̄titatē discretā ⁊ de magno
⁊ ꝑuo circa ɔtinuā. Et istā istan-
tiā soluit dupliciť. Primo oñdit
ꝙ magnū ⁊ ꝑuū multū ⁊ paucū
nō sūt q̄tiates sȝ ad aliud q̇d̄ ꝓ-
bat qꝛ mōs dr̄ ꝑuu⁹ respectu mo
do tis multuȝ magni. Et rursus
i vico dicūtur pauci hoīes i res-
pectu ciuitatis cū sit h̄ maior mul
titudo. Et iō cū talia opposita sic
dicātur nō sūt absolute quātita-
tes sȝ ad aliud. Sc̄d̄o soluit eād̄
istātiaȝ qꝛ dato ꝙ iste eēnt quāti
tates ñ ɓn̄t tñ ɔ̄rietatē. Et oñdit
t̄pliciť. Pria qꝛ ɔ̄ria eid̄ i eē non
pñt: magnuȝ autē ⁊ paruū eidē
insūt per ɔꝑationē ad diuersa ḡ
nō sunt cōtraria absoluta. Secū
do qꝛ lȝ subā sit susceptibilis ɔ̄rio
rū ñ tñ simul. Ter° qꝛ id̄ eēt sibi
ip̄i ɔ̄riū simul exñs magnū ⁊ ꝑuū
Sc̄d̄a istātia quā pōit ē ꝙ circa
locū maxīe vr̄ cōtrarietas quā-
titatis sicut sursum ⁊ deorsū: qꝛ

Dicunt nõnulli phi q deorsũ lo
cus ꝯriatur loco sursũ eo q locꝰ
qui ẽ in medio.i.tra multũ habꝫ
distãtiaꝫ ad ẽminos mundi.i.ad
polos. Et isti.s.phi diffiniunt cõ
traria q̃ maxie a se distãt sub eo
dẽ genere ꝛ istã instãtiã dimittit
insolutã. Sed oritur dif. qꝛ non
soluit hanc instãtiaꝫ cũ oppositũ
teneat. Dr̃ aũt q satis videtur
soluta ex p̃cedentibus qꝛ sursũ
ꝛ deorsũ nõ sunt ꝯria sic hic con
uenit ꝯria absoluta qꝛ idẽ p ꝯpa
tionẽ ad diuersa põt simul eẽ sur
sũ ꝛ deorsuꝫ sicut fuit dictũ circa
magnũ ꝛ paruũ. Secunda dif. si
ipe admittit hãc ꝯrioꝝ diffõnem
nõ inpugnat eã. Dr̃ q fm p̃mis-
sa põt eã admittere qꝛ tunc po-
neret ꝯrietatẽ in oĩ gener̃ quod
negauit: cũ in oĩ genere sint ali-
qua que maxie sibi distant ꝛ iõ
nõ videtur sufficiens diffinitio.
Tertia dif. q̇d est addendum ad
istã diffõeꝫ ut sit sufficiẽs. Dr̃ aũt
q i susceptibili eodẽ insint vicis-
sim ꝛ sic excludũtur iste ꝯrieta-
tes que dicte sunt respectie que
insunt simul i ħitudine ad diuer
sa. Quarta dif. qꝛ tunc eẽt vera
ꝯrietas int̃ formas subãles que
sunt ẽmini generatiõis ꝛ corru
ptionis ꝛ in eodẽ susceptibili vi-
cissim isunt.s. in eadẽ mã nume
ro. Et qꝛ hic magis stricte sumit
ꝯrietatẽ iõ ista vicissitudo ẽ itelli
genda cũ pmixtiõe fo maꝝ q̈lis
nõ ẽ in subãlibus fm p̃missa. In
telligendũ tñ ẽ q ex h q hic dic̃
de locatione terre int̃ media fm
distantiã ad mũdi ẽmios potuit
rõ accipi illoꝝ qui posuerũt for-
maliter locũ cuiuslibꝫ assignari
fm distantiã ꝛ pximitatẽ ad po-
los mundi.

Vicesimussex-

tus. P. ẽ q nõ videtur quãtitas
suscipere magis ꝛ minus sic exẽ
plificat de bicubito ꝛ numero cᵒ
eo. Sed oritur dif. si q̇libet nu-
merus ut binarius ꝛ ternarius
ꝛ sic in alijs pcedẽdo dr̃t spẽ ab
alio. Dicitur aũt q sic qꝛ sic dis-
similitudo nõ põt eẽ nisi int̃ qua
litates spẽ drñtes ita nec ineq̈li
tas nisi inter q̃ꝫtitates spẽ drñtes
Cuius rõ est quia ineq̃litas est
relatio discpantie que nõ ꝯsur-
git inter eiusdẽ rõnis extrema.
Secũda dif. si bicubitũ ꝛ tricubi
tũ ꝛ sic de alijs sp differũt specie
i ꝯtinua quãtitate sicut numeri
in discreta. Dr̃ autẽ q sic qꝛ oĩa
talia sicut numeri sunt ineq̈lia ꝛ
in eq̈litas ut patuit arguit q̃ꝫti-
titates distictas spẽ. Tertia dif.
si oĩs ps siue aliquotta siue non
aliquotta dr̃t spẽ a suo toto. Dr̃
aũt q sic in genere q̃ꝫtitatis q̃ꝫ-
uis qñqꝫ sunt vnius rõnis i alio
genere ut duplũ ꝛ dimidiũ aque
aut coloris ꝛ sic quocũqꝫ posito
uel ablato sp mutatur spẽs q̃ꝫti
tatis quia extrema inequalia.
Quarta dif. ẽ si in spẽbus vtrusqꝫ

quātitatis est ꝓcessus in īfinitū Dr̄ aūt ꝙ sic tamen cū opposito mō quia dum ɔtinuū in īfinituȝ ē diuisibile ex diuisione tali nu-merus agumētatur sed conti-nuū diminuitur ⁊ sic ex pte nu-meri semꝑ species maioꝛ fit ⁊ ex pte ɔtinui semper mioꝛ fit.

Uigesimussep

timus. P.ē ꝙ marſe ꝓpriū quā titatis ē quale uel inequale dici. Et istud declarat in singulis q̄n̄titatis speciēbus iam dictis cap° eo. Sed cōtra hoc ꝓprium ista-tur q̈druplicit er. Primo qꝛ sub stantia spūalis ē ꝑfectioꝛ coꝛpa-li in genere substātie ⁊ magis ꝑ fectū sꝑ est inequale iperfectiōe minus ꝑfecto. Secūdo qꝛ albe-do i genere qualitatis ē ꝑfectioꝛ nigredie sic̄ ineq̈liter pticipat lu cē ⁊ sic ei inequalis circūscripta quātitate. Tertio qꝛ colоꝛ inten sus est ineq̈lis coloꝛi remisso iꝑ fectione ⁊ actualitate ⁊ tn̄ in eo dem subiecto vnus nō hȝ plus d̄ quātitate quā alius. Quarto qꝛ p̄muȝ ens infinitū excedit oē ēs limitatum ⁊ sic ineq̈le cū tn̄ sit si ne tali quātitate. Ad p̄muȝ ꝙ il la ineq̈litas nō ē attendēda fm̄ quātitateȝ molis de qua h̄ loq̇-mur sed de ieq̈litate v̄tutis que est alterius rōnis ab ista de qua h̄ Aristo. intendit. Ad secundū ꝙ talis ineq̈litas nō est extensiua de qua hic est fm̄o sed intēsiua.

Ad tertiū ꝙ illa ineq̈litas ē ineq̈litas graduuȝ ⁊ ista de qua loq̇mur ptium ad partes. Ad q̈rtuȝ ꝙ equale ⁊ ineq̈le simpliciꝰ sunt passio disiuncta quātitatis trans cendētis q̄ est cōis ad quātitatē molis ⁊ v̄tutis ⁊ sic ɔuenit deo. Ista tn̄ de qua hic loquimur est equalitas ⁊ in equalitas ɔtracta ad quātitatē extēsionis ⁊ multi-tudinis molis.

Uicesimus oc-

tauus. P. est iste ꝙ ad aliquid ta-lia dicuntur: quecūq3 hoc ipsum quod sunt alioꝝ dr̄tur: uel quo-modolibet alit̄ ad aliud sic̄ maiꝰ aliquo maius ⁊ dupluȝ alicuius duplū capꝰ ꝰ Et istā intēdit esse diffōneȝ relōnis fm̄ quod ē p̄di-camentū. Ex qua diffōne accipi-untur duo phica documēta. Pri mū est ꝙ ɔ̄dictio manifesta ē po nere ꝙ relatio sit ad nihil: quia a liud ⁊ nihil cōtradicunt: ⁊ relatū ex suo p̄mo significato ē ad aliud ⁊ ideo ɔtradicit ei qd̓ dr̄ ad nihil Secundū do. ē ꝙ ɔ̄dictio mani-festa ē ponere relationē possibi-lē esse sine termio qꝛ illud aliud ad qd̓ dr̄ relatio est terminꝰ eiꝰ: ⁊ iō si nō habet terminū nō ē ad aliud ⁊ sic cū sit ad aliud ɔ̄ditatie nō est ad nihil. Et si dicatur quid intendit cū dic̄ in ista diffōne uel quōlibet aliter ad aliud expōitur cōiter ꝙ relatiua dicūtur alioꝝ .i. gtō: uel quōlibet alit̄ ad aliud

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

.i. quocūq; alio casu obliquo alio a gtō dicuntur ad aliud. Ad cui⁹ euidentiā ꝛ declarationē ē intelligēdū ꝙ qñcūq; aliud ꝑdicatur de alio recto nō ē nota ꝑdicatōnis relatiue ut cū dr̄ h ē illud in noīatiuo uel vtō: qñ aūt ē ꝑdicatio i quocūq; obliquo tūc ē nota relatiōis ut cū dr̄ h ē alicuius in gtio uel alicui i dtio uel ad aliq; in actio uel ab aliquo in ablatio Et iō cū dixit h ipm ꝙ sunt alioꝝ dr̄ūtur: ibi adiūgit uel quolibȝ aliter .i. ad aliud in quocūq; alio obliquo. Intelligendū tñ ꝙ ex ista diffōne sic declarata eliciūtur qt tuor ɔclusiōes. Quaꝝ ꝑma ē ꝙ ois ps refertur ad suuȝ totū qꝛ ē eius gtio. Secūda ɔclusio ꝙ oē donū refertur ad illud cui datur qꝛ est illi dtie. Tertia ɔ⁹ est ꝙ est ad finē refertur ad ipm finē. acti ue. n. ē ad ipm. Quarta ɔ⁹ ꝙ oē origenatū refertur ad suū origenans qꝛ ē ab eo ablatie ꝛ ꝑdica⁹ cuiuslibet istoꝝ obliquoꝝ ut patuit ē nō rl̄onis. Sȝ ɔ istā diffōeȝ īstatur q̄druplicit. Prio qꝛ ꝑdicamtū subē dr̄ absolutissimū sic eēntia ꝛ tñ spēs dr̄ tota subā idiuiduoꝝ gtie. Secundo qꝛ q̄litas dr̄ ꝑdicamentū absolutū ꝛ tñ albedo dr̄ margarite ꝛ eq i obliq⁹ Tertio qꝛ quātitas coīter pōitur absoluta ꝛ tñ dr̄ q̄titas corpis ꝛ subē. Quarto qꝛ oia q̄ sūt i vniuerso dr̄ūtur aliud vniuersi ꝛ sic oia q̄ sunt i vniuerso absoluta essent relatiua. Ad ꝑmuȝ ꝙ cū substantia dr̄ alic⁹ ut hūanitas sor. nō sub rōne hūanitatl ē eius sed īquātuȝ ipa hūanitas ē ei⁹ ꝑncipiū ɔstitutm̄ cū hecheitate ꝛ sub ītellecta tali rōne respectiua dr̄ hūanitas ei⁹. Ad scd'ȝ ꝙ albedo nō sub rōe q̄ albedo ſȝ sub rōe accidentis q̄ ē respectia dr̄ margarite. Ad ꝑtiū ꝙ subintelligitur eē corpis i rōne mēsure uel forme q̄ sunt respectie: licȝ talis respectus nō exꝑmatur. Ad q̄rtuȝ ꝙ oia q̄ sunt i vniuerso sūt relatiua denoiatiue nō ɔditatie iquantū sūt vniuersi partes.

Vicesimus nonus.

P. ē ꝙ q̄cūq; sūt huiusmōi .i. talia q̄lia sūt duplū ꝛ dimidiuȝ sunt ad aliud ꝛ pōit exemplū de hitu ꝛ affectu disciplia ꝛ pōne q̄ oia sūt alicui⁹ cap⁹ eo. Sȝ oritur dif. de quo hitu h loquitur. D r̄ ꝙ nō ut vr̄ de eo q̄ ē i gener̄ q̄litatl qꝛ sub illo ɔtinetur disciplina q̄ ꝑ postea pōit: ꝛ iō vr̄ loq ō hr̄e q̄d ē ꝑdicamentū sic hr̄e idumentū uel armaturā. Scd'a dif. ad q̄d refertur effect⁹ ut dicatur alic⁹ effectus. D r̄ aūt ꝙ ad subiectū ꝑ mcdū iherētis ꝛ ad obiectū illi⁹ effectiōis ꝑ mcdū tēdentis. Tertia dif. ad q̄d refertur disciplina. D r̄ ꝙ ad doctrinā sic discipul⁹ ad doctorē: illud licet posset dici ad subiectū ꝑ mcdū iformātl ut ad aliud. Quarta dif. de qua pōne h

lo quitur cū dic ipaʒ eē ad aliud dr̄ qꝫ de illa ñ dr̄ situs qꝛ h̄ exē plificat de sess̄ōe ⁊ statione licet dicat qꝫ sedere ⁊ stare nō sūt positiones sed sunt distincta denoīatiue ab illis sicut agere ingr̄tū ab actione. Sʒ remanʒ dif. cur nō hic reducit illa duo p̄dicamēta.s. habitū ⁊ sitū ad relatiōeʒ ꝯ̄ regulaʒ supius datā qꝫ diuersoꝝ generū ⁊ nō subalternati positoꝝ diuerse sūt spēs ⁊ d̄re ⁊ oīa ac singula p̄dicamēta sūt gn̄a dispata ⁊ ñ subalternatim posita. Dr̄ aūt qꝫ ista diffō q̄ h̄ dat de ad aliqd ē cōis omni respectui. Et qꝛ sex p̄dicamenta posterioꝛa sūt relatiua ut h̄ manifeste exēplificat de pōne ⁊ hitu: iō ista diffō oībus ē cōis. Scd'a dif. qꝛ qbus ē cōis diffō ⁊ diffinitū: ⁊ iō cū hic diffiniat p̄dicamentū relōnis ipm vr̄ cōe ad oīa alia Dr̄ qꝫ lʒ ista diffō sit p̄dicamenti relationis nō tn̄ ꝓpꝛia sed sic hō est subā aīata sēsibilis. Cui⁹ signū ē qꝛ respectus realis q̄ ponūtur trāscendētes utpote depēdētia oīuʒ alioꝝ ad p̄maʒ cām ⁊ respectus q̄ sunt in ipa p̄ma cā qui nō sūt i aliquo genere cē cadūt sub ista diffōe. Sed remanet dif. que ē diffō ꝓpꝛia istius p̄dicamēti de q̄ nūc agitur. Dr̄ aūt qꝫ f̄ʒ diffōnē subtilis docto. qꝫ oʒ appōi ad istā diffōeʒ ut sit ꝓpꝛa qꝫ talia ad aliqd sint ītrīsec⁹ aduenīētia qꝛ d̄ extrīsecis aduenietib⁹ sumūtur alia sex p̄dicamēta seqntia. Secūda dif. q̄ intēdit ꝑ respectus intrīsecus aduenīētes quos ponit eē relationis. Dr̄ qꝫ illos q̄ inascūtur posito termino ⁊ fundamēto sicut similitudo uel eq̄litas si tn̄ sint accidētia qꝛ trāscendentia nō sunt talia eo qꝫ nō accidunt: de extrīsecis autē aduenīētibus dicetur postea.

Tricesimus. P

ē qꝫ inest ꝯ̄rietas relationi: ut vi⁹ vitio cū sit inquit cōtrariuʒ virtū qꝫ eoꝝ ad aliquid est ⁊ disciplina ignoꝛantie ca⁹eo. Et adiungit qꝫ nō oībus relatiuis inest ꝯ̄rietas sicut exēplificat d̄ duplo ⁊ triplo Sed oꝛitur dif. quia virtus ⁊ vicium videntur eē ꝯ̄ria f̄m qꝫ sunt q̄litates cōtrarie ⁊ nō sic relationes. Dr̄ aūt qꝫ sicut absoluta sūt ꝯ̄ria ita ⁊ respectus fundati i eis .s. cōfoꝛmitas ⁊ diffoꝛmitas ad rectā rōneʒ. Secūda dif. qꝛ disciplina ⁊ ig̃rantia nō videntur eē ꝯ̄ria sed ꝓuatiua. Dicitur autem qꝫ hic accipitur doctrina pꝛo vā opīone aut sciētia ⁊ ignoꝛātia ꝓ opīone falsa. Sed remanet dif. quare nō inducit equalitatem ⁊ iequalitatem similitudinē ⁊ dissimilitudinē que ad iuiceʒ ꝯ̄riātur directius in relatione. Dr̄ aūt qꝫ talia insunt eidem respectu diuersoꝝ ⁊ talia ꝯ̄ria supꝛa exclusit a sua ꝯsideratiōe.

Tricesimꝰ pꝛi-

mus. P. ē q̄ vñtur magꝭ ⁊ minus relatiua suscipe sicut sūt simile ⁊ inequale cōtrario. Et adiūgit q̄ nō oīa relatiua suscipiūt magis ⁊ minꝰ sicut illus dr̄ alio magꝭ duplicit. Dr̄ tñ tñ cōiter q̄ relatōes nō suscipiunt magis ⁊ minus nisi rōne sui fūdamenti: ⁊ iō ista ꝓpetas non īest talibꝰ relatiōibus ꝑ se. Sz ꝯ istud arguitur q̄druplicit. Prio q̄z si nō intēderetur respectꝰ nisi ex itensione sui fūdamēti tūc fundamēto eq̄li ꝑmanēte nunq̄ intensio fieret ipius relatiōis. Nūc aūt videmus q̄ eodē fūdamēto ī mobili ꝑmanēte ꝑ augm̄tū aut diminutionē altius istud fit magis īequale. Secūdo q̄z videmꝰ q̄ si duo calores sint eq̄les intēsiue quāto alter plus remittitur tāto plꝰ eiꝰ īeq̄litas intēditur cū sit magis ineq̄le. Tertio q̄z distātie respectꝰ intēditur nihil ablato uel apposito aliquo ad extrema illiꝰ distātie. Et si dicatur q̄ si ē maior distātia itensiue sz maior extensiue nō vz: q̄z ista distātia nō ē in spacio sicut ī subiecto sed ī mobili ⁊ nullū accñs extenditur vltra suū subiectū. Quāto q̄z magꝭ etiā dr̄ aꝓpiquare illud qđ īest minus ⁊ sic respectꝰ apꝓpiquatiōis nō intēditur ibi sm̄ intēsionē subiecti. Jō dico q̄ relationes ꝑ se vñtur intēdi ⁊ remitti sine intēsione ⁊ remissione subiecti ⁊ ista ē intentio Aristo. in hloco: q̄z sicut h̄ ꝯcedit de relatione ita supius negauit de q̄titate ⁊ tñ ꝯstat q̄ multa numeri fundamēta intendūtur ⁊ remittūtur: Et ꝯfirmatur ista sñia q̄z cū calor ꝓducitur per motuz ꝑ hoc dicitur intēdi ⁊ remitti: q̄z ꝑs eiusdē rōnis apponitur infra ꝑtē sicut in augmēto ꝑs extra ꝑtē sed quālibet ꝑtē caloris ꝯcōitatur ꝑs similitudis cū oī alio non ente q̄libet ꝑs similis eēt ḡ eadē ratione intenditur similitudo q̄z caliditas uel albedo. Sed oritur dif. si respectus īeq̄litatis recipit magis ⁊ minus sicut respectꝰ dissimilitudis. Dr̄ aūt q̄ nō videtur q̄z dissimilitudo nō ꝯsistit in idiuisibili: respectus aūt vero ineq̄litatis in īdiuisibili ꝯsistit q̄z quocūq̄ apposito eq̄libus uel q̄tocūq̄ deposito stati fit ineq̄litas. Secūda dif. q̄z si duo calores eq̄les equaliter itēdantur cuilibet ꝑti acq̄site inerit equalitas noua ad aliā ꝑtē ⁊ ita sicut ex ꝑtibus calorum intensis fit eaꝝ intensio sic eadem rōne ex qualitatibus ꝯsītibus ipas. Dicitur aūt q̄ equalitas vnius ꝑtis nō tendit in idem cū equalitate totiꝰ sed remanēt distincta: nō sic aūt de similitudine que coextēditur albedini: respectus aūt equalitatis sicut totalitatis non est in qualibet parte.

Tricesimus secundus.

P. est q̄ omnia relatiua ad ꝯuertentiā dicuntur sicut suus

dñi fu⁹ ⁊ dñs fui dñs: ⁊ icł õ du plo ⁊ dimidio ⁊ maiore ac minore ca.⁹ eo. Et põit in eodẽ pcessu q̃t tuor notabilia ad declarãdã isti⁹ passus mãz. Quarꝫ pma ẽ ꝙ ista ↄuertentia dr̃t casu ita vꝫ ꝙ vnũ relatiũ dr̃ ad aliud in vno cãu et aliud ↄuertitur ad ipm in alio ca su sic disciplina dr̃ disciplinati gtie ⁊ disciplinatũ dr̃ nõ gtie discipliẽ sed disciplina ablatiẽ disciplinatũ Secundũ notabile ẽ ꝙ ad istaꝫ ↄuertentiã reqritur ꝙ ↄueniẽs assignatio exprimatur ut cum ala sit alicuius si assignetur ad auez nõ ẽ inↄueniẽs assigtio q₂ multorꝫ aliorꝫ ale sunt sꝫ ala dr̃ alati ala. Tertiũ notabile ꝙ oꝫ fingeř aliquociẽs noĩa eo ꝙ nõ sint ipo sita sic remus cũ sit alicui⁹ rem⁹ nõ ↄueniente assignetur ad nauẽ cũ multe sint naues sine remis: sed remus dicatur ficto noĩe rei remite remus ⁊ ita caput capita ti caput ⁊ nõ aĩalis q₂ multa sũt ĩ q̃t aĩalia capita nõ hñtia. Quartũ notabile ẽ ꝙ si relatiũ ad qđ libet aliud q̃ꝫ.s. ad suũ oppositũ assignetur: ⁊ iõ ad aliud dicatur nõ ↄuertitur sic si seruus nõ assi gnetur dño sꝫ hõi aut bipedi. Intelligendũ tñ est ꝙ ex istis i eodẽ pcessu ifert talẽ regulã: ampli⁹ si ↄueniente assignetur ad illud ali ud ad qđ dr̃ si relatiẽ oĩbus alijs circũscriptis.i.remotis q̃cũq₃ acci dentia sũt relicto illo solo ad qđ assignatũ ẽ sp ad ipꝫ dicetur. Ex qua regula eliciuntur a diuersis due conclusiones diuerse. Prima est ꝙ relatio terminatur et dr̃ ad suũ oppositũ relatiũ ⁊ non ad absolutũ q₂ ad illud tĩmiatur ad qđ refertur ⁊ ad illud refertur ad qđ dicetur circũscripto oĩ alia ut dic̃ regula ista ⁊ circũscri pto oĩ alio a suo pter seruientez adhuc dñs ad ipm diceretur. Secũda ↄclusio q̃ꝫ alij dicũt ẽ ꝙ relatio nõ termĩatur ad oppositũ sed ad absolutũ fundamentũ oppositi: q₂ circumscripto omni respectu ab aliq̃ albedĩe adhuc alia ẽ illi similis lꝫ nõ ista illi hoc ẽ ꝙ alia albedo põt eẽ similis q̃ eit sine similitudine sue .g. possibile uel ipossile q₂ hꝫ ↄformitatẽ ad ipam. Sed remanet dif. q̃ istarꝫ vr̃ eẽ magis de mẽte phi i loco isto. Dicitur ꝙ pma quia istam regulam ipse ponit cũ loquimur de conuertentia relatiuorꝫ. Et constat ꝙ absolutũ nõ dicitur ad ↄuertentiam ut albedo non dicitur similitudinis albedo: sed bene similitudinis similitudo.

Tricesimuster

tius. P. est ꝙ videntur ad aliqd simul esse natura ca.⁹ eodez. Et ipse istud exemplificat de duplo ⁊ dimidio quia cum sit duplum ⁊ dimidiũ eit ⁊ si duplum non ẽ nec dimidium ⁊ si non dimidiuꝫ nec duplũ: Ex q⁹ dc̃o accipiũtur

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

duo ꝑhica do. Primū est ꝙ qncūqꝫ aliqua duo ita se habent ꝙ vno posito ponitur reliquū ⁊ remoto vno remouetur ⁊ reliquū ⁊ ecōuerso illa sunt simul nā ⁊ iō ꝓbat relatiua simul eē nāꝫ. Scd'ꝫ do. ē ꝙ oia ꝯuertibilia sūt simul natura: qꝛ illa sunt talia q̄ ita se hñt ꝙ posito vno pōitur reliquū Sed ꝯ̄ hec do. īstatur dupliciter. Primo qꝛ diffō prius nā vr̄ esse q̄ꝫ diffinitū cū i diffōne resoluatur diffinitūꝫ tanq̄ꝫ in suas ptes eēntiales ⁊ tū nullo istoꝝ posito aut ꝑempto idē seq̇tur ī alio. ⁊ e cōuerso. Secūdo qꝛ subiectū et ꝓpria passio ꝯuertūtur ⁊ tñ nō sūt simul nā cū subiectū sit ꝓus fm naturā sic p̄mus modus ꝓseitatis ꝯuenit scd'm. Jdo vr̄ eē dō. ꝙ ista do. sunt magis argumēta ⁊ ꝙ rō Aristo. hic posita magis vr̄ ꝓbare simultatē durationis q̄ꝫ nature Nisi forte dicatur ꝙ illa que sūt sic ordiata fm ordinē nature ꝓ illo signo quo fm nāꝫ vnū ꝯueīt reliquum aliud nō ē ⁊ sic ꝓ tunc vnū pōitur reliquo nō dū posito ⁊ scd'm negādo ꝑimitur alio iaꝫ ꝯcesso. Intelligendū tñ ꝙ antiq̄ cōis expō isti' cū dr̄ relatiua sūt simul nā fuit. i. simul nāli itelligētia. Jstud tñ nō vꝫ ut r̄feratur solū ad intellectū qꝛ ip̄e ꝓbat istaꝫ simultatem qꝛ posito vno ponitur reliquum ⁊ sublato vno reliquū r̄mouetur ⁊ tñ ꝯstat ꝙ istud ē vm̄ de relatiuis in reꝝ nā sicut i nr̄a intelligentia, q̄ nō solū i nr̄a intelligentia sed in reꝝ natura ē intelligenda ista simultas quia eadēꝫ rōne vtrobiqꝫ deducitur. Sed oritur dif. q̇d sig̃t simultas ista relatiuorū oppositoꝝ in reꝝ nā Dr̄ aūt ꝙ sig̃t talem ꝑexigētiaꝫ ꝙ vnū nō ꝑexigit aliud qꝛ talis ꝑexigentia arguit ꝓus ⁊ posteri' fm naturā. Secūda dif. q̇d sig̃t ista simultas aput nālēꝫ intelligentiā quā cōiter ponūnt. Dr̄ ꝙ īest naliter ītellectui ut correlatiua ita itelligātur ut vnū alteri nō ꝑexigat in itelligēdo.

Tricesimusq̄rtus.

P. est ꝙ relatiua posita se ponūt ⁊ ꝑempta se ꝑimunt non est aūt in textu nisi ꝙ se inuiceꝫ auferūtur: tñ exēpla ostdunt ꝙ ip̄e supponit ꝙ posita se ponunt qꝛ dicit ꝙ si duplū ē dimidiuꝫ est ⁊ si seruus est dñs est cap°. eo. Sed ꝯtra hāc regulā ipse instat dupliciť. Primo qꝛ supposito ꝙ scibile ⁊ scia adinuicē referātur sublato scibili aufertur scia ⁊ tñ sublata scia nō aufertur scibile: ut exēplificat de circuli q̄dratura que si est sciētia eius inquit nōdum est. Et ad idem dicit ꝙ in pluribus subsistentibus sciētias recepimus in paucis uel nullis scientiā cum scibili eē. Et iterum dicit ꝙ aiali sublato aufertur sciētia ⁊ tamen remanent multa scibilia. Secūdo ip̄e instat de sen

sa et sensibili: quia cum ista sint relatiua ut nunc supponit sensibile interemptum aufert sensum: sensus autem simul sensibile non perimit. Et item adiungit quod cum sensibile sit circa corpus perempto sensibile perimitur corpus: et cum sensus sit circa animal perempto sensu non perimitur sensibile sicut perempto animal non perimitur corpus. Et item addit quod sensus simul fit cum sensato animali sensibile autem ante ipsum sensatum sicut ignis et aqua ex quibus animal constat ante sunt quam ipsum animal. Sed oritur dif. si per istas duas instantias intendit hic interimere regulam datam quia posito uno ponitur reliquum et perempto uno perimitur reliquum. Dicitur autem quod per hoc quod non soluit hic istas instantias videretur eis sentire: tamen quia hic loquitur dubitatiue: quia dicit videtur nec istud assentit melius videtur quod hic nihil determinauit. Secunda dif. quid est hic sentiendum de scibili et scia. Dicitur autem quod argumenta Aristo. demonstrant quod scibile potest existere in actu: dato quod actualis scientia non existat apud nostrum intellectum Alioquin nullus intellectus de nouo posset aliquid inuenire. Tertia dif. quid sentiendum est de sensibili et sensu. Dicitur quod eodem modo quia constat quod sensibilia fuerunt ante sensum causata secundum fidem et secundum rationem naturalem ut hic tangit peruenimus corpi ne nature sicut constituentia sensibile. Et ideo in talibus non tenet regula quantum ad existentiam. Quarta difficultas est quomodo potest saluari ista regula quae tamen est vulgata scilicet relatiua posita se ponunt et perempta se perimunt. Dicitur quod respectus semper requirit terminum tamen respectus actualis in actu et aptitudinalis in aptitudine sicut risibilitas est ad actum ridendi qui est in potentia et sic sensibilitas et scibilitas ad actum sentiendi et sciendi in potentia et sic ista regula non est vniuersaliter intelligenda quantum ad actualem existentiam. Sed remanet difficultas quia illa que sunt in pura potentia obiectiua sunt omnino nihil sicut scientia anime antequam sit in anima causata et sic cum sit scibile erit respectus ad nihil et sic non ad aliquid quod est ut patuit euidens contradictio. Dicitur quod si entia in tali potentia essent omnino nihil non posset negari. Unde istud videtur demonstrare quod sint aliquid quodammodo.

Tricesimusquin

tus. P. est quod hoc quoniam est vtrum nulla substantia ad aliquid dicatur. Et dicit quod istud est verum in primis substantijs. s. quod nulla dicitur ad aliquid nec totum nec partes quia aliquis homo non dicitur alicuius homo nec quidam caput dicitur alicuius quidam caput Et ideo in pluribus secundis substantijs sicut homo non dicitur alicuius homo aut bos:

tñ dic ꝙ i aliquibus scd'is substã tus ꝯꝫ dubitationez sic caput dr̃ alicui⁹ caput ꝛ man⁹. Et subiun git illatie dicens. Si igitur suffi ciēt eoꝝ q̃ sũt ad aliq̃d diffõ assig nata ē: aut nimis difficile aut im possibile ē ꝙ nulla subã ad aliq̃d dicatur ca.ᵒ eo. Sed oritur dif. qd est tenēdũ de q̃ōne q̃ꝫ h̃ mouꝫ. Dr̃ ꝙ dici ad aliq̃d pōt dupliciť i telligi. Aut q̃ditatatie aut dnoia tiue. Et tunc manifestũ ē ꝙ nul la subã dr̃ ad aliq̃ l q̃ditatie cum sit q̃d tatie ad se: denoiatiue aũt bñ q: ꝯ tat ꝙ hõ denoiatur pať a pr̃uitate. Secũda dif. q2 f3 istã distictionē nõ eēt magis diffici lis ista q̃ō in subã q̃ꝫ i q̃litate: q2 nulla q̃litas dr̃ ad aliq̃d q̃ditatie cũ sit ad se sic subã ꝛ est ad aliq̃d denoiatiue sic albedo denoiatur similis a similitudine ꝛ tñ Ar. nõ pōderauit istã q̃ōnez circa q̃lita tē sed tm̃ circa subãm. Dr̃ aũt ꝙ lꝫ vtrũqꝫ sit absolutũ: tñ subã est absolutioꝛ ꝛ magis independēs ꝛ iõ i eã q̃ō ē mag colorata. Ter tia dif. q̃re magis cõcedit dici ad aliq̃d subãꝫ in pte q̃ꝫ in toto cuꝫ dr̃ caput alicuius ꝛ nõ hõ. Dr̃ ꝙ lꝫ istud nomē caput sit ipositum subãtiue: tñ fuit ipp̃situ a respec tu ut vr̃ cuiusdã p̃minentie ꝛ sic cõceditur magis eē ad aliq̃d fm vocē: tamen nihil obstat cũ dici mus fortl. hũanitatē subitelligē do respe tm̃ nature ad supposi tũ in rõe ꝯstituti. Quarta dif. q2 ipe cõcedit ꝙ manus ē ad aliq̃d ꝛ tñ nõ ē ipositum istud nomē a respectu: sic nec hoc nomē hõ de quo negat. Dr̃ aũt ꝙ ipõnes sũt ad placitũ: tñ man⁹ sig̃t organuꝫ qd' fm se ē respectiũ: sicut istru mentũ dr̃ ip̃ alicui⁹ istrumentũ. Sed remãet dif. q̃re negat istud totaliter sic de p̃ma subã cũ hoc caout sit istius capitati caput sic caput simpliciter capitati caput simpliciť. Dr̃ aũt ꝙ nõ inuenitur rõ q̃re h̃ caput nõ dicatur huius capitati sicut in cõi: tñ nõ dr̃ hui us iq̃tũ h̃ sed inq̃ntũ caput ꝛ dec vr̃ intẽtio ei⁹ i dato exẽplo.

Tricesimussextus.

P. est ꝙ si non est data suffi cienter diffõ relatiuoꝝ: cũ dictũ est ꝙ relatia sunt quecunqꝫ hoc ipm ꝙ sunt alioꝝ dicũtur sꝫ sunt in q̃d ad aliq̃d q̃bus hoc ipm eē ē ad al q̃ l quodãmodo se habe re fortasse. ꝯ h̃ dicetur .i. ꝯ illud qd' dcm est ꝙ substantia ē eoruꝫ que dicũtur ad aliquid capitulo eodem. Et adiungit comparans hanc diffinitionem ad illam que superius fuit data de adaliquid: quia prioꝛ diffĩitio sequitur om nia relatiua: non tamen hoc est eis esse ꝙ sunt ad aliquid quia ea ipsa que sunt alioꝝ dicuntur.

Ex quibus dictis accipiuntur quattuoꝛ phisica documenta. Primum est ꝙ in isto ca.ᵒ posuit Aristo. duas de ad adliq̃d diffões

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

q̃ñ volens corrigere primã p̱ se-
cundã q̃ꝛ hoc sonat patẽter iste
tex. ibi innuit p̃mã fuisse isufficiẽ
tẽ. Secũdũ do. ẽ ꝙ p̃ma ẽ ista ad
aliq̇d sunt illa q̃cũqꝫ hoc ip̃m ꝙ
sunt aliorũ dicuntur: ita ꝙ ista
diff̃õ data ẽ p̱ dicei ad aliq̇d. Ter
tiũ do. q̃ꝛ scd̓a diff̃õ ẽ ista ad ali-
q̇d sunt q̇bus hoc ip̃m eẽ est ad
aliq̇d se hr̃e vñ sic̃ p̃ma diff̃õ da-
tur p̱ dici ad aliq̇d ita ista per ad
aliq̇d se hr̃e. Quartũ do. ꝙ istaꝝ
diffõnuz p̃ma nõ ẽ q̇ditia sꝫ secũ
da: q̃ꝛ cũ dici ad aliq̇d ẽ ↄñs. ad
aliq̇d se hr̃e ẽ añs sic̃ vere dici p̃
supponit eẽ illa diff̃õ ẽ a posterio
ri q̃ nũqꝫ ẽ q̇ditatiua. Secũda vo
ẽ q̇ditatiua q̃ꝛ relatio q̇ditatie ẽ
ad aliq̇d hitudo: iõ dicit de p̃ma
diffõne ꝙ seq̇tur oia relatiua: ñ
tñ h̃ ẽ eis eẽ qd̓ ad aliud dñtur.
Sed oritur dif. si p̃ma diff̃õ cũ ñ
sit q̇ditatia ẽ adeq̃ta. Dr̃ ꝙ ipsa
ẽ vniuersalis q̃ꝛ dicit ꝙ ↄseq̇tur
oia relatia: nõ tñ ẽ ↄuertibilis sꝫ
eius itentiõez: q̃ꝛ lꝫ oẽ qd̓ ad ali-
quid se hꝫ: ad aliq̇d dicatur: non
tñ oẽ ꝙ ad aliq̇d dicitur: ad alid̓
se hꝫ: q̃ꝛ. s. multa denoiantur p̱
modũ relatiuoꝝ: q̃ f̃m suũ eẽ sũt
absoluta sic̃ caput aut man⁹ cuz
dicũtur alicuius. Secũda dif. q̃ꝛ
cũ aliq̇d dr̃ tale: quod nõ ẽ tale:
illa denoiatio ẽ falsa: ⁊ oẽ qd̓ v̇e
dr̃ ad aliquid: vr̃ ꝙ vere se hẽat
ad illud: ⁊ sic oẽ qd̓ dr̃ ad aliud ẽ
v̇e ad aliquid: ac p̱ hoc illa diff̃õ
adequata ẽ sic̃ secũda. Dr̃ aũt ꝙ
lꝫ denoiatio ista nõ fiat sine res-
pectu. tñ talis respect⁹ nõ sig̃tur
tali nomie q̃uis subĩtelligatur.
Tertia dif. q̃re magis negat sub
stãtiã eẽ ad aliud q̃tuz ad scd̓az
diffõnez q̃ꝫ quo ad p̃mã. Dr̃ autẽ
ꝙ nõ ẽ icõueniẽs si subã dicatur
ad aliq̇d sub noie ꝑṗo respectu
sub itellecto: ⁊ tñ fieret icõueni-
ens si subã eẽt ad aliq̇d f̃m illud
quod eius noie sig̃tur cũ illud sit
mere ab solutũ. Quarta dif. ẽ si
ex isto passu habetur ꝙ relatio
nõ possit imediate fũdari supra
subãm q̃ꝛ nulla subã se hꝫ ad ali
ud. Dr̃ aũt ꝙ bñ accipitur ad h̃
appens argumentũ: q̃ꝛ si forma
liter eẽt i eo relatio daret sibi suũ
effectũ formalẽ: q̇ ẽ ad aliq̇d se
hr̃e: sic̃ oẽ accñs denoiat suũ sub
iectũ. Istud tñ argumẽtũ ñ demõ
strat: q̃ꝛ lꝫ p̃rnitas ponatur for
malit̃ in potẽtia gñãtiua: tñ nõ
denoiat eã. Intelligendũ tñ est
ꝙ ex ista duplici diffõne relatõꝝ
accipitur illa ãtiqua distictio re
latiuoꝝ in relatiuis f̃m dici ⁊ f̃m
esse: q̃ꝛ diffinitio p̃ma data est p̱
dici: ⁊ secũda p̱ ad aliq̇d se hr̃e:
qd̓ ẽ relatiuoꝝ eẽ. Et iõ relatiua
significata p̱ p̃mam diffõnem sũt
f̃m dici: ⁊ illa q̃ sunt significata p̱
scd̓az sũt f̃m eẽ. Sed oritur dif.
que sũt relatia f̃m esse ⁊ f̃m dici
Dr̃ aũt ꝙ relatia f̃m dici sũt illa
q̃ ex p̃missa diffõe sꝫ se ⁊ sig̃tũ sũt
altius generis: tñ ꝑp̃t sub itelle-
ctum respectũ dñtur relatie sic̃

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. K.5.24

fuit ẽ exẽplificatũ de capite ⁊ ma
nu. Sc pꝫ aũt eẽ sunt quoꝝ quo
rũ signficatũ directe ẽ in isto p̃di
camento sic eq̃litas e similitudo
Scd'a dif. si alio⁹ possũt distigui.
Dr̃ aũt ꝙ sic q̃ꝛ aliq̃ dñtur rela-
tiua denoiatione extĩseca a res
pectu q̇ ẽ i alio ⁊ talia suut relati
ua s̃m dici tm̃ q̃ꝛ nõ sũt ad aliud:
licet dicãtur ad aliud sic dr̃ de sci
bili respectu scie. Scd'm aũt esse
sunt q̃ circũscripta oi denoiatõe
s̃m se sunt ad aliud sic dr̃ de scia.

Tricesimussep

timus. P. est ꝙ si q̇s aliq̇d eoꝝ q̃
sunt ad aliq̇d diffinitiue sciat ⁊ il
lud ad quod dr̃ diffinitiue scitur⁹
ẽ ca.° eo. Et isttd ip̃e ꝓbat ibidez:
q̃ꝛ si nouit aliq̇d quod ẽ ad aliq̇d
nouit illud ad qd' ẽ: si. n. ait non
nouit ad qd' se hꝫ: nec si ad qd' se
hꝫ sicut pꝫ exẽplificãdo i duplo ⁊
dimidio ⁊ sic de alijs. Et adiũgit
ꝙ illa q̃ sunt subẽ ut caput ⁊ ma
nus q̇. s. sunt relatia s̃m dici pos
sunt sciri absq; qd' sciatur cuius
sunt: ⁊ iõ infert ꝙ nõ sunt relati
ua: ⁊ iõ ꝙ nulla subã relatiue dica
tur: tñ ↄcludit ꝙ de talib⁹ diffici
le ẽ tractare nisi sepe fuerit ꝑ tra
ctatũ: dubitare tñ ait de singulis
nõ ẽ in vtile. Intelligendũ tñ est
ꝙ ex isto passu accipiũtur q̃ttuõ
ph̃ica do. Primũ ẽ ꝙ vnũ relati
uũ cadit i diffõne alt̃i⁹ ut vnuz ꝑ
reliquũ diffiniatur q̃ꝛ ꝓ tãto dic̃
ꝙ q̇ diffinite nouit vnũ relatioꝝ
diffinite nouit ⁊ reliquũ. Scd'm
do. ẽ ꝙ vnũ relatiñ ẽ de q̇ditate
terius q̃ꝛ oia diffinitia sũt de es-
sentia diffiniti: ⁊ ꝓ ut patuit vnũ
ꝑ reliquũ diffinitur. Tertiũ do. ẽ
ꝙ vnũ relatiñ ẽ de itellectu alt̃i⁹
q̃ꝛ nõ aliq̇d põt disticte ↄcipi sine
eo qd' ẽ de q̇ditate sua. Quartũ
do. ẽ ꝙ relatia ↄcipiũtur eodem
actu itelligẽdi quando sũt oppo
sita: q̃ꝛ si distictis actibus tunc es
sent due qualitates absolute: illi
duo actus realit̃ disticte q̃ꝝ vna
possꝫ ab alia separi cũ eẽnt simul
nã sic alba ⁊ iõ vna ab alia nõ de
pendẽt ⁊ talia ꝑ potẽriã p̃me cẽ
videtur sepabilia ⁊ sic itelligere-
tur vnũ relatiñ alio nõ itellecto.
Sꝫ oritur dif. si ista diffõ q̃ diffini
nitur vnũ relatiñ ꝑ reliquũ ẽ q̇di
tatiua. Dr̃ aũt ꝙ ñ q̃ꝛ ois diffõ q̇
ditatia datur ꝑ p̃ora s̃ꝫ nãz q̃ sũt
ꝑtes eẽnales: correlatia aũt ut
patuit sũt simul nã. et ↄfirmatur
tũ q̃ꝛ ñ capit ite⁹: ꝙ vnũ oppo.
sit d̃ q̇ditate alt̃i⁹. Tũ q̃ꝛ ñ capit. i
itelle⁹ q̇n disticta sp̃e ṽe sint eẽnr
disticta ⁊ illa q̃ distiguũtur eẽnr
distiguũtur q̇ditatiue. Scd'a dif.
q̇d vꝫ talis diffõ si ñ ẽ q̇ditia. Dr̃
aũt ꝙ põt dici diffõ ꝑ additamẽtũ
sic cũ accñs diffinitur ꝑ subiectũ
aut cũ effect⁹ ꝑ suã cãz efficientẽ
aut finalẽ cãz q̃ ñ igrediũtur ipi⁹
q̇ditatẽ. Tertia dif. q̃ ẽ q̇ditatia
diffinitio relatiõis. Dr̃ ꝙ cum i
isto p̃dicamẽto sint gnã ⁊ dñtie
sicut in cet̃is p̃dicamẽtis: ꝑ gen⁹

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. K.5.24

⁊ dr̃am ibi datur diffõ q̇ditatiua q̃ ē diffõ simplicit̃ sic p̃rnitas ē relatio mõ actiui: aut similitudo relatio eq̇p̃ātie circa vnũ i q̃litate. Quarta dif. qꝛ tota q̇ditas relation s ↄsistit i aliud se h̃re cũ nihil h̃eat ad se: ⁊ iõ tota ei⁹ q̇ditatiua diffõ ↄsistit in ordie ad correlatiũ. Dr̃ aũt ꝙ lȝ tota ei⁹ q̇ditas sit ad aliud: tñ illud aliud nõ cad t i illa q̇ditate sȝ tm̃ ip̃a h̃itudo: ⁊ i ista h̃itudo ad aliud eēndo ↄtinetur sub genere ⁊ dr̃a q̃ sũt ad aliud. Sȝ remanet dif. si vnuȝ relatiũ ē de itellectu alt̃ius. Dr̃ aũt ꝙ lȝ sint simul nãli itelligẽtia ac p̲ h̃ vnũ sit de cõi itellectu alt̃ius nõ tñ d̃ intellectu p̄mario qꝛ hoc ē eē q̇ditatiuũ illi. Scd̓a dif. q̇d ē p̄us i relatiõe uel eē ad terminũ uel eē i fũdam̃to cũ ab istis solũ depẽdeat. Dr̃ aũt ꝙ esse ad oppositũ qꝛ ꝑ illo signo quo accidẽs absolutũ ē ad se accñs relatiuũ ē aliud cũ eē ad se ⁊ ad aliud p̄mo diuidũt ip̃m ens sȝ accidens absolutũ p̄us ē ad se q̃ȝ in alio cũ p̄mũ sit ei eẽntiale ⁊ nõ s̃m ut alibi patebit: g̊ respect⁹ p̄⁹ est ad aliud q̃ȝ sit i alio s̃m nãȝ. Sed reuertitur dif. si gen⁹ gn̄alissimũ relatiõis hȝ aliq̇d̓ relatiẽ oppositũ ad q̇d̓ dicatur ut simul cointelligatur. Dr̃ aũt ꝙ istud ñ põt dari qꝛ ois relatio ↄtinetur sub isto p̃eicam̃to ⁊ vnũ oppositũ nõ põt sub alio ↄtineri. Dic̃ aũt q̇dẽ doctor valde solẽpnis ꝙ iõ ē necessariũ tenere ꝙ relatio nõ treminetur sp̲ ut h̃eat finuȝ. Istud tñ lati⁹ ē alibi p̲ tractatũ. s. i. 34. passu in penultia dif.

Tricesimusoctauus. P. ē iste.

Qualitatē dico s̃ȝ q̃ȝ q̃les eē dicimur c.° 5.° Et itendit diffinire q̃litat] p̃dicamẽtuȝ d̃ quo ē istud capitulũ. Sȝ ↄ hanc diffõneȝ istatur q̇druplicit̃. P.° qꝛ dr̃a i p̃dicamẽto subē i quale p̃dicatur ut s̃m ip̃aȝ dicamur q̃les ⁊ tñ nõ ē de q̃litatis p̃dicam̃to. Scd̓o qꝛ ꝓpriuȝ in quolibet genere p̃dicatur i q̃le ⁊ tñ nõ est q̃litas: cũ q̃litas ponatur accñs cõe. Tertio qꝛ accidẽs p̃dicatur in quale ⁊ tñ non oē accñs ē qualitas cũ accñt sit q̇d cõe ad deceȝ p̃dicamẽta. Quarto quia multa trãscendẽtia ut bonitas ⁊ v̓itas p̃dicantur i q̃le cũ sint ent] passiones ⁊ tñ nõ sũt in genere q̃litatis. Uñ ista diffõ nõ vr̃ eē cõis. Ad p̄m ꝫ ꝙ aliq̇ putãt dr̃aȝ substãtialẽ esse qualitatẽ s̃m dici. i. s̃m modũ p̃dicãdi lȝ sit subbã cũ eē: ita aũt diffõ respicit qualitatem s̃m eē. Et ic̃m dicũt ꝙ non ē incõueniẽs si mod⁹ vni⁹ p̃dicamẽti ↄueniat alt̃i. Ad scd̓m ꝙ h̃ ē mentio de q̃li q̇d̓ ē ꝓp̄e accñs. Propiuȝ aũt ñ põt eē accñs imo reducitur ad gen⁹ cuius ē ꝓp̄nȝ cũ circũdat oē genus in quo est nata fieri demõstratio ꝓ p̄t quid i qua ↄcluditur passio d̃ subiecto

Ad tertiũ φ cũ dicitur accñs p̄dicari in quale ibi accipitur p̄dicatio talis .p p̄dicatione q̄ nō ē per se aut q̄ditatiua: ɔstat. n. φ numerus qui eē accñs in quale nō p̄dicatur sed inquãtuz. Ad q̄rtuz φ hic est s̃mo de quali limitato ad determiatuz gen⁹ qualia nō sunt transcēdentia ꝛ sicipz φ ista diffinitio idiget multiplici declaratione. Sȝ oritur dif. si ista diffinitio ē q̄ditatiua. Dr̃ φ non quia eē quale ē effectus formalis q̄litatis qui sp est posterior ip̄a qualitate: ꝛ dici quale ē posterius eē quali ꝛ nulla q̄ditatiua diffinitio datur per posteriora.

Tricesimusnonus.

P. est φ vna species qualitatis habitus dispōq̄ȝ dicuntur. ca⁹ eo. Et adiūgit φ sic differt habitus a dispōne qꝛ permanentiō ꝛ diuturnior est. s. habitus sicut scientie ꝛ v̄tutes que sunt de difficili mobiles a subiecto ut exemplificat de iustitia ꝛ castitate: affectiones. i. dispōnes sunt de facili mobiles a subiecto ut exēplificat de calore ꝛ frigiditate egritudine ꝛ sanitate. Sȝ oritur dif. qꝛ cũ hoc mō ponatur habit⁹ q̄litas ꝛ de difficili mobilis: ꝛ omnis q̄litas: aut sit de facili aut de difficili mobilis vr̃ φ ista p̄ma spēs q̄litatis euacuat totuȝ hoc p̄dicamentũ. Dr̃ φ ip̄e vr̃ loqui de q̄litate difficilit̃ mobili nō circa q̄scunq̄ mãz sed circa p̄fectiōes q̄ sunt in aīa quales sunt itellectuales ꝛ morales v̄tutes de quib⁹ exēplificat. Secūda dif. quia exēplificās de dispōne q̄ȝ hic enumerat cũ habitu dat exēpla de accidentibus corpalibus ut de caliditate ꝛ frigiditate egritudine ꝛ sanitate. Dr̃ aũt φ illa exēplificatio nō itenditur hic nisi ad oñdēdum φ talia sunt de facili mobilia nō φ sint in prima spē qualitatis qꝛ in alijs ut patebit collocabũtur. Tertia dif. si h̄itus ꝛ dispositio hic ponũtur .p pluribus specieb⁹ ut tm̃ .p vna. Dicitur φ pro vna quia dic̃ vnã spēm q̄litatis cũ istaȝ describit. Et istud cōfirmatur quia facilitas ꝛ difficilitas admouendũ non sunt dr̃e essentiales cum eadem v̄tus añq̄ȝ sit firmata ē facilis ad mouendũ ꝛ postea difficilis mobilis ꝛ sic p̄mo ē dispō ꝛ postea sit habitus. Quarta dif. cum ista spēs agat d̄ p̄fectionibus aīe acq̄sitis ad quã istaꝝ reducũtur actus itelligendi ꝛ species itelligibiles q̄ faciũt ad h̄itus generationē. Dr̃ auteȝ φ actus p̄tinet ad dispōneȝ de facili mobili ꝛ spēs ad h̄ituȝ .p̄pter oppositã cām. Et iteꝝ h̄re spēm dicitur noticia h̄itualis: ꝛ sic pȝ φ iste s̃cd̃arie in aīa oēs reducũtur ad primã specieȝ qualitatis. Intelligendũ tñ est φ in eodem tertu .p̄sequens Aristo. q̄litates de facili mobiles: dicit φ dispōes

que vocãtur affectiões sũt de fa cili mobiles: nisi forte ait in his que distingunt p tẽporis longitu dinez in nãm cuiuscũq; trãsfor/ mari põt ut in sanabilis uel diffi cili mobilis dicatur affectus q̃z i q̃t q̃bet habitudinẽ vocant. Et tñ sumitur morale do. Primũ ẽ q; vitia ex diuturnitate iueťata necessitata efficiũtur dnãlia: q2 dicit q; p lõgitudiez tpis affectõ nes male de quib⁹ nũc loquitur trãsferuntur in vniuscuiusq; nãz Secunduz do. ẽ q; tales malicie que sunt i veterate fiunt sic imo biles ut võs ab eis sit insanabilis q2 dicit q; isanabilis uel diffic le mobilis fit ex talibus affect⁹. Et ista duo valent ad pvocandum hoies p lapsos .i. pnos ad cadẽ dum in malum ad celestẽ quer/ sationẽ ut dc̃a phica redigantur more apostolico i obsequ; xpi.

Quadragesim⁹

·P. ẽ q; aliud est genus q̃litatis s̃m q; pugillatores uel cursores uel salubres uel in sanabiles di/ cimur z similiter ait quecũq; s̃z potentiã naturalẽ uel ipotentiã dñtur ca.º eo. Et adiũgit exẽpluz de duro quod h; nãlem poten/ tiam facilit̃ nõ secari z molle q̃d̃ naturalẽ ipotentiã ad resisti encũ secandi. Ex isto aũt passu accipi/ untur q̃tuor phica do. Primuz ẽ q; potentie aie intellectiue pu ta intellect⁹ memoria z võs sunt qualitates quia constat q; sunt naturales potẽtie ad aliq̃d opã/ duz. Secundũ do. q; potẽtie aie sensitiue sunt tales q̃litates ut h̃ exẽplificat de cursore z pugilla/ tore quoz potẽtia nõ est nisi va litudo potẽtie executiue q̃ poni/ tur potẽtia aie s̃stiue. Tertium do. est q; potẽtia materie ptinet ad genus q̃litatis quia natura/ lis potentia ponitur in ista spẽ z z illa potẽtia est naturalissima. Quartũ do. est q; potentia rece ptiua per quã subã est nata reci pere accidens est qualitas talis quia q̃cquid quenit substãtie ut puenit accñs ẽ sibi qnaturale cũ sola accidentia sint extra suã na turã. Sed oritur dif. si pmuz ar/ gumentum pcedit de potentijs aie itellectie. Dr̃ q; nõ quia si ille potentie eẽnt q̃litates quaz sub iectum eẽntia aie foret: tunc ad istas potentias essent alique pri ores potentie: iõ cũ oẽ subiectuz sit i potẽtia respectu forme quaz recipit z tunc pari rõne ille potẽ tie eẽnt qualitates z ad illas alie potentie z sic in ifinitũ. Secũda dif. si sc̃d'm documentũ pcedit d̃ potẽtijs sensitiuis. Dr̃ q; nõ quia cũ potentia sentiendi in virtute eẽntie anime moueat corpus sic isti ponunt accñtia agere i vtute substãtie: illa vtus subẽ i qua mo uetur potentia eẽt queda nãlis potẽtia z per qñs qualitas z sic in infinitũ sicut prius. Tertia dif. si

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

tertiũ do. ꝑcedit. Dicitur ꝙ non qꝛ cũ ad qualitatẽ sit potẽtia tũc ante potentiam matie esset alia potentia ad illã potentiaꝫ ꝛ sic i finitũ. Quarta dif. si quartũ do. ꝑcedit. Dr̃ aũt ꝙ nõ qꝛ tũc ante accñs eẽt aliud accñs ꝛ ante oẽꝫ qualitatẽ alia qualitas sic i alijs deducebatur. Sed remanet dif. qꝛ ꝓpe passiones dicũt coiter nãles aptitudies ꝛ ꝓ ꝯñs potẽtias ꝛ tamen nõ videtur poni q̈lita- tes. Dicitur aũt ꝙ iste aptitudi- nes nõ videntur qualitates nisi quãdo fundãtur i qualitatibus sic ꝯgregatiuũ ꝛ disgregatiuum. i coloribus: qꝛ passio ut alibi pꝫ reducitur ad genus sui subiecti Secũda dif. q̇d dicetur ad aucto ritatẽ pħi cũ ponit nãleꝫ poten tiã esse scđ'am speciẽ qualitatis Dici potest ꝙ ista spẽs ẽ q̈litas fm dici sic differẽtia subãlis quã uis in aliq̇bus sint qualitates fꝫ esse ut qñ fundantur in qualita te sicut patuit de ꝯgregatio ꝛ dis gregatiuo.

Quadragesimus

primus. P. est ꝙ tertia spẽs q̈li tatis est passibilis q̈ itas ꝛ passi ones. Et dic ꝙ passibiles q̈litates sunt q̃ sensibus ꝑcipiũtur sic co- loꝛ ꝑ visũ: amaritudo ꝛ dulcedo ꝑ gustũ: caliditas ꝛ frigiditas ꝑ tactũ. Et dic ꝙ iste sunt passibi- les q̈litates non ex hoc ꝙ illa q̃ ĩpa suscipiũt patiãtur sꝫ qꝛ iferũt ꝓ sui passionẽ ca. eo. Et adiũgit ꝙ passiones dñtur ꝛ nõ passibi- les q̈litates q̃cũqꝫ facile soluũtur ꝛ cito transeũt sic exẽpl ficat ꝙ cũ aliq̇s erubescẽs fit rubeus et timidus fit pallidus: iste. n. sunt passiões ꝛ nõ passibiles q̈litates qꝛ ex h̃ nõ dr̃ quis simplicit ru- beus ꝛ pallidus sꝫ ad tẽpus. Qñ aũt talia sunt ꝑmanẽtia tũc pos sunt dici passibiles q̈litates ut si coloꝛ niger uel palledo ꝑueniat a longa egritudine. Et iteꝝ adiũ git ꝙ passiões dñtur sic snnt ira cundie ꝛ tristicie ꝛ nõ passibiles q̈litates. Sed oꝛitur dif. qꝛ diuer soꝛũ geneꝝ ꝛ nõ subaltnati posi toꝛũ ut supra fuit ostensũ diuer se sunt spẽs ꝛ dꝛñtie ꝛ tñ h̃ põit caliditatẽ in ista tertia spẽ q̈lita tis ꝛ supra posuit ĩpaꝫ in pꝛima Dr̃ aũt ꝙ illud fuit h̃ ex intẽtõe illud aũt gr̃a exẽpli ut ẽ fuit ostẽ sum. Secũda dif. qꝛ caliditas et frigiditas cum sint foꝛme actiue naturalit dicunt nãles potẽtias ad oꝑanduꝫ ut caloꝛ est potẽtia calefactina ꝛ frigiditas frigefac tiua ꝛ sic sunt i secũda spẽ q̈lita- tis in qua est naturalis potẽtia ꝛ ꝓ ꝯñs nõ potest eẽ in ista tia. Dicunt aũt hic ꝛ satis apꝑenter ꝙ per istas quattuoꝛ species q̈- litatis nõ intendit Aristo. facere distinctionẽ eẽntialem specierũ ꝓpꝛie sumptaꝝ sed quoꝛundaꝫ modoꝝ quibꝰ non repugnat co incidẽtia sicut speciebus.

Quadragesimus secundus. P. e q quartum genus qualitatis est forma et circa aliquid constans figura ut rectitudo ac curuitas quia significat quale quid sic et triangulus aut quadrangulus cum eo. Et adiungit q rarum et spissum et asperum et leue videtur significare qualitatem: tamen dicit q non immo ponem: quia spissum e cuius ptes sunt sibi ppique. Et rarum cuius ptes distant. Et asperum cuius partes supeminent ut una sit inferior et alia superior. Et planum cuius ptes adiacent. Et leue cuius ptes ad inuicem sunt equales. Sed oritur dif. qd intendit hic p formam ut conumerat ipsam cum figura. Dr q cum quedam sit figura plana ut ois q reqrit unam supficiem tamen que admodum circulari et angularis. Et alia non plana que requirit plures q duas dimensiones ut spica et corporis quadrati: forma potest referri ad figuras peminentes et figura ad planas. Secunda dif. e est quare dicit circa aliquid constans figura. Dicitur q ois figura plana circuit aliquam supficiem quam in se claudit p dram unius linee recte uel obliq. Tertia dif. e qre dic q rectitudo et curuitas pertinet ad genus qlitatis cum rectitudo sit nisi ordo ptium i linea ut .s. medium ab extreis non exeat. Et curuitas ut medium exeat a ptibus suis et ordo e qd respectiuum et tamen constat qlitatis pdicamentum absolutum esse. Dr aut q licz ista sint qlitates fm dici ut fuit tactum d potentia: tamen videntur ee relationes fm ee quia diffones eorum ut pz sunt ad aliqd que date hic sunt. Quarta dif. quare ponit triangulum ee qualitatem cum ultra lineas q sunt de qtitate non dicat nisi ipsarum linearum diunctoez et odiez ac otactum sic purum respectum et nullus respectus pot ee de genere absoluto. Dr autem q tota ista qrta species videtur ee respectia cum respiciat solum ordinem ptium qtitatis: et ideo videtur qlitas solum fm dici Sed remanet dif. quare magis excludit a qualitate rarum et spissum qui dicunt solum ptium ordinez q ista. Dr q non apparet aliq ratio in re sed solum in vocis significatone quia figure magis significantur p modum qualitatis cum queritur d qualitate. Secunda dif. est quia fm istam diffinitionem hic datam de raro nullum corpus otinuum posset esse rarum uel cotinui ptes ab inuicem distare non possunt. q Et dicitur q forsitan loquitur d raritate que inuenitur in corporibus multum porosis: et fz istam diffonez otigua rara esse non pnt cum eorum extrema sint simul. Tertia dif. quia fm diffonez hic datam de spisso et denso nullum continuum poterit esse densum nec etiam contiguum quia propinquitas arguit distinctionem: cum nulla res

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

sit sibi ꝓpinqua ꝛ extrema aũt cõ
tinuoꝝ sunt idem: ꝛ iõ nõ sunt ꝓ
pinqua: nec etiã illa que sunt si/
mul habent ꝓpinq̇tatẽ sicut ↄti/
gua. Quarta dif. ẽ q̃re plus põit
qualitatẽ rectũ ꝛ curuũ q̃ȝ aspũ/
ꝛ leue cũ rectuȝ ꝛ curuũ nõ disti
guantur nisi quia in vno pars ẽ
extra partem scȝ in curuo: ꝛ in
alio pars supra partem. s· in as/
pero ſm datas diffinitiones: et
non sit magis respectiuum ordo
partis supra partẽ q̃ȝ ad lat⁹ par
tis. Ideo non videtur differẽtia
nisi forte in modo predicãdi quã
etiam non video. Intelligenduȝ
tamen ꝙ in eodem ꝓcessu osten
dens istas species esse quosdam
modos substantie sic dicit fortas
se alij apparebũt qualitatis mo/
di sed qui maxime dicũtur hj sũt
ꝛ quia isti modi non declarant
quiditatem istius predicamenti
processuȝ idcirco hic sicut in sub
stantia formari potest Arbor
Porphiriana sic.

Qualitas
Spũalis — corꝑalis
Corꝑalis
Qualitas
Insẽsibilis — ſsibilis
Qualitas
Sensibilis
Inuisibilis — Uisibilis
Color
Disgregatiu⁹ — ↄgregatiu⁹
Nigredo
Hec — Hec
Ista

Sed oritur dif
ficultas quia eedem nõ sunt dif/
ferentie subẽ ꝛ qualitatis ꝑ illaȝ
regulã diuersoꝝ geneꝝ: ꝛ corpo
reum ꝛ incorporeũ ut supra pa/
tuit sunt drñtie subẽ. Dr̃ autẽ ꝙ
corꝑale ꝛ spũale dicũtur de q̃li/
tatibus ſm ãnologiã ad subãm ꝛ
nõ vniuoce: Et iõ nõ sunt eedem
drñtie q̇ditatiue. Secũda dif. si
iste drñtie sũt q̇ditatiue. Dr̃ aũt
ꝙ sic quia ita eẽntialiṫ videntur
corꝑale ꝛ spũale circa qualitatẽ
sicut circa substantiã ꝛ in substã
tia iste ṗme drñtie sunt posite es
sentiales. Tertia dif. si sensibile ꝛ
insensibile sunt drñtie q̃litatis es
sentiales. Dr̃ ꝙ non sicut dictuȝ
fuit in substãtia quia dicunt ap/
titudines naturas ↄsequentes:
tamen per istas passiones circũ
loq̇mur q̇ditatiuas sicut fuit di/
ctum in subã. Quarta dif. q̃ sunt
qualitates insẽsibiles corꝑales ꝛ

quō deuenim⁹ i'eaꝝ noticiā. Dr̄ ꝙ ex effectibus q̄ foris sūt qꝛ op atio fecit scire materiā sicͣ ex nāli motu deorsū arguim⁹ formā g̃uitatis q̄ꝫ nō ꝑcepimus ſſu: ⁊ ex motu sursum forma leuitatis. Quīta dif. ē si diuisio q̄litatis sen sibilis īuisibilē ⁊ in iuisibilez est eēntialis. Dr̄ ꝙ nō sicut pͥma qꝛ qꝛ visibilitas dicit nālez aptitudinē q̄ nunq̄ꝫ est q̄ditatiua sicͣ fuit supra dc̄m de rōnali ⁊ irrōnali. Sexta dif. q̄ sunt qualitates sensibiles. iuisibiles. Dr̄ aūt ꝙ oēs il le que sunt obiecta alioꝝ ſſuum ut son⁹ auditus frigiditas cal di tas tactus amaritudo dulcedo: ⁊ gustus ⁊ ita de odoratu: ⁊ sapore. Septīa dif. si diuisio color] in ꝯgregatiū ⁊ disgregatiū ē eēntialis. Dr̄ aūt ꝙ nō quia ista duo dicunt ordinē aptitudinalē coloris ad visū: oīs aūt ordo ē posterioꝛ suis extremis ⁊ nullū posterius ē q̄ditatiuū sicut fuit s̄ dc̄ꝫ de rōnali ⁊ irrōali: imo ista duo sunt coloris passiones ꝑ supius dicta. Octaua dif. ē q̄re dr̄ nigredo coloꝛ ꝯgregatiuus visus ⁊ albedo disgregatiu⁹. Dr̄ ꝙ lux hꝫ disgregare visū sicut excellēs ſſibile obtundit ſſuꝫ ⁊ debilitat: ⁊ qꝛ lux ꝑticipatur ab albedine excellent: iō est sicut excellēs ſſibile: ⁊ nigredo ꝯgregat qꝛ remisse ꝑticipat lucē. vñ expientia docet ꝙ nigredo ꝯfortat visum et albedo ip̄m debilitat. Intelligendum ē tñ ꝙ medij colores nō excludūtur ab istis dr̄iis qꝛ rubedo magis imo simpliciē disgregat ⁊ croceitas: qꝛ magis a ꝑpīquāt ad albedinē: viriditas aūt ⁊ liuiditas cōgregant qꝛ magis ad nigredinē a ꝑpinqnant ⁊ sicͣ cū medij colores ab extrēis differant spē: oꝫ quālibet istaꝝ differentiaꝝ subdiuidi ut ad singulas spēs veniatur. Sed remanet dif. quō ista q̄ hic dc̄a sūt possunt redigi in obsequm xp̄i. Dr̄ ꝙ cū circa tertium sniaꝝ tractamus in theologia de donis ⁊ ꝑfectionibus infusis aīe xp̄i que sunt de genere qualitatis optet nos respicere ad suuꝫ genus ut ea que sunt perfectionis in suo genere ei attribuamus ad laudem ipius super laudabilis ih̄u qui in nostris naturalibus supnaturaliter erat ⁊ in effabiliter qui est super omnia benedictus deus Amen.

Quadragesim⁹ tertius.

P. est ꝙ qualitates sūt que dicte sunt qualia vero que s̄m hec denoīatiue dicuntur sicͣ a candore candidus a gramatica gramaticus ca⁹ eo. Et adiungit ibi duo notabilia. Quoꝝ primū ē ꝙ non oībus qualitatibus vnde dicuntur qualia est nomē impositū sicut cursoꝛ ⁊ pugillatoꝛ ab aliqua valitudine non nominata. Secundum notabile ꝙ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

denoīatio qualis non semper fit fm̄ illud nomen sicut dicitur ꝙ studiosus dicitur a virtute ⁊ nō a studio. Sꝫ oritur dif. qualiter se habet quale ad qualitatē. Dr̄ aūt ꝙ sicut effectus formalis ad suam cām candidū eniꝫ est for/malis effectus candoris: ⁊ iustū esse est effectus ipius iusticie. Secunda dif. si iste effectus for/malis differt realit̄ ab ipa quali tate. Dicitur aūt ꝙ sic qꝛ oīs cā differt realiter a suo effectu. alio quin eadem res causaret seipaꝫ quod est ꝯtra augustinuꝫ dicen tem nihil gignit seipm̄. Tertia dif. si iste effectus formalis rea/liter a tali causa distictus se ha/bet p additionem ad materiam ⁊ formā cum sit effectus forma/lis forme: ita istud quale se habꝫ p additionem ad qualitatem q̄ est eius causa formalis. Quar/ta difficultas si illud quod addit istud quale ad qualitateꝫ est ali quid absolutum. Dicunt autem ꝙ sic quia qualis est forma talis est eius effect⁹ formalis: ⁊ ideo sicut forma respectiua nō potest dare absolutum esse ita forma absoluta qualis est qualitas nō potest dare esse respectiuuꝫ. Sꝫ remanet difficultas quia si po/natur aliqua tertia entitas abso luta resultans ex forma ⁊ subie cto tali sicut ex ꝯponentibus cū vtrumqꝫ ꝯponentium sit intrin/secum ꝯposito tunc compositūꝫ erit melius componentibus et sic album erit melius q̄ꝫ homo ⁊ adueniente quolibet accidente fiet melius compositum q̄ꝫ sit ip sa substantia: ⁊ hoc videtur icon uenientissimnm. Secunda diffi cultas quia forsitan diceretur ꝙ in talibus componentibus acci dentium cum subiecto non iclu ditur in illa tertia entitate sub/stantia sicut in compositione de genere substantie sed effect⁹ for malis formā tm̄ includit. Istud tamen non est intelligibile qm̄ omne compositum resultans ex aliquibus includit illa componē tia ut videtur ⁊ absolutū poste/rius sit semper perfecti⁹ suis pri cipijs constitutiuis. Sed reuer/titur difficultas si ponatur respe ctiuum illud quod resultat quo modo potest saluari ꝙ tale esse sit a forma absoluta. Dicitur ꝙ esse album non videtur eē nisi in se formaliter habere albedinem ⁊ istud in se habere constat ꝙ di cit respectiū ⁊ sic albedo fm̄ hāc viam dat esse absolutum dando seipam sed vltra ipam quicquid dicit effectus formalis est respe ctiuum.

Quadragesim⁹

quartus est passus ꝙ inest con trarietas fm̄ ꝙ quale est ut iu/sticia in iusticie contraria est et

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

albedo nigredini ꝛ idē dic̄ de q̄li sicut iustū ꝛ iniustū ca.º eo. Et ad iungit duo notabilia. Primū est nō in oībus e t ꝯtrarietas sicut exēplificat de medijs coloribus: ut in rubeo ꝛ pallido ubi negat ꝯtrarietatē. Secundū notabile ē ꝙ si vnū ꝯtrarioꝝ ē quale ꝛ reliquū erit quale qꝛ ꝯtraria sunt i eodem genere. Sꝫ oritur dif. si motus semꝑ ē inter extrema cōtraria ꝛ ꝯtingit fieri motū inter colores medios sic̄ rubedo ad viriditatē. Dr̄ aūt ꝙ ibi ꝯtrarietas negari nō pōt ut vnū possit cadere sub disgregatio ut rubedo et aliud sub ꝯgregatiuo ut viditas sed nō ē sic directe ut ꝑmo ꝯtrarietas sicut int̄ albedinē ꝛ nigredinē ꝑ quaꝝ ꝑticipatiōē alij colores adinuicē ꝯriatur.

Quadragesimusqntus. P. ē ꝙ suscipit qualitas magis ꝛ minus: albū.n. magis ꝛ minus alēm altero dicitur iustū ca.º eodē. Et istū passū ꝓsequens pōit ibi duo nōbilia i eodē textu. Primū ē ꝙ lꝫ iustū recipiat magis ꝛ minus dubiū tn̄ ē de iustitia ꝛ alijs affectiōibus. Qꝛ dicūt ī q̄t aliqui ꝙ iustitia sanitas ꝛ ḡmatica nō magis ꝛ minꝰ dicūtur licet alt̄ alt̄o sit ḡmatitioꝛ iustioꝛ ꝛ sanioꝛ. Secundū nōbile ꝙ nō oīa q̄lia suscipiūt magis ꝛ minus sic̄ exēplificat de t̄angulo ꝛ circulo ꝛ gnāliter ꝯcludit ꝙ oī figura ꝛ assignat rōēꝫ quia quecūqꝫ suscipiunt trianguli diffinitionē ꝫ circuli nihil magis alterū altero dicitur. Ex quibus notabilibus accipiuntur duo pħica documēta. Primum est ꝙ forme que intenduntur ꝛ remittūtur nō recipiunt magis ꝛ minus ſm se sed ſm subiecti participationem qꝛ dicit ꝙ iusticia non recipit magis ꝛ minus sed nisi iustum. Secundum documentum ꝙ nulla forma recipit magis ꝛ minꝰ nisi vbi ꝑticipatur ſm magis ꝛ minꝰ eiꝰ ratio diffinitiua: quia ideo probat triangulum ꝛ circulum non recipere magis ꝛ minus qꝛ ſm eorum diffinitiones nihil magis altero dicitur. Sed oritur difficultas si primum documentum procedit ꝙ ꝑ solam subiecti participationem fiat forme intensio autē forma in se non intendatur nisi quanto plus in subiecto intimatur sicut aliq̄ putant. Dicitur autem ꝙ non quia si per talem intimationem eo ꝙ maior intensiue fieret intensio omnis forme cum ipsa intensio sit quedam forma tunc aliqua forma per se intenderetur. Secūda difficultas quid dicetur ad illud quod contrariari videtur. Dicitur ꝙ iusticia in sua vltimata abstractione non intenditur in sua quiditate precisa sed bene ut est indiuidua ta ꝛ ꝑ ꝯñs quodāmodo concreta ꝛ potest dici quale ꝛ ista videtur

intentio sua. Tertia dif. si scd'm argumentū pcedit ut fiat inten sio in forma sm quod pticipatur a suis indiuiduis magis et minus eius rō diffinitiua. Dicitur autē q nō qr tota diffō saluatur eq̄lit̄ in quolibet indiuiduo cum in ea nullatenus distinguātur: et ideo sm rōnem q̄ditatiuaʒ sue speciei nunq̄ in indiuiduis est magis et minus. Quarta dif. quid tunc di cetur ad aliud argumētū. Dicitur q nō ɔpat rōnem diffinitiuā spēi ad sua idiuidua: sed ad subiectuʒ et tunc vm est q illud q hʒ plus de ɔgregatiuo visus hʒ plus ō ni gredine.

Quadragesimus

sextus. P. ē q ppriuʒ est q̄litati sm eā simile uel dissimile dici c' eodem. Sʒ ɔ assignationē huius pprij instatur quadrupliciter. Primo quia ois ppria passio in est adequate nullū autē istoruʒ simile uel dissimile ē adequatum q̄litati. Secūdo quia nullū accn̄s videtur ppria passio cum sint p̄dicabilia ex opposito distincta et tn̄ similitudo ē accidēs qualitati cū sibi aduēiat et discedat sine ei' corruptione et ita dissimilitudo. Tertio qr nō videtur q̄re subālis similitudo nō aduēiat subē sʒ q̄ dr̄ simile a simili gnāri in subāli bus sicut similitudo accn̄talis q̄litati. Quarto quia in relatiōib' et ceteris p̄dicamentis posteriori bus ē vā ɔformitas et illa non est idēptitas stricte nec eq̄litas et sic nō restat nisi similitudo. Ad p̄mū dō. q qn̄ ē passio determiata tūc ē adeq̄ta sic risibilitas hōi: qn̄ aūt ē passio disiuncta sic ē par et ipar circa numeru tūc suffic̄ vtrūqʒ ex tremū sub disiūctione esse adeq̄ tū sicut ē i pposito. Ad scd'ʒ q lʒ accn̄s nō posset eē passio deter minata: tn̄ bn̄ disiūcta: qn̄ sub dis iunctione inest nccio et si ita ē ois ɔria imediata forēt passio disiun cta et sub illa disiūctōe nō accidūt et itm si ita ē p nullā potentiā po terit q̄tas simul absolui a simili tudine et dissimilitudie ut aliq̄ pu tant: cū passio sit nsepabilis sim plicit̄ a subiecto. Ad tertiū q licʒ largo mō sumēdo in subālib' sit similitudo: tn̄ stricte nō: cū sint tres mōi ɔformitatis scʒ idēpti tas q̄ ē in subā: eq̄litas in quāti tate: et similitudo i qualitate. Ad q̄rtū q cū i illis p̄dicamētis sit vā ɔformitas eo q sunt ibi idē gene re et spē sic in alijs: oʒ ponere q̄t tuor modos cōformitatis q̄uis vn' sit inoiat' aut aliqd' istoꝝ ibi poni. Sʒ oritur dif. si i q̄litate est similitudo inter illa q̄ sunt idem genere. Dr̄ q sic quāuis remote qr cum sint idē gener̄ oʒ ibi pone re ɔformitatē q fundatur ē vnū et i q̄litate n̄ ē ɔformitas nisi simi litudo. Secūda dif. qr similitudo et dissimilitudo sūt cōtraria et int̄ illa que sūt distincta spē sp ē diss

militudo. Dr aũt q̄ nõ ē incõue niēs si vnũ ɔ̃rioꝝ insit ɓm rõnez generis ⁊ aliud ɓm rões specifi cas sicut ɔ̃stat eadē genere disti cta eē spē cũ idēptitas ⁊ diuersi tas ɔ̃trarientur.

Quadragesim⁹

septimus. P. ē q̄ si ɔ̃tingit h̄ ipz quale relatiũ eē nihil iconueni ēs in vtrisq̄ȝ est hoc generibus annumerare ca⁹. eo. Et istud ipse innuit ad excusandũ se q̄ȝ trac ta ibi de q̄litate multa inē fruit de ad aliqd sicut habitũ ⁊ dispõ nem. Et tunc ex isto passu accipi tur documentũ q̄ vnũ ⁊ idē põt eē simul i diuersis p̄dicamentis: q̄ȝ dic̄ q̄ nihil ē incõueniēs idem q̄le ãnumerare in vtrisq̄ȝ generi bus.s.relatiõis ⁊ q̄litatis. Sed ɔ̃ h̄ dõ. arguitur q̄ triplicit̄. Prio q̄ȝ diuersoꝝ geneꝝ ⁊ nõ subalter natim positoꝝ ut patuit diuerse sunt spēs ⁊ drãtie ⁊ sic vna spēs que detur puta hītus nõ poterit eē in relatiõne ⁊ q̄litate q̄ nõ sub alternãtur. Secũdo q̄ȝ q̄cũq̄ sũt idē numero sũt idē spē ⁊ q̄cunq̄ȝ sunt idē spē sunt idē genere: cuȝ i re idēptitatē sic sicut subõdiate et iõ si eadē põatur for̄ i nũero ne cessario ē i gener̄ vno ⁊ ñ ipluri b⁹. Ter⁹ q̄ȝ q̄cũ ponũt gener̄ drãt spē ⁊ q̄cũq̄ȝ differũt sp ē drãt nu mero ⁊ iõ si vna forma ponatur in diuersis generib⁹ nõ erit vna forma nũero sȝ due forme. Quã to quia quecũ ꝗ sunt in diuersis generibus hñt in illis diuersas diffõnes ɔ̃stitutas ex generibus ⁊ drãtijs ⁊ sic diuersas eēntias: ⁊ tunc nõ erit vna forma. Jõ dico q̄ idē simpliciter nõ põt eē in di uersis generibus disp̄atis q̄ȝ oĩa talia eēntialiter sunt distincta: ⁊ eēntialiter disticta non simplicit̄ videntur eē vnũ. Sed tunc re manet dif. quia dicit Aristo. ni hil eē incõueniens idē quale i di uersis generibus annumerare. Dicitur aũt q̄ istud quale in quã tum reponitur in diuersis p̄dica mentis puta habitus non ē vnũ simpliciter sed duo scȝ respectus ad oppositum qui est de genere relationis et fundamentum ei⁹ quod est de genere qualitatis si cut cum dicitur album formale est qualitas ⁊ fundamentale est substantia.

Quadragesim⁹

octauus passus est q̄ q̄ pene in oĩbus talibus qualia sunt habit⁹ ⁊ dispõnes genera ad aliquid di cuntur: nil autez eorum que sin gularia sunt inferiara q̄ exem plificat de speciebus dicens q̄ disciplina dicitur alicuius disci plina ⁊ non grãmatica aut Mu sica: nisi forte ait ɓm genus ut ḡ matica est alicui⁹ disciqlina ⁊c.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Sed ɔtra hunc passum instatur
q̈drupliciter. Primo quia quan
do alteꝝ de altero p̄dicatur ut ȯ
inferiori quicquid per se predi-
catur de predicato. predicatur
⁊ de subiecto ſm regulam supius
datā: ⁊ ideo si genus est ibi ad ali
quid necessarium est ut spēs ei
subiecta sit ad aliquid. Secūdo
quia quicquid conuenit inferio-
ri ɔuenit ⁊ superiori per locum
a parte subiectiua: ⁊ iō si species
est ad se oꝫ ꝙ genus sit ad se ⁊ es
se ad se dicit esse absolutum. Ter
tio quia genus respectiñ sp diui
ditur per dr̃ias respectias. cū
dr̃ie ad idem genus reducan-
tur ⁊ sic species oīs sub generẽ ta
li ɔstituta semper erit respectiua
sic ut eius diffō tota. Quarto qꝛ
omne constitutū ex absoluto et
respectiuo est respectiñ sicur cō
stitutū ex substātia ⁊ accñte sem
per dr̃ per accñs totuꝫ: eo ꝙ ef-
fectus se tenet ex pte magis va-
riabili: ⁊ ideo cum genus intret
spēi quiditatem q̈tumcūqꝫ alia
oīa forent absoluta q̈libet spēs
generis respectiui erit respectia
Ideo dico ꝙ in oī p̄dicamēto et
genere qñ supiora sunt q̇ditatie
ad aliq̇d ⁊ inferiora cuꝫ supiora
eētialiter in īferioribus inclu-
dantur. Sꝫ oritur dif. q̈re ponit
hic Aristo. supiora eē ad aliq̇d ⁊
nō inferiora. Dr̃ ꝙ illa supiora ñ
sūt magis ad aliq̇d ſm eē q̈ infe
riora sꝫ tñ ſm dici qꝛ nomē supi
oris dat ītelligere respectiñ q̈ ñ
dat ītelligere nomē īferioris sic̄
disciplia dat ītelligere respectiñ
ad docentē q̈ nō dat intelligere
g̈rmatica. Intelligendū tñ ꝙ ſm
istū modū īuenitur q̈druplex p
portio ī generẽ q̈litatis. Quaꝝ pri
ē ꝙ taꝫ supi⁹ q̈ īferius sūt ad ali
q̇d sic̄ pꝫ ī scia ⁊ hitu. quoꝝ vtrū
qꝫ dic̄ respertiñ ad oppositū ⁊ ſꝫ
ipꝫ Aristo. vtrūqꝫ ad aliq̇d dr̃ cū
scie sit gen⁹ hit⁹. Secūda pporᵒ
ꝙ īfer⁹ est ad aliquid ⁊ nō supi⁹
sic̄ habitus ⁊ dispō. ſm ipm ad ali
q̇d dñtur ⁊ tñ q̈litas nō dr̃ ad ali
q̇d ſm se sūpta. Aut q̈litas spūa-
lis aut nō illū respectiñ. Tertia p
portio ꝙ inferius nō dr̃ ad aliq̇d
sed supius sic̄ hic dic̄ de g̈rmatica
⁊ disciplina qꝛ nec g̈rmaticā nec
musicā vult ad aliq̇d dici lꝫ bñ dis
ciplinā. Quarta pporᵒ qꝛ nec su-
pi⁹ nec īferi⁹ ad aliq̇d dñtur sic̄
albedo ⁊ color q̄ ita dñtur ad se
ꝙ nō ad aliq̇d. Sꝫ remāet dif. qꝛ
oīs color ē alicui⁹ color ⁊ similit̄
albedo ⁊ sic de q̈cūqꝫ spē data de
generẽ q̈litatis. Dr̃ ꝙ color ut co
lor nullius ē lꝫ bñ ut ē forma uel
accñs ⁊ istud subītelligitur cum
dr̃ alic⁹ color uel ut ī herēs est.

Quadragesim⁹

non⁹. P. ē ꝙ facerẽ ⁊ pati recipi
unt magl ⁊ min⁹. i. actio ⁊ passio
⁊ ɔ̈riatatē sic̄ calefacerẽ ⁊ frigefa
cerẽ sūt ɔ̈ria ⁊ calefieri ⁊ frigefieri
⁊ ista fiūt ſm magl ⁊ minus cᵒ 6ᵒ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Sed oritur difficultas si iste due ꝓꝓetates. s. hr̄e ꝯtrarietatē ꝛ suscipere magis ꝛ minꝰ sint adeq̄te Dicitur ꝙ sic quantum ad ista p̄dicamēta q: sic ē patuit q̄cunq3 suscipiūt ꝯtrarietatē suscipiunt magis ꝛ minus ꝛ ecōuerso. Secunda dif. q̄ istarum ꝓꝓetatū in hn̄tibꝰ eas eit prior. Dr̄ aūt ꝙ ꝯtrarietas i est naturis ex rōibus suis formalibus cū cōtrariorum sint ꝯtrie diffōnes: intensio aūt ꝛ remissio inest ex quātitate v̄tutis cuius passio est eq̄litas ꝛ iequalitas intēsiua q̄ditas aūt in oībus ꝓuenit q̄titatez. Tertia dif. si ꝯtrietas sē cā suſceptionis magis ꝛ minus sic aliqui dicunt. Dr̄ aūt ꝙ lz ipam ꝓueniat: nō tn̄ videtur ipius cā q: vniformiter sp ꝯtrietate manēte fit variatio i itēsione ꝛ remissiōe vn̄ cā prima videtur eē diuersitas forme fm ḡdus p quas fit talis intensio ꝛ remissio. Quarta dif. q: videmꝰ ꝙ lux intēditur et remittitur: cū nullū tn̄ ꝯtrariū habeat positiū ꝛ sic istiꝰ intēsio et ꝛ remissio fit sine ꝯtrarietate et per ꝯn̄s nō sunt adeq̄te iste contrarietates ꝛ intēsiōis ac remissionis ꝓꝓetates. Dr̄ aūt ꝙ non oz ponere talē adequationē nisi qꝰ ad p̄dicamenta que iam fuerūt ostensa.

Quinquagesimus Passus est ꝙ de situ dictū est in his que sunt ad aliquid q: denominatiue a positionibus dicuntur. de reliquis autem quando vbi ꝛ habitus: eo ꝙ manifesta inquit sunt nihil ad aliquid dicitur quam quod in principio dictum est quando scilicet superius enumerauit predicamenta capitulo primo: ꝛ istud dictum ponitur capitulo septimo. Et sic finit tractatum predicamentorum ꝛ tansit ad post predicamenta. Sed oritur dif. quid est predicamentum. Dicitur ꝙ dupliciter accipitur predicamentum vno modo pro ordinatione predicabilium in eodem genere tali ꝛ sic videtur sapere naturam totius integralis. Alio modo pro generē generalissimo sub quo fit talis coordinatio ꝛ sic pertiet ad naturam totius vniuersalis. Et ideo magis est propria acceptio ista. Secunda difficultas si predicamentum dicitur vniuoce de decem predicamentis uel generibus istis. Dicitur autem ꝙ sic quia cum predicamentum sit genus generalissimum istud dicitur de quolibet talium fm idem nomen ꝛ fm eandem diffinitionem accepta diffinitione generis generalissimi superius data Tertia difficultas si predicamētum ut dicitur vniuoce de istis ē genus. Dicitur autem ꝙ non quia sic est secunda intētio q̄ nō

p̃dicatur in q̇d de suis iferiorib⁹ imo est transcẽdens: quia nihil ẽ cõmune .x. p̃dicamẽtis nisi trãscendentia. Quarta dif. i quo differũt pdicabile ꝛ p̃dicamẽtũ. Dr̃ ꝙ in ordine secũda ꝝ intentionũ p̃dicamentuꝫ ɔtinetur sub predicabili sicut eius pars subiectiua quia cũ genus ɔtineatur sub p̃dicabili ꝛ genus sub diuidatur i subalternũ ꝛ generalissimũ istᷘ ɔtinetur sub eius ɔtento. Sꝫ remanet dif. ſi ista .x. p̃dicamenta sunt simplicit̃ simplicia. Dr̃ ꝙ sic qꝛ ad ipa stat vltima resolutio oium q̇ditatum diffinibiliu i gener̃ ꝛ illud ẽ simplicit̃ simplex quod ẽ irresolubile in alia sicut in ꝑtes eẽntiales sic simplicit̃ idiuisibile i quãtitate qᷘ nullã hꝫ ꝑteꝫ in q̃ꝫ diuidatur. Secũda dif. ſi ista .x. sunt p̃mo diuersa .i. se totis distincta. Dr̃ ꝙ sic accepta ƒm suas q̇ditates: alioqn nõ essent .x. p̃ma p̃ncipia qꝛ si ꝑ aliq̇d ɔuenirent ꝛ ꝑ aliq̇d differrent illa ꝑ que differrent ꝛ ɔuenirent eẽnt eorum eẽntialia principia.

Quinquagesimus p̃mus.

P. ẽ ꝙ dr̃ alterũ alteri opponi q̈druplicit̃ aut sicut ad aliq̇d .i. relatiẽ opposita ut duplum dimidio aut sic ɔtraria ut malũ bono: aut sicut p̃uatiua ut visus ꝛ cecitas: aut sicut affirmatio e negatio .i. ɔ̃dictoria ut sedere ꝛ nõ sedere ca.° eo. Et adiungit ꝙ differunt relatiẽ opposita a ɔ̃trijs qꝛ vnũ illoꝝ dr̃ alteri⁹ ut duplũ dicitur dimidij ꝛ i ɔ̃trarijs vnũ nõ est altius sic bonũ mali. Et circa istũ passuꝫ eliciũtur q̃tuor ɔclusiones. Quaꝝ p̃ma est ꝙ oppõ nõ est aliqua entitas absoluta sed respectiua qꝛ oẽ oppositũ dr̃ oppositũ ad aliq̇d ꝛ nõ ad se que ẽ q̇ditas respectiuoꝝ. Secũda ɔclusio ꝙ iste respect⁹ opponis nõ ẽ extĩsecus adueniẽs sed intĩsecus qꝛ oppõ oritur int̃ opposita ex rõibus formalib⁹ taliũ extremoꝝ. iõ. n. albedo opponitur nigredini qꝛ iste disgregatiu⁹ ꝛ ille ɔgregatiu⁹ visus ƒꝫ suã rõneꝫ diffinitiuã ꝛ illa q̃ ɔsurgũt ex rõibus formalibus oia sũt intriseca. Tertia ɔclusio ꝙ iste respect⁹ nõ ẽ gener̃ extĩs sꝫ trãscẽdẽs qꝛ q̃ ɔueniũt ẽti añq̃ꝫ descendat i .x. p̃dicamẽta sũt trãscẽdẽtia cũ nõ pñt eẽ in genere ɔstituta. Oppõ aũt ẽ huiusmõi qꝛ cũ illo p̃ori diuiditur ens ꝑ absolutũ et respectiũ iste dr̃e habẽt abiuicẽ oppõneꝫ q̃ ɔstituũt ex opposito distincta. Quãrta ɔ° ꝙ iste r̃spect⁹ nõ ẽ eq̇ꝑãtie sꝫ disq̇ꝑãtie qꝛ ɔsurgit int̃ extrema diuersaꝝ rõnuꝫ cũ ƒm eandẽ rõneꝫ nũq̃ꝫ alt̃m alteri opponatur. Sꝫ ɔ̃ has ɔclusiones istatur q̈druplicit̃. Pri° qꝛ idᷘ nõ põt eẽ supi⁹ ꝛ iferi⁹ eodᷘ mõ si aũt ẽtitas ista ẽ relatia ƒm suã q̇ditatem: tunc relatio in plus se habet q̃ꝫ oppositio cum de alijs

etiã dicatur puta de ↄformita-
te ⁊ tamen in isto passu ponitur
relatiua oppõ que est adeq̃ta to
ti relationis p̄dicamēto ut spēs
eius. Secũdo quia sursũ ⁊ deor-
sũ respectus oppõnis dr̃ ⁊ tñ
sunt respectus extrīsecus adue
nientes cũ manētibus hisdē ex-
tremis illud quod ē sursũ possit
fieri deorsũ ⁊ econuerso. Tertio
q2 isti respectui ↄuenit q̄cũq3 dif
finitio data de relatiõis p̄dicamē
to ⁊ tamen nulla diffõ se extēdit
vltra suũ diffinitũ. Quarto quia
nõ referuntur difformiter adiui
cem opposita, sicut pater ⁊ filius
aut dñs ⁊ seruus s3 aliud nomē
⁊ s̃m aliã rõnem imo videtur q̄
ↄformiter ⁊ sic s̃m equipantia3.
Ad p̄mu3 q̄ respectus q̄ diuidi-
tur in istas q̃ttuor oppõnis spēs
ē trascendēs ut patuit ⁊ ille qui
ↄtinetur ut species oppõnis sub
eo est nõ transcendens sed limi-
tatus. Jdē aũt põt eē supius ⁊ i
ferius s̃m diuersas coordiatões
ut alibi patebit. Ad secũdũ q̄ l3
sursũ ⁊ deorsũ sint respectus ex
trinsecus aduenientes corpori
tamen inter respectus sursum
⁊ deorsum cõsurgit oppositio ex
rõibus formalib⁹ ita q̄ ip̄is extñ
tibus nõ põt nõ esse ↄppõ talis.
Ad tertiũ q̄ illa℞ diffõnu3 data
rũ ip̄ius relatõis q̄libet diffõ cõ-
uenit respectibus trãscendētib⁹
vniuersis: ⁊ iõ nõ videtur eē ade
quata huic generi nisi subtelli-
gatur determiatio limitationis
vel finitationis. Ad quartũ q̄ l3
nõ difformiter referatur i voce
tñ bene in re sic dissimilitudo in
eq̃litas ⁊ diuersitas eodē nomi
ne referũtur ad inuicē tñ est ibi
realis disquipautia rõnu3 forma
liũ. S3 dr̃ dif. si oppositio dic
diss militudiem int̃ duas ↄtrari-
as q̃litates. Dicitur q̄ nõ videtur
q2 inter extrema eiusdē rõnis in
quãtu3 talia s3 pullulant respe-
ctus rõnis eiusdē ⁊ ista s̃m rõe3
illã s̃m q̄s sunt diss milia sũt ↄ̃ria
⁊ tũc id̾ seq̃tur de ieq̃litate i q̃ti
tate ⁊ diuersitate in substãtia.

Quinquagesi-
m⁹ scd̾⁹. P. ē q̄ ↄ̃rio℞ q̄da3 sũt i
aliq̄bus nata fieri circa id̾ q̄ sũt
imediata: sic sunt par ⁊ ipar circa
numerũ ⁊ sanitas ⁊ egritudo cir
ca aial ⁊ taliũ nccīn ē s3 i eē alte
rũ alia sunt mediata sic albũ ⁊ ni
grum ⁊ taliũ nõ ē necessariũ in
esse alte℞ ca⁹ eo. Et adiungit q̄
in aliquib⁹ ↄtrarijs mediatis no
mina sunt posita sic mediũ inter
albedinē ⁊ nigredinē ⁊ fuscu3 ⁊
pallidũ ⁊ in alijs aũt noia i me-
dio in q̃t assignare idoneum nõ
est sed p̄ vtrũq3 suo℞.i. extremo
rum abnegationem quod medi
um est terminatur ut quod nec
bonũ nec malum. Ex quo passu
accipiũtur q̃ttuor phisica docu-
menta. Primũ ē q̄ ↄ̃ria nata sũt
fieri circa ide3 quia supponit hic

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. K.5.24

cum diuidit contraria per me-
diata et imediata quia vtraque nata
sunt fieri circa idem. Secundum
do. est quod in contrarijs imediatis re
moto vno ponitur reliquum quia di
cit quod semper necessarium est inesse alterum: et ideo
locus a contrarijs imediatis non
solum tenet affirmatiue ut posito vnum
remouetur reliquum. Jmo etiam
negatiue quod remoto vno ponitur
reliquum. Tertium do. est quod in contrarijs
mediatis remoto vno non poni-
tur necessario reliquum licet vno posi-
to reliquum remoueatur: quia dicit
quod in talibus non est necessarium alterum
inesse: et ideo sequitur quod locus a contrarijs
mediatis non tenet destructiue sed
constructiue tantum: ut posito vnum re
moueatur reliquum: contra non remo
to vno aliud ponatur. Quartum
do. est quod in contrarijs mediatis con
tingit assignare medium per vtrius-
que abnegationem extremorum quia
dicit hic medium assignari per vtri-
usque suorum .i. extremorum abnegati
onem. Jntelligendum tamen est quod quattu
or modis contingit aliquid medium
assignari inter aliqua extrema. Pri
mo illud quod se habet per vtriusque ex
tremi perfectam inclusionem sic compositum
tum ponitur esse medium inter materiam
et formam. Unde Boecius diuidens
substantiam in materiam et formam et compo
situm: per isto modo dicit quod relictis ex-
tremis de medio est agendum. Se-
cundo id quod se habet per vtriusque extre
mi abnegationem sic ponit hoc exem-
plum Aristo. de prauo et studioso
quorum medium vtrumque negat ut pu
er qui non est prauus nec studiosus
Tertio illud quod se habet per vtriusque ex
tremi participationem formalem
sicut tepidum est medium inter ca
lidum et frigidum: quia vtrumque for-
maliter participat in motu calefa-
ctionis cum omne mobile sit in
termino partim a quo et parti in termi
no ad quem. Quarto id quod se
habet per vtriusque participatio-
nem virtualem sicut medij colores
dicuntur participare extrema non
quidem formaliter cum sint spe
cies contrarie impossibiles sed vir-
tualiter ut vulgo dicitur sic de
de elementis respectu mixti.

Quinquagesi-
mus tertius. P. est quod priuatio
et habitus. fiunt circa idem subie-
ctum ordine irregressibili sicut vi
sus et cecitas circa oculum cap.
eodem. Et adiungit quod priuari dici
mur habitus susceptiuum quando
illud quod natum est habere non
habet sicut inquit non dicuntur e
dentuli qui habent dentes: aut ce-
ci qui carent visu sed quando contingit
habere et non habent. i. quando sunt ido
nei ad habendum et carent. Ex quo
passu eliciuntur quattuor phica do.
Primum est quod priuatio semper concernit
subiectum quia dicit quod priuatio et habitus
habent fieri circa idem subiectum et ideo
circa subiectum. Secundum do. quod non solum
concernit subiectum sed etiam id subie-
ctum cum habitu nam si respiceret aliud

nō eēt priuatio eius. Tertiū dō. q priuatio ↄcernit subiectū aptū natū: qr sic h ōndit nō dr priuatum nisi ut aptum natū: ⁊ p ista tria distiguitur priuatio a negatione q̄ nō reqrit subiectū nec per ↄńs idē subiectū nec etiā aptū natū sicut lapis q̄uis nō sit cecus tñ ē nō videns. Quartū dō. q priuatō ⁊ hitus habēt ordiez irregressibilē. i. q ab hitu est deuenire i priuationē ⁊ a priuatiōe i hituȝ nō ē deuenire. Sed ↄtra hāc irregressibilitatē ītatur q̄druplicif. Primo in gnātiōe forme subālis fit pcessus a priuatōne ad formā cū priuatio sit talis gnātōis pncipiū. Secūdo qr tenebra ⁊ lux sūt priuatiue opposita i formis accñtalibus ⁊ tñ ↄtingit multotiēs venire a tenebris ad luceȝ. Tertio qr i exēplo hic posito de dentulo pȝ: q a priuatiōe dentiū amissoꝝ deuenitur sepe ad hituȝ. Quarto qr i exēplo de ceco nōnulli ex cecitate p albuginē fuerūt p artē medicine ad visū reducti. Ad pmuȝ q in pcessu a tali priuatiōe ad formā nō est ad habitū rgressio nisi prius illa fuisset phabita et tūc nō eēt reducibilis p naturaȝ. Ad secundū qr cū dr a priuatiōe nō est deuenire ad habitū sic est itelligendū iā amissū p eo q idē numero nō ē reparabile p nām ⁊ i no .. illumiatiōe nō fit talis regress o sȝ noue luc pductio. Ad tertiā q nō recupatur dēs amissus sed pducitur nou⁹ qr distinctus numero formatus. Et si dicatur q eodē mō est ipossibile ↄuenire ad eandē numero priuatō nē ab habitu nō vȝ: qr eadē numero priuatio reuertitur dēte corrupto q̄ fuit añ ei⁹ priuationē cū vnius positiui in numero sit vna priuatio in numero. Ad quartum q ibi nō est priuatio visus cum sit ibi potentia visiua quādiu organū manet incorruptuȝ: ⁊ ideo nō est in tali illuminatione pcessus a cecitate vera sed solum ab obstaculo visionis sicut cū facies velata reuelatur. Sȝ oritur dif. quia dominus noster Jhesus xp̄us in cetera sue deitatis miracula non solum cecum natum illuminauit sed ⁊ multis cecis lumen restituit regressu a priuatiōe ad habitum. Dicitur autem q quidam katholicus auctor istaȝ regulam redigens in obsequiuȝ christi dicit q a priuatione non est deuenire ad habitum nisi p miraculum.

Quinquagesimus quartus passus ē q q priuari ⁊ habere habitum non est habitus ⁊ priuatio quia habere visum non est visus nec habere cecitatem non est cecitas nam si idem ait esset cecitas et cecuȝ esse vtrumq3 de eodem predicarentur nunc vero minime sed cecus dr homo ⁊ nō cecitas c°eo.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Et adiungit ibidē q eundē mo duz oppositio habēt adinuicē priuari & habitū habere tanq̄ priuatio & habitus. Ex isto aūt passu accipiūtur duo phīca do. Primū est q informis denoiantibus aliqd subiectū ɔcretuz & abstractū nō sunt idē: q2 dicit q hitus & priua⁹ nō sunt habere hituz & priuatiōez cū duo prima sint abstracta quorū sequētia sūt ɔcreta. Secundū ē q̄cūq3 aliq̄ duo sūt idē de quocūq3 p̄dicatur vnū & reliquū: q2 dicit q si essent idē. s. ɔcretum & abstractū vtrūq3 de eodem p̄dicaretur quod nō pōt inferri nisi in v̄tute regule in isto notabili assupte. Intelligendum tñ ē q ex isto docum̄to eliciūtur due ɔclusiones. Quaꝝ prima ē q quādo aliq̄ duo ita se habent q de quocūq3 p̄dicatur vnuz nō predicatur reliquū illa nō sunt eadez q2 qñ aliqua ɔña est bona ad oppositū ɔñtis seq̄tur oppositū añcedentis & ita ē in ista ɔclusione respectu documenti dati. Secūda ɔclusio ē q qñ aliqua duo ita se habent q aliq̄d p̄dicatur d̄ vno quod nō p̄dicatur de reliquo illa duo nō sunt idē q2 nō habēt maiorē eff.caciā affirmatio uel negatio ɔcludēdi nō ydemptitatē ex p̄te subiecti q̄3 ex p̄te p̄dicati cuz vniuersalis negatiua ɔuertatur simplicit̄. Intelligendū vlterius q iste due ɔclusiones iferūt duo correlatiua. Quoꝝ p̄muz ē q oē superius aliq̄uō mō distinguitur a suo iferiori q2 iuxta p̄muz documentū superius de aliquo p̄dicatur de quo iferius nō p̄dicatur. Secūduz correlariū ē q suppositū distigui tur a natura q2 suppositū dicitur de aliquo de quo nō d̄r natura ſm do. secūduz q2 sūt idē hō & humanitas.

Quinquagesimus q̄ntus.

P. est q hic affirmatio negationi opposita est ut q̄d sedet ei q̄d nō sedet sic & res que sub vtroq3 opposita ē sedere & n̄ sedere ca⁹ eo. Ex quo dicto eliciuntur duo phīca do. Primū ē q ɔ̄dictio de quo hic loquitur sub noīe affirmatiōis & negatiōis est realis oppō & nō tm̄ rōis sic̄ aliq̄ ponūt: q2 dicit hic q res est sub vtroq3. s. affirmatiōe & negatiōe ē opposita. Secundū do. ē q talis oppō iuenitur int̄ act⁹ oppositoꝝ obiectoꝝ qualis inuenitur inter ipa obiecta diuersa: q2 dic̄ q sicut affirmatio negationi est opposita q̄d ē intelligendū q̄tū ad actū affirmādi & negādi que sūt in aīa ita dicit q opponūtur res subiectiue que sc3 obiciūtur talib⁹ actibus. Sed oritur dif. quō potest eē realis oppō vbi n̄ est realitas: cū vnuz extremum ɔ̄dictionis sit negatio q̄ nullā h3 realitatē. D̄r q p̄ tanto d̄r realis oppō q2 in re ē sic q nō est fabricata ab aīa. s. n. nō sedere hois

esset ab aīa circūscripto ratiōis ope semꝑ sederet: ⁊ iō ista oppō vere realis est q̄uis non sit nisi vnū extremū positiuū reale. Se cunda dif. oppō est quidā respe⸗ctus sicut supra fuit ostensū ⁊ re spectus realis nō est ad nihil: et iō cum negatio sit purū nihil: ēs positiū non potest ad ipm oppo ni realiter. Dr̄ ꝙ oppō positiua nō videtur ꝙ possit eē ad nō ens oīno: qualis est negatio entis: quia negat oēm entitatē alioqn respectus positiuus eēt ad nihil Et iō oppositio ista nō videtur eē positiua sed tn̄ ꝑuatiua iz priua tio possit fundari ī positiuo: non tamen positiuū in ꝑuatiuo. Ter tia dif. quia cum genus oppositi onis hic diuise sit positiū: oportz ꝙ quelibet eius species sit positi ua cum genus in spē eēntialiter includatur. Dicitur autē ꝙ ɔtra dictio licet ex modo significandi denotet respectū oppōnis dire⸗cte: tamen in re non dicit nisi in ɔpossibilitatem taliū extremoꝝ: ⁊ ideo nō est directe spēs oppō⸗nis q̄uis sic directe denotentur cū nihileitas in nulla spē īcluda⸗tur. Quarta difficultas est quia omne ens ꝙ nō est ꝓhibituz est positiuz cum includat rationez entis simplicit̄ que est positiua: nulla autē species uel genus est ens ꝓhibitum cum tn̄ illud non sit in vllo genere ḡ nec genus op positionis nec aliqua eius spēs erit nisi positiua. Dr̄ ꝙ si directe ponatur ɔtradictio species oppō nis: nō patet bene fuga sed sicut idēptitas eiusdem oīno ad se nō dicit nisi negationē oīs distinctō nis ita videtur ista oppō ɔtradi⸗ctoria dicere solam extremoꝝ ī ɔpossibilitatez. Sz remanet dif. quia dicit ꝙ affirmatio ⁊ negatō quantuz ad actus intelligēdi ita opponitur sicut res affirmatiōis ⁊ negationis ⁊ cū actus isti sunt positiui nec vnus ē altius nega⸗tio cū ambo sint simul dum quis ɔparet extrema ɔtradictiōis ad inuicē. Dr̄ ꝙ nō est intelligendū ꝙ actus accipiendo subiectiue ⁊ formaliter sic opponātur sic nec voces sed obiectiue accipiendo obiecta ad q̄ determinantur isto⁹ opponūtur voces rōe obiectoꝝ.

Quinquagesi⸗

mus sext⁹. P. est ꝙ ꝑuatio ⁊ ha bitus nō sic opponūtur sicut ad aliq̄d. Et istd̄ ipe declarat ꝙ vnū relatiue oppositoꝝ dicitur alti⁹ ut pater filij ⁊ ecōuerso ⁊ tamen nō ī ꝑuatiuis: qꝛ visus nō dicitur cecitatis nec cecitas visus cap̄ eod̄. Et adiungit ibi aliā dr̄ntiaz qꝛ dic̄ ꝙ oīa ad aliq̄d .i. relatiua sunt reciꝓcatiua .i. ad ɔuertētiā dc̄a. Sz oritur dif. qꝛ sicut vnum relatiū dr̄ altius: ita hītus dr̄ re spectu alterius hītus. Dr̄ ꝙ ha⸗bitus dr̄ eq̄uoce ꝑut distiguitur ɔtra ꝑuatiōē ⁊ ꝑut distiguitur

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

ↄtra diſpõnem: ⁊ licet iſto mõ ſit
alicuiꝰ hitus utpote obiecti nõ
tñ p̈mo mõ qꝛ tũc eſt idẽ ꝙ po-
ſitiuũ diſtinctũ ↄtra p̈uatiñ: ⁊ po
ſitiuũ nõ dr̃ alicuiꝰ poſitiñ. Secũ
da dif. qꝛ lȝ forte talis habitꝰ nõ
ſit p̈uationis ſibi oppoſite hitus
tñ p̈uatio ẽ eẽntialiter ipſius hitꝰ
p̈uatio cũ ſit eẽntialiter carẽtia ⁊
nõ alicuius niſi eius. s. hitus. Dr̃
ꝙ licet forte p̈uatio ſit alicuiꝰ in
cõi non tñ cecitas i ſpãli: aut alia
talis carentia qꝛ nõ dr̃ viſus ceci
tas nec auditus ſurditas. Et ſi di
catur ꝙ cecitas ⁊ ſurditas ſint eſ
ſentialiter p̈uationes ⁊ carentie
Dr̃ aũt ꝙ cecitas q̈ſi eẽntialiter
ẽ ad ſe ⁊ nõ entitas q̃tuȝ ad ſuũ
eſſe q̈ſi abſolutũ ⁊ ſic nõ ẽ ad ali
ud ſed ꝓ ut eſt nõ entitas huius
⁊ ſm̃ h̄ dr̃ carẽtia ⁊ p̈uatio cauſe
⁊ iſtud nõ ẽ ei eſſentiale cũ ſit q̈ſi
reſpectus ↄ̃ns ipſam. Sed rema
net dif. quia ſm̃ p̈miſſa qñ alt̃um
de altero ꝓdicatur q̇cquid ꝓdica
tur de p̃dicato p̃dicatur ⁊ de ſub
iecto ut ſupius eſt dc̃m ⁊ iõ cum
ad aliquid p̃dicetur de oppõne ⁊
oppõ de p̈uatione ſicut de ſpecie
ſubaltña ⁊ priuatio de viſu ⁊ ce
citate ſicnt de ſpẽ ſpãliſſima tũc
illa erunt eẽntialiter ad aliquid
Dicitur aũt ꝙ oppõ p̈uatiua nõ
dr̃ in q̇d de viſu ⁊ cecitate ut ſu-
perius de iferiori: quẽadmoduȝ
ↄtrarietas nõ dr̃ q̇ditatiue de al
bedine ⁊ nigredie imo eſt reſpe
ctus fũdatus in eis ⁊ poſterior

eis cũ ꝓ ↄtrarietatẽ referãtur ſȝ
iſta dr̃tur ad modũ quo ſecũda
intẽtio dr̃ de p̈ma denoiatiue: et
iõ deductio eſt inualida ſicut ge
nus eſt ad aliq̇d ⁊ tñ aĩal cum ſit
genus nõ eſt ad aliud.

Quinquageſimus ſeptimꝰ.

P. ẽ ꝙ nõ ut ↄ̃ria
opponũtur illa que ſm̃ p̈uatõeȝ
⁊ habituȝ dicũtur c° eo. Et iſtud
ipſe declarat duplicit̃ in eodẽ ꝓ-
ceſſu p̈mo in ↄtrarijs imediatis
qꝛ dic̃ ꝙ ſꝑ in ↄtrarijs imediatiſ
alteꝝ ineſt ſuſceptibili i ↄ̃rijs in
quo nata ſunt fieri ⁊ non i p̈ua-
tione qꝛ dicit ꝙ illud ꝙ hȝ natu
rã ad videndum neqȝ cecum eſt
neqȝ vidẽs: ⁊ iſtud oſtẽdit ꝓ ca-
tulo añ diẽ nonuȝ: qꝛ licet ſit ap
tus natus nõ tamen ꝓ tunc. Se
cundo declarat idẽ in contrarijs
mediatis qꝛ dicit ꝙ in illis nũq̃ȝ
nccĩn ẽ altm̃ in eẽ uel alt̃utrum
niſi alteꝝ ſit determiatuȝ a na-
tura ſicut calor in igne: aut can
dor in niue ineſt. Item adiungit
dr̃ñtiaȝ inter p̈uatiue oppoſita ⁊
ↄtraria oĩa in cõmuni quia dicit
ꝙ in ↄtrarijs ↄtingit in alt̃uȝ fie
ri mutationẽ niſi altm̃ in ſit a nã
ut igni calidũ eẽ ſic̃ exemplificat
cũ quis ex ſtudioſo. i. v̾tuoſo fit
prauus ⁊ ex prauo dic̃ ꝙ poteſt
fieri ſtudioſus ſi ad meliores ex
ercitationes deducatur. In pri
uatiuis autem dicit ꝙ eſt ipoſſi
bile mutationem in alterutrum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

fieri licet.n. ab habitu possit mu tari in priuationē tñ a priuatiōe in habitu3 est inqt impossibile sicut dicit q nec cecus factus rursus vidit: nec caluus comat⁹ factus est: nec cum eēt sine dentib⁹ den tes orti sunt. Sed oritur dif. qr ista exēplū qđ iducit h̄ de denti bus videtur ɔtra expientia3 cu3 videamus nōnullos recupar̄ dē tes post āmissione3 ⁊ sic erit pro cessus a priuatione ad habitum Dr̄ q loqtur de āmissione denti um finaliter que ē vā puatio de qua hic loquitur sicut nō ē calu⁹ qui nō est priuatus capillis nisi finaliter. Secunda dif. si istam i possibilitatem regressionis ad habitum intendit fm idēptitatē specificā aut solu3 fm numeralē Dr̄ q non fm numeralē tm̄ sic ē inuebatur imo etiā fm specificā quia hic negat istam mutatiōe3 in priuatiuis eo modo quo eam concedit in ɔtrarijs ⁊ tamen in ɔtrarijs non potest fieri regres sio ad idem numero. Tertia dif. que est maior oppositio relati uorum aut contrariorum. Dr̄ autem q contrariorum quia oīs contrarietas includit respectu3 dissimilitudinis ⁊ diuersitatis et addit ad ipsum ⁊ quod se habet per additionem excedit. Quar ta dif. si contrarietas est maior q̄3 priuatio. Dicitur q priuatio videtur esse oppositio maior qr contraria semper in aliquo con

uenient cum sint eiusdem gene ris ⁊ perillud non opponitur pri uatiue autem opposita se totis opponuntur cum in nulla rōne conueniant cum vnu3 sit forma liter ens ⁊ aliud non ens ⁊ non opponitur in aliquo genere.

Quinquagesimus octauus. P. est q ex studi oso prauum ⁊ ex prauo studiosū possibile est fieri. Et istud ipse in ducit ad exemplificandum quō ex alterutro ɔtrarioꝝ in alteru3 potest fieri mutatio capitulo eo dē. Et quia fieri ex studioso pra uum non videtur reputare mul tum difficile illud dimittit indis cussu3 ⁊ pcedit ad declarandum quō potest fieri studiosus ex pra uo qr istud reputat multū diffi cile. Et ad istud declarandō po nit ibi quattuor notabilia dicta. Primum est q prauus ad meli ores exercitationes deductus ⁊ ad doctrinas ad modicum profi ciet ut sit melior: cuius ratio est quia habitus virtuosus paulati3 ex talibus actibus generatur. Secundum notabile q si semp .i. assidue crementu3 sumpserit palam quia perfecte mutabitur sc3 ad virtutem oppositam vicio suo: cuius ratio est quia paulati procedendo in opere assidue tā dem venitur ad perfectum. Ter tium notabile q quādo prauu⁹ modicum crementum sumpsit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

vtutis a pricipio fit bene mobili or ad vtutem: cuius rō est quia ɔtrariū quod ipediebat istū motum est remissuz p illud crementum. Quartū notabile quia per successiuā sūptionē talis cremēti duz semp fit. i. dum assiduatur restituitur pfecte. i. prau⁹ in contrariū hītum. s. vtutis: nisi forte sit tpe suspensuz sit. i. infpaulatō facta opandi fm vtutem. Et istius ratio ē quia interruptio tpis iu quo nō agit q̄s fm vtutem est illa in qua ē corruptuz quod fuerat p illud crementuz de virtute acq̄situm ⁊ sic patet ꝙ nullus potest salnari a prauitate nisi assidue opetur meliores exercitationes. Intelligendū tñ est ꝙ iste passus ɔuenientissime reducitur in obsequz xpi cuius cura fuit assidua ex sūma eius benignitate sanare egētantes egritudine prauitatis moralis. Et hic iuenitur modus datus occasionalit̄ p exemplo ut q̄libet prau⁹ fm aliqd̄ viciuz conetur ad assiduas exercitationes meliores fm vtutem oppositam.

Quinquagesimus nonus. P. est ꝙ quecunq͂ tanq͂ affirmatio uel negatio. i. ɔtradictorie opponitur nullo illoꝝ modoꝝ opposita sunt. s. relatiue contrarie ⁊ priuatiue ca. eodem. Et istud ipse declarat dupliciter. Primo quidem quādo aliqua opposita accipiuntur in ɔplexe ut duplum ⁊ dimidiuz: egrum ⁊ sanuz visus ⁊ cecitas q̄ ista sic accepta nec sūt vera nec falsa cū veritas ⁊ falsitas sint circa ɔplexionem ⁊ in contradictorijs si vna est falsa semp alia est vera ⁊ ecōuerso. Secūdo quia aliquādo aliqua opposita accipiuntur modo ɔplexo sicut exemplificat de languore ⁊ esse sano i contrarijs: ⁊ de videre ⁊ eē cecū in puatiuis quia neutrū istoruz est veruz de aiali nisi dum ē imo vtrūq͂ falsuz: ⁊ ita cum aial non est: nō est verū ip̄m esse cecū nec videre ⁊ ideo in solis ɔtradictorijs illa pprietas ut concludit reperitur. Sed oritur dif. quia sic vtraq͂ istaꝝ esset falsa homo est san⁹ ⁊ homo est eger aut homo est cecus ⁊ homo est vidēs sine constātia subiecti ita videtur ꝙ iste due homo ē videns ⁊ homo est non videns cum esse non videntem psupponat esse. Dicitur autem ꝙ ista non sunt contradictoria quia nō videns nō est negatio negans sed infinitans: sed iste duo homo ē videns: homo n est vidēs quia negatio posita ad veruz nō infinitat sed negat. Secunda difficultas si homine non existente ista est falsa simpliciter homo est non albus aut vera. Dicitur autem ꝙ ad negatiuam de predicato finito sequitur affirmatiuo de p̄dicato infinito ut

nonnulli putant quia si homo nõ est iustus sequitur ꝙ sit non iustus tunc cum homine existente ista sit vera homo nõ est albus: ꝛ ista per ꝯsequens homo est nõ albus: ꝛ sic saluaretur differẽtia inter ꝯtradictoria ꝛ alia opposita dato ꝙ ista sint ꝯtradictoria: homo est videns ꝛ non videns. Tertia difficultas quia videre ꝛ non videre sunt incõplexa ꝛ ista sunt contradictoria sicut visus ꝛ cecitas priuatiua. Quod probatur quia nõ sunt nisi q̃ttuor oppositiones ꝛ ista nulla illarum: ut per se patet esse potest. Et videre est affirmatio ꝛ non videre negatio ꝛ tamen incõplexa non sunt vera aut falsa ꝛ sic erunt cõtradictoria quorum vnum non erit veruꝫ ꝛ aliud falsum. Dr̃ ꝙ ita oportet ponere si concedatur contradictio incomplexa ut album' ꝛ non album: ꝛ oportet dicere ꝙ Aristotiles assignans hanc ꝓprietatem aspiciebat solum ad complexa. Quarta difficultas si est dare talem contradictionem incomplexam q̃ꝫ hic non ponit Aristoteles. Dicunt autem ꝙ non quia affirmatio et negatio videntur semper respicere complexioneꝫ. Istud non valet tum quia esse et non esse nullum est complexum et tamẽ sunt affirmatio ꝛ negatio. Tum quia extrema contadictionis sẽper sũt ꝯtradictoria sicut contrarietatis contraria: cõmunicabile autem ꝛ nõ cõmunicabile ponuntur semper extrema cõtradictionis cum sint incomplexa. Tum quia videre ꝛ non videre sunt opposita: cum sint incompossibilia ꝛ non relatiua nec cõtradictoria nec priuatiua quia alterum semper ine.t: etiam nõ apta nata ergo contradictoria. Tum quia e.ns ꝛ nihil sunt contradictorie opposit.a cum causatio sit inter talia extrema ꝛ tamen ista sunt incomplexa. Sed remanet difficultas si ista oppositio cõtradictionis est minima. Dicitur autẽ ꝙ si esset oppositio rationis tñ: esset tunc minima cum alie sint reales: ꝛ ens rationis sit ens diminutum sic auteꝫ non est rationis quia cum in cõpossibilitas preueniat ex tali oppositione aut sit ipsa tunc circũscripto actu rationis nulla contradictionis extrema forent in compossibilia. Secunda difficultas si ista oppositio est maxima Dicitur autem ꝙ ista videtur cũ sit realis quia in omnibus alijs oppositionibus extrema in aliquo conueniunt aut fo maliter sicut in contrarijs et relatiuis: aut concernendo subiectum sicut in priuatiuis. Ista auteꝫ extrema sic se totis opponuntur ut nullã habeant in aliquo cõuenientiam. Tertia d f. si ista oppõ ẽ in alijs reperta. Dicitur ꝙ in

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

omnibus inuenitur denominatiue non solum in oppositis sed etiam in desperatis: quia vnum non est aliud sicut in lacte dulcedo est non albedo ꝛ albedo nõ dulcedo ꝛ sic omnia opposita i se hñt ista extrema nõ tñ q̄ditatie: q: nulla negatio ē de q̄ditate positiui. Quarta dif. si ista oppõ ē i alijs inclusa. Dr̄ ꝙ nõ q̄ditatiue q: nũq̄ȝ minus i minori inc uditur eētialiter cũ includẽs se habeat ꝑ additionẽ ad iclusũ. Ista aũt oppõ ē maxia ut cõiter dicitur: ꝛ ideo in alijs non potest q̄ditatiue eē inclusa. Sed reuertitur dif. quia dicũt theologi q: oē simpliciter ipossibile icludit ꝯ dictionẽ ꝛ tñ duo ꝯria aut ꝑuatiua simul eē dicũtur impossibile simplicit̄. Dr̄ ꝙ ista inclusio non põt intelligi q̄ditatiue: q: cuȝ sit sp̄ēa distincta oppõnis nũq̄ȝ vna sp̄ēs inuenitur inclusa i alia ꝯdiuisa ꝛ sufficit si accipiatur ista iclusio deuoĩatiue quia sic icluditur indespatis oppõnib⁹ ut fuit ostẽsum: ꝛ iõ alius modus ē alibi q̄re idus. s. in. 52. ꝑassu in quarto notabili.

Sexagesimus

·P. ē ꝙ bonũ est nccĩo malo cõtrariuȝ ut pȝ ꝑ inductionẽ de sanitate ꝛ languore iusticia ꝛ iniusticia ꝛ malo q̄n̄q̄ȝ bonũ ꝛ q̄n̄q̄ȝ aliud malũ sicut exẽplificat de superhabũdantia ꝛ egestate q̄ sũt ꝯtraria ꝛ ambo mala ca. eo. Ex quo dc̄o accipiuntur duo ph̄ica do. Primũ ē ꝙ nunq̄ȝ bonũ ꝯtrariatur bono q: dicit ꝙ bonũ necessario est malo ꝯtrarium: ꝛ iõ nunq̄ȝ bono: ꝛ inde seq̄tur ꝙ virtutes nõ sunt i ꝯpossibiles quia nullam habent contrarietatem. Secundũ documentũ est ꝙ nullus põt esse ita integraliter malus sicut bonus quia licet vnum bonum non sit alteri contrariuȝ tamen bene vnũ maluȝ alteri cõtrariatur ut hic dicit ꝛ oĩa simul esse non possunt. Sed contra ꝑmuȝ documentuȝ instatur dupliciter. Primo quia frigiditas et caliditas sunt bone qualitates q̄ sunt diuersoꝝ elementorum perfectiones ꝯuenientes et tamen sunt contrarie qualitates. Secũdo quia album nigrum nõ opponitur sicut bonum ꝛ malum: cũ sint ĩ nullis subiectis ꝯueniẽt a ꝛ r̃o ꝯueniẽtis est rõ boni. Et dr̄ ad ista duo ꝙ hic loquitur i moralibus tñ vbi non contingit bonum morale alteri bono contrariari. Sed oritur difficultas quia malum non videtur dicere aliquid positiuum cum ens ꝛ bonum conuertantur ꝛ sic non videtur contrariari malum bono sed priuatiuum. Dicitur ꝙ licet malum formaliter sumptum nõ dicat nisi carentiam boni: tamẽ sumptum materialiter pro ipsa qualitate habitus viciosi sic est

sic est directe ɔtrarium virtuti. Intelligendū tñ ē q̄ in eodē p̄cessu ponit duo notabilia de ipis ɔtrarijs. Primū ē q̄ ɔtraria sūt circa idē genere aut spē sicut ait sanitas e egritudo in corpe aialis albedo ⁊ nigredo simplicit̄ i corpore iusticia ⁊ iiusticia i aia. Secundū notabile ē q̄ nccīm ē oia ɔ̄ria in eodē genere eē uel i ɔtrarijs generibus uel ipa genera.s. ɔtraria eē sic exēplificat dicēs q̄ albedo ⁊ nigredo sūt i gener̄ coloris iusticia ⁊ iniusticia sub generibus v̄tutis ⁊ vicij: bonū aūt ⁊ malū nō sunt ait sub genere s₃ ipa sūnt genera ⁊ istud notat h̄.

Sexagesimus

p̄mus. P. est q̄ p̄us altero alēm dr̄ q̄druplicit̄. Primo q̄dē prope s̄m tēpus sic qd̄ ē antiquus. Secūdo mō dr̄ p̄us q̄ nō ɔuertitur s̄m subsistēdi ɔ̄ña₃ sic exēplificat de vno ⁊ duobus q₂ duob⁹ posit̄ in subsistentia seq̄tur ḡ vnū subsistit ⁊ n̄ eɔ̄: ⁊ iō duo ē posti⁹ i ɔ̄ña Tertio mō s̄m ordie₃ sic i discspli nis elemñta sūt p̄us.i. p̄ncipia.s. cō clusiōibus: ⁊ in ḡmatica lr̄e sillabis ⁊ orōe. Quarto mō qd̄ ē melius ⁊ honorabili⁹ ⁊ dic̄ q̄ iste modus pene ē alienissim⁹. Et isti⁹ rō ē q₂ plurima meliora sūt posteriora. Intelligendū tñ est q̄ ibidē adiūgit q̄ntu₃ modū p̄ṗitat̄ q̄ñ aliq̄ ɔuertūtur s̄m eē ɔ̄ña₃ ⁊ vnū illoꝝ ē cā alti⁹: digne inq̄t p̄us nā dr̄ sic exēplificat q₂ eē hoiem ɔuertitur s̄m ɔ̄ña₃ ad verā de se p̄pōne₃ nā si ē hō: v̄a ē orō in q̄ dr̄ q₂ ē hō: ⁊ ɔuertitur: ⁊ tñ dicit q₂ v̄a orō nō ē cā rei: res aūt i q̄t vr̄ quodāmodo cā ut sit orō v̄a: Dū.n. ait res est aut nō ē v̄a orō aut falsa dr̄ eē. Ex dc̄o isto accipitur documētu₃ q̄ ad v̄itatē p̄pōis req̄ritur exñtia rei: q₂ volens ɔstēdere q̄ eē rei est cā veritatis i orone dicit q̄ in eo q̄ res ē uel nō est dr̄ orō vera aut falsa. S₃ ɔ̄ istud documentū istatur q̄druplic̄. Primo q₂ ista regula ē eter duo ⁊ tria sunt. s. ⁊ tñ s̄m fidem verā nō sunt duo ⁊ tria ab eterno existētia. Secūdo q₂ ista regula oē totu₃ ē maius sua pte ē nccīa ⁊ inɔmutabilis v̄itatis cum p̄ se sit nobis nota ⁊ tñ oē totū ⁊ pars destrui p̄ōssunt s̄m certissimā fidem. Tertio quia ista est vera oī tempore pluuia ē aqua ⁊ tñ nō omni tēpore existit pluuia. Quarto quia ista est vera in hyeme sic in estate rosa ē flos ⁊ tñ non est rosa nisi in estate. Et ideo dico q̄ ad veritatem propositionis non requiritur vniuersaliter existentia rei de qua formatur illa p̄pō. Et istud confirmatur tum quia in tempore formatur propositio vocalis ⁊ de instanti ut cum dicitur omne instans est indiuisibile aut istud instans et tamen in toto illo tempore nec in aliqua eius parte est instans. Tum q₂

Tum quia in istāti pōt formari aliq̄ ɔplexio apud itellectū hūanaꝫ uel angelicū de tēpore ut ꝙ oē tēpus ē successiuuꝫ ⁊ tñ ɔstat ꝙ in illo instāti nō existit tempus ut successio eius. Sed oritur dif. qꝛ nō oē qđ nō ɔuertitur ſm substendi ɔñam vr̄ eē p̄us sic dicit secūdus modus qꝛ ad rōneꝫ cuiuslibet substātie seqtur rō vnitatis ⁊ nō ecōuerso: ⁊ tamen cuiuslibꝫ subē q̄ditas p̄or est q̄ꝫ sua vnitas sic̄ prior videtur fortis hūanitas q̄ꝫ risibilitas a qua nō ɔuertitur sic ɔña. Dr̄ aūt ꝙ licet hec vnitas substātie sit posterior eius q̄dditate non tñ ut videtur vnitas cōis entis a qua nō ɔuertitur ɔña et ita passio ut adeq̄ta spēi videtur ꝑuenire indiuiduū. Secūda dif. qūo pōt v̄ificari quod dicit ꝙ illud qđ est causa alterius digne ē prius nā cum relatiua sūt simul natura ⁊ cā cum effectu sūt relatiua. Dr̄ aūt ꝙ q̄tum ad sua obiecta ſm que habent ordieꝫ nature nō sunt correlatiua ⁊ sic remanet integra illa regula ꝙ oīs cā est p̄or suo effectu. Tertia dif. qꝛ dic̄ ꝙ eē hoieꝫ ɔuertitur cum de se vera ꝑpōne ⁊ sicut cum dr̄ pluuia ē aqua istud nō erit verū nisi cū pluit. Dr̄ ꝙ hic nō loq̄tur nisi de ꝑpōnibus in q̄bꝫ ponitur est ſm adiacens qꝛ de illa exēplificat cum dicit ꝙ hoieꝫ eē ɔuertitur cū ista hō ē ⁊ talis ꝑpō cōiter solet de siḡre eē actualis exñtie

Quarta dif. qūo pōt saluari dcm̄ Aristo. cum h̄ dic̄ ꝙ in eo ꝙ res est uel nō est dr̄ orō v̄a uel falsa cū tñ sit oñsuꝫ ꝙ ad v̄itatē ꝑpōis nō req̄ritur exīstētia rei uel terminorꝫ. Dicit aūt ꝙ istud qđ dic̄ Aristo. in eo ꝙ res ē uel nō ē: est referendū ad eē eēntie qđ semꝑ req̄ritur ad ꝑpositionis veritatē Sed remanet dif. qꝛ entia ꝓhibita nō habent eē eēntie ⁊ tñ de ipsis formantur v̄ere ɔplexiones: ut cū dr̄ ꝙ chimera ē ens ꝓhibitū. Dr̄ ꝙ sicut entia talia sūt entia ſm qd ita hñt esse eēntie ſm qd ⁊ sic v̄itatē ſm qd. i. diminutā

Sexagesimus

secūdus. P. ē ꝙ simul aliqua dicūtur simplicit̄ quorꝫ generatō ē in eodeꝫ tp̄e ⁊ ita simultas ē ſm idem tēpus: nāliter aūt dicūtur simul quecunqꝫ ɔuertuntur ſm ɔñam ⁊ vnum nō est cā alterius ſm aliquos sicut exemplificat de duplo ⁊ dimidio. Et ponit alium modū simultatis ſm naturā que ex eodē genere ⁊ diuerso diuidūtur a se inuicē sicut cū aīal diuiditur in gressibile volatile ⁊ ad aquatile: nihil inq̄t horꝫ p̄us natura altero eē videtur capitulo eo. Ex quo dicto accipiūtur q̄ttuor phica do. Primū ē ꝙ relatia sūt simul natura qꝛ dic̄ h̄ ponendo duos modos simultatis ſm nāꝫ Quorꝫ p̄mus ē qñ ɔuertuntur ⁊ exēplificat de duplo ⁊ dimidio ⁊

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

apponit q̄ vnū nō est alteri⁹ cā cōstat aūt q̄ oīa relatiā dicuntur ad ɔuertētiā ꝛ vnū nō est alterius cā: eadē.n. rōne qua vnū cāret reliquū ꝛ ecōuerso ꝛ sic eēt circulatō ut idē cāret se ipm. Secundū do. ē q̄ ɔtraria sunt simul natura.s. nata ineē: quia dic̄ q̄ 2⁹ modus simultatis nature est q̄ñ aliqua in eodē gener̄ ꝛ diuerso diuiduntur.s.ut opposite dr̄e diuisiue sub q̄bus semꝑ ɔ̄ria cadunt ꝛ tunc seq̄tur q̄ relatio ɔ̄pus est ad.q̄.in.q̄ꝛ cum ens diuidatur ut accidens ꝑ absolutū qd̄ ē ad se ꝛ respectiuū quod ē ad aliq̄d ꝛ ista sūt simul nā̄ istud ē ad aliud ꝛ illud ad se sed absolutum ꝑus natura ē ad se q̄ꝫ in alio ḡ respectiū p⁹ ē ad aliud q̄ꝫ ī alio fm nāꝫ: ꝛ iō incōuenīēti⁹ videtur ponere respectiū sine ṫmio q̄ꝫ siñ fūdamēto. Tertiuꝫ do. q̄ diffinitū ꝛ diffō sūt simul nā̄ q̄ꝛ ɔ̄ñtur ɔuertibilit̄ ꝛ vnū ñ ē alt̄i⁹ cā: cū sint iō realit̄ ꝛ iō realit̄ nō possit sui ipi⁹ eē cā ꝛ ista ē diffō pmi mōi fm simultatē nature. Quartū do. q̄ subiectū ꝛ ꝑpa passio nō sunt simul nā̄ fm coīa dc̄a q̄ꝛ passio dr̄ ɔriri ex ꝑprijs pncipijs subiecti: ꝛ sic vr̄ eē effectus ipius ꝛ ꝑ ɔ̄ñs posteri⁹ nā̄ q̄ꝫuis cū eo ɔuertatur ad ɔ̄ñaꝫ. Sꝫ oritur dif.q̄ꝛ nō nulli ponunt q̄ passio ꝛ subiectū sūt ideꝫ realit̄ ꝛ ꝑ ɔ̄ñs vnū nō est cā alt̄ius ꝛ sic erunt simul nā̄ cū conuertatur ad ɔ̄ñaꝫ. Dr̄ aūt q̄ ista simultas ꝟ data arguit q̄ nō differāt realit̄ ꝛ vnuꝫ ē cā alt̄ius ꝛ q̄ vere sint simul nā̄ qd̄ nullus posuit: nisi forte dicatur q̄ subiectuꝫ ē q̄si cā ꝑ eo q̄ passio pullulat ab eius pncipijs ꝛ istud suffic̄ ad talē excludendaꝫ simultateꝫ. Scd̄a dif. q̄ꝛ cū diffō dicat ptes eētiales in quas resoluitur diffinituꝫ: ꝛ diffinitū dicat ipm totū ordine nature ptes eētiales sic̄ pncipia ɔstitutia vidētur ꝓuenir̄ suū totū. Dr̄ aūt q̄ si diffinitū ponatur ɔpositū resultās ex gener̄ ꝛ dr̄a sic̄ ex cōstitutiuis pncipijs oꝫ ponere q̄ diffō que ē ipa pncipia ɔstitutiua sit prior nā̄ ꝛ tunc diffinitū est effectus formalis ipsius diffōnis uel q̄si sic̄ dr̄ de subiecto ꝛ passiōe ut fuit ostensuꝫ. ¶

Sexagesimus tertius.

¶. ē q̄ mot⁹ spēs sūt.6. gn̄ātio corruptio augmentatio diminutio alt̄atio fm locuꝫ mutatio ca.⁹ eo. Et adiungit q̄ distinctio motuū ē patēs de alt̄atione tñ est dubiū ne forte sint idistincta. Et addit q̄ nō ē ita q̄ꝛ ɔtingit aliq̄d alterari sine alio motu nec oꝫ ea q̄ mouētur alijs motibus alt̄ari: cū quedā crescāt que nō alt̄antur sicut ponit exēpluꝫ q̄drangulo apposito sibi gnomone qd̄ creauit ꝛ nō est alt̄atū q̄ꝛ scꝫ remanet eadē figura q̄drangularis q̄ꝫuis sit maior effecta. Sed ɔ̄ hūc passū instatur q̄dru

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

pliciter. Primo qz gnātio fit fm coīa dc̄a phantiuz in instanti: et tn̄ in istanti motus eē nō potest Secundo quia oīs motus hz aliquē terminuz positiū: corruptio aūt terminatur ad nō eē quod ē puatiū. Tertio qz augmentū fit p appōez: appō aūt fit in istanti cuz extrema subsistāt in idiuisibili: τ iō i indiuisibili ɔiungātur et sic nō erit motus. Quarto qz diminutio ē ad defectū qn̄titatis: defectus aūt ē nihil τ ad nihil defect⁹ eē nō pōt. Ad pmū dr̄ ꝙ h accipit gnātionez p prima altaōne τ istud nō vz: qz hic distinguit hanc gnātionē ɔ̄ altaōnē τ iō dr̄ ꝙ hic Aristo. fuit locutus de motu cōiter τ non pprie. Ad secundū ꝙ corruptio put distinguitur ɔtra generationē est processus ad puationez τ sic est motus puatiuus sicut tminus eius. Ad tertiū ꝙ nō est motus ppe sumptus nisi talis augmentatio sit ɔtinua: qn̄ aūt fit p vnā appōnem dr̄ motus large sicut generatio p mutatiōe. Ad quartum dr̄ sicut in corruptiōe. Sz oritur dif. quare nō pōitur iste due spēs motus ɔtrarie in q̄litate quo ad alterationē sicut in substātia de gnātione τ corruptione τ i quātitate de augmentatiōe τ diminutiōe. Dicitur ꝙ nulla realis rō assignari pōt qz qualitas ita per motū acq̄ritur τ amittitur sicut q̄dlibet alioꝝ tn̄ qz nomen altationis vtriqꝫ ɔuenit iō eodē nōie vterqꝫ motus significatus ē. Tercūda dif. si in loci mutatiōe sunt duo motus ɔtrarij in re sicut in q̄litate. Dr̄ ꝙ sic qz sicut q̄litas p motū acq̄ritur τ p motu admittitur τ sic fm rē sūt. viij. spēs mot⁹ sic h de motu loq̄tur p mutatiōe q̄cūqꝫ: aut si vis tn̄. vj. tenēr assigna rōnem si potes.

Sexagesimus

quartus. P. est ꝙ motui ɔtrariatur quies τ per singula generationi corruptio augmentationi diminutio: mutatiōi vero fm locū videtur q̄es fm locuz: τ fortasse in ɔtrarium locū mutatio ut ei q̄ est sursuz illa que ē deorsū: de reliquo aūt. i. de altatione q̄es motui aut denigratio de albationi ca⁹ eo. Sed oritur dif. si quies directe motui ɔtrariatur. Dicitur ꝙ īmo magis puatiue oppōitur cū omne corpus natū moueri p hoc q̄escat ꝙ actualit̄ nō mouetur queadmodū silentiū voci: qz quies est cessatio τ vacatio q̄dā Et si dicatur q̄d est motui cōtrariū. Dicitur ꝙ sicut color non hz contrariuz in genere quāuis in specie ita motus. Secunda dif. quō corruptio cōtrariatur generationi cū sit talis ɔtrarietas motuum qualis est termioꝝ a quibus specificātur τ termini generationis τ corruptiōis puta priuatio τ forma nō contrariantur

sed p̄uatiue opponūtur. Dr̄ aūt q̄ sicut motus supra sūmitur lar ge p̄mutatione: ita hic ɔtrarie/ tas p̄ oppōne ⁊ sic etiā dr̄ de qe te. Sed quare hic tractat de mo tu cū non sit materia huius libri Dicitur q̄ p̄ tanto motus ptiet ad istuȝ librū quia est via ad acq̄ rendas p̄dicamentoꝝ formas ⁊ nō ponitur p̄dicamentuȝ sȝ pᵒ predicamentum.

Sexagesimus

quintus. P. est q̄ habere multi modis dicitur: aut quantitatem aut ea circa corpus sunt ut tuni cam: aut in mēbro ut annulum in manu: aut ip̄m membruȝ: aut in vase: aut possessionē aut vxo/ rem ⁊ ipa viruȝ. Et addit q̄ iste modus habendi videtur alienis simus quia per ip̄m non signifi/ catur nisi cohabitatio mulieris ⁊ viri capitulo eodē. Ex quo dc̄o accipitur do. q̄ carnalis copula nō est de veri m̄rimonij essentia etiam s̄m phoꝝ opioneȝ ⁊ sic ut istud redigatur in obsequm xp̄i īter santissimā virgineȝ ⁊ sponsū eius Joseph fuit verū m̄rimoni um per illam celibem ⁊ felicissi/ mā habitationem in qua emicā/ tibus puritati radijs a vultu vir gineo Joseph ad tam floridum animū creditur sublimatus non in merito ut ad puritatem ange licaȝ accessisset. Sed oritur dif. quare hic loquitur de haber̄ cū supius inter p̄dicamenta de ipsō t̄ctauerit ⁊ ipȝ dimiserit. Dicūt autem aliqui q̄ habere vno mō sumptuȝ est p̄dicamentuȝ ⁊ alio modo post p̄dicamentum et sic tractat hic de ip̄o inter post p̄di/ camenta. Secunda difficultas que differentia est int̄ ip̄m habe re ut est predicamentum ⁊ p̄ ut est post predicamentuȝ. Dicitur q̄ isto modo vltimo accipitur la cus quia ip̄e vocat hic haber̄ nō solum esse armatum ⁊ calciatuȝ sed etiam habere quantitateȝ ⁊ possessionem ⁊ cetera que vidē tur extendi vltra illud predica/ mentum de quo magis infra.

Finis.

Ertio

occurrit li/ ber p̄mus p/ iarmenias i cuius exor/ dio. Primus passus est q̄ ea q̄ sunt in voce sunt eaꝝ q̄ sunt ī aīa passionū note: ⁊ ea que scri/ buntur eoꝝ que sūt in voce cᵒ pᵒ. Et adiūgit q̄ queādmodū nec lr̄e oībus eedeȝ sunt nec voces: passiones aūt aīe q̄ꝝ iste sunt no te sunt oībus eedē ⁊ res eedem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

quarum sunt iste similitudines. Et sic patet quod in isto passu tanguntur quattuor que se habent per ordinem Quorum primum est quod res que significatur per mentis conceptum quem hic vocat passionem et nihil significat ulterius quantum ad propositum spectat Secundum est passio anime. i. similitudo rei in anima que significare etiam significatur per vocem quia per voces exprimuntur mentis conceptus. Tertium est vox que significat ipsum mentis conceptum ut patuit et significatur per scripturam. Quartum est ipsum scriptum quod significat vocem et non significatur per aliud: unde sicut res est significata et non significans ita scriptura significans et non significata. Sed oritur dif. quare ponitur hic scriptura signum vocis vere cum oratio affirmativa si scriptura verificari non possit ut cum dicitur homo est animal cum scriptura subiecti non sit scriptura predicati. Dicitur autem quod non verificatur scriptura nisi in ordine ad vocem cuius est signum. Secunda dif. quia eadem ratio est de voce cum vox hominis non sit vox animalis. Dicitur quod verificarunt ipsa vox in ordine ad mentis conceptum cuius ipsa vox est signum. Tertia dif. est quia eadem ratio est de mentis conceptu cum conceptus hominis non sit conceptus animalis imo sunt actus specie distincti. Dicitur quod ista verificatio unius conceptus de alio non fit nisi in ordine ad res quarum sunt conceptus signa. Quarta dif. quod conceptus hominis in ordine ad hominem et animalis ad animal non dicit nisi actum intelligendi cum respectu talis ordinis: constat autem quod unus actus cum tali respectu non sit alius cum alio respectu. Et ideo dicitur quod non fit ista verificatio pro actu cum quocumque ordine sed accipiendo ipsa signa pro rebus significatis que sic se habent sicut dant intelligere signa. Intelligendum tamen est quod in eodem processu supponens distinctionem signorum naturalium et signorum ad placitum quorum prima sunt passiones anime et res significare: et secunda voces et littere: dicit quod littere et voces non sunt eedem apud omnes sed bene passiones anime et ipse res: intendens quod signa naturalia sunt eadem apud omnes et non ad placitum Cuius ratio est quia natura est principium uniforme et ars procedit difformiter ad quam spectant placita signa.

Secundus. P

est quod circa compositionem et divisionem consistit veritas falsitasque cap. eodem. Et ideo probat quod nomina vel verba non significant verum vel falsum quia sunt sine compositione et divisione. Sed oritur difficultas quid est ista compositio de quo fit hic mentio. Dicitur autem quod attributio predicati ad subiectum: sicut in rebus naturalibus compositio est applicatio forme ad materiam sic cum dicitur homo est animal ipsum animal homini attribuitur. Secunda dif. quid est ista

diuisio. Dr̃ ꝙ remotio p̄dicati a subiecto sicut in nãlibus diuisio fit per ꝑtiū sepatione abinuicez ut cū dr̃ homo nõ est planta ipa planta ab hoie remouetur. Ista aūt remotio fit ꝑ negationez sic̃ illa attributio ꝑ affirmationem. Vnde sic̃ ꝯponere est affirmare: ita diuidere ẽ negare. Tertia dif ficultas q̃liter ꝯsistit vitas ꝛ falsi tas in ista ꝯpõne aut diuisione. Dr̃ ꝙ subiectū ꝑ se sumptuz nul lā dicit vitatez aut falsitatẽ nec p̄ dicatū sed qñ p̄dicatū copulatur subiecto aut ab eo rẽouetur tūc est vitas aut falsitas fm ꝙ talis ꝯpositio aut diuisio consonat uel dissonat rei. Quarta dif. qꝛ ens ꝛ verū ꝯuertuntur ut dicitur in p̄ma phia: ꝛ ideo cuz termini ut ꝑueniunt ꝯpõnez sint entia ha bebunt vitatem. Dicitur ꝙ sic in ꝯplexaz: hic aūt mentio solū de vitate ꝯplexa que ꝯsistit in habi tudine terminoꝝ adinuicẽ. Sed remanet dif. si ista que dc̃a sunt ꝯpositio ꝛ diuisio sunt in re uel i mente. Dicitur coĩter ꝙ i mẽte quia attribuere aliq̄d alicui uel ab eo remouere ꝑtinet ad intel lectuz cuius est attribuere fm ꝯceptuum suoꝝ variam applica tionẽ ꝛ precisionem. Secunda difficultas quomõ veritas ꝛ fal sitas sunt in tali ꝯpositione ꝛ di uisione cum ꝯceptus rei in voce de seinuicem nõ verificentur fz se. Dicitur aūt ꝙ vitas ista non est in ip̄a ꝯpositione ꝛ diuisione subiectiue sed tm̃ obiectiue. acci piendo obiecta ipoꝝ cõceptuū que sunt in re. Tertia difficultas cū in re non sunt nisi termini in quibus non consistit ipa veritas ꝯplexa quomõ in re potest poni ista veritas formaliter ꝛ subiecti ue. Dicitur ꝙ in re nõ solū sunt termini sed etiaz habitudo mu tua terminoꝝ ꝛ in ista consistit veritas aut falsitas cõplexa ꝛ sic est in re vere: non solum totum ꝛ pars sed etiã habitudo maiori tatis totius ad partem fm q̃ṽ vi ficatur omne totuz ẽ maius sua parte. Quarta difficultas quõ potest veritas in re formaliter esse cum ꝯsistat in affirmatione ꝛ negatione que non sunt in re bus. Dicitur ꝙ affirmatio ꝛ ne gatio sunt nota idẽptitatis ꝛ di uersitatis aut non idẽptitatis: ꝛ iõ sicut veritas mentis consistit in affirmatione ꝛ negutione ita veritas realis in idemptitate et diuersitate ipoꝝ terminoꝝ.

Tertius. P. ẽ ꝙ no mẽ ẽ vox significatiua ad placitū sinetempore cuius nulla ps sig nificatiua ẽ sepata finita ꝛ recta capitulo secũdo. Et ibidem de clarat duas particulas positas i ista diffõne. Quaꝝ p̄ma est cui⁹ nulla pars significat sepata qꝛ ĩ hoc nomine ꝯposito equiferus: nulla pars significat sicut cū fit

orõ de eqfero. Et idẽ dicit de simplicibus noibus tñ dicit diuersimode q2 in simplicibꝰ ut hõ ptes non possũt ꝑ se significare qualitercũqꝫ accipiãtur ut pꝫ de istis duabus sillabis in hoc noie homo ↄtentis: in ↄpositis aũt possunt ptes significare si per se accipiãtur dictões. Secũdo declarat aliam pticulaꝫ que ẽ ꝙ nomen significat ad placitũ quia dic̃ ꝙ nihil nomẽ mãialit̃ significat sed qñ fit nomen. i. qñ iponitur ad significanduꝫ: nõ designat inq̇t et illimitati soni quoꝝ nihil ẽ nomẽ q2. s. naturalit̃ ⁊ nõ ad placituꝫ sig̃t sic̃ est gemitꝰ infernoꝝ. Intelligenduꝫ tñ ẽ ꝙ in eodeꝫ ꝓcessu ponit duo notabilia. Primũ ẽ ꝙ nõ hõ nõ est nomen. s. ꝓprie nec etiã orõ: ⁊ iõ cũ nomen ei ipositũ sit vocatur nomen ifinitũ vnde habetur ꝙ oẽ nomen cui est negatio ꝑposita est nomẽ ifinituꝫ. Et iterũ habetur ꝙ negatio posita ad nomen ẽ negatio ifinitãs. Scd'ꝫ notabile ẽ ꝙ cathõis ⁊ cathoni: ⁊ similia nõ sunt noia sed casus nois vñ habetur ꝙ sm loycũ nomina obliqua nõ sunt noia quia dicit et similia ꝓ ipis. Et si dicatur q̃re nõ q2 nõ possũt ingredi actũ sylogisticũ qui est in hac facultate p̃ncipaliter intentus. Sꝫ oritur difficultas si in nois ipõne ↄfertur aliqua virtus nomini ad significanduꝫ cũ expiamur ꝑ talia noia in nobis acq̇ri doctrinã uel sciam. Dicitur aũt ꝙ talis v̓tutis ipressio nõ videtur eẽ possibilis: cũ volũtas nr̃a nõ sit imp̃ssiua taliũ formaꝝ: ⁊ tamen nois ipositio fit ad placituꝫ soliꝰ volũtatis. Secũda dif. quõ potest sermo gignere doctrinã significatiuus qd' nõ posset si ad significandũ istitutus nõ esset. Dr̃ ꝙ istud significat ꝑ v̓tutẽ imp̃ssaꝫ i nobis ⁊ nõ in voce: duꝫ. n. vox iponitur ad significandũ. aut dũ docetur iposita eẽ relinq̇tur i fantasia ꝑ quã fit recordatio de eo cui iponitur audita ipa voce ⁊ sic fit doctrina.·.

Quartus. Pas

sus est ꝙ verbũ est qd' significat tẽpus cuius nulla ps extra sig̃t: ⁊ est sꝑ nota eoꝝ que de alt̃o predicantur caº tertio. Et declarat ibidẽ duas pticulas positas i ista diffõne. Quaꝝ pma ẽ ꝙ sig̃t tp̃s quod iportat nõ quãtũ ad significatũ sed quãtuꝫ ad modũ significandi sicut currit significat nũc eẽ in pñti. Secũda ẽ ꝙ sempꝫ eorũ ẽ nota que de alt̃o dñtur. i. signum p̃dicati q2 eoꝝ que dñtur de subiecto uel sunt in subiecto: cuius ẽ inq̇t ratio: q2 significat ꝑ modũ actiui illud quod denotat ⁊ ꝑ modũ dependẽtis. Intelligẽduꝫ tñ ꝙ in sequẽtibus ponit q̃tuor notabilia. Primũ est ꝙ nõ laborat nõ est verbũ sed verbuꝫ infinitũ sicut fuit supra dictũ de

noīe infinito. Secundū notabi/le ē q̄ curreret ⁊ currebat non sunt verba sed casus verbi. dr̄nt aūt q̄ verbū significat pn̄s: alia vero que ꝯplectuntur nō.i. p̄teritum ⁊ futurꝫ. Tertiū notabile q̄ verba f̄m se dicta nota sunt id ē mat̄ialit̄ accepta ut cū dr̄ currit est verbum quia dic̄ q̄ sic constituit intellectū: ⁊ qui audit quiescit. Quartuꝫ notabile ē quod ē uel n̄ ē nō est signū rei. significat aūt inquit quandā ꝯpositionē q̄ꝫ sine extremis nō est intelligere. Et ad istius declarationē ē intelligenduꝫ q̄ in oī loycali ꝯplexione ē tria īuenire. s. subiectū p̄dicatuꝫ ⁊ copulaꝫ ut cum dr̄ hō ē aīal: homo est subiectū ⁊ aīal p̄dicatum ⁊ istud v̄buꝫ est ē copula puta istoꝝ duoꝝ t̄minoꝝ. Et iō dicit q̄ eē uel nō esse nō significat rem. i. terminuꝫ aliquē in ꝓpōne f̄m ꝯpōneꝫ quandā quia. s. est copula denotās ꝯpōneꝫ subiecti cum p̄dicato q̄ꝫ inquit. s. cōpositioneꝫ nō est intelligere sine compositis. i. sine cōponentibus terminis. Intelligendum est q̄ ex isto dicto sic intellecto eliciuntur quattuor ph̄ica documenta Primū est q̄ nulla compositio potest intelligi nisi ꝯponentia intelligantur: quia dicit f̄m ꝯpōeꝫ sine compositis nō est intelliger̄ accipiendo ꝯposita ꝓ ꝯponentibus ut fuit dictuꝫ. Secunduꝫ est q̄ nulla or̄o potest intelligi nisi termini eius intelligantur: cum or̄o sit q̄d ꝯplexuꝫ ⁊ ꝯplexio compositio quedā: termini quoqꝫ sūt ꝯponētes ipam ꝯplexionē. Tertiū do. q̄ nulla habitudo pōt intelligi nisi intellectis suis extrēis quia ꝯpositio de qua hic loq̄mur est habitudo que p̄ verbalem copulam denotatur. Quartuꝫ do. q̄ nulla habitudo potest eē sine extremis quia magis sunt separabilia abinuicem entia in eē obiectiuali q̄ꝫ in esse reali cum intellectus seperet ea que sunt ī re cōiuncta: ⁊ iō cū habitudo nō possit esse sine extremis in eē cognito ut hic habetur multo minus ī esse reali. Sed ozitur dif. q̄ istd̄ v̄bū copulatiuū ē de quo hic loq̄tur nō videtur includi in oī or̄one de qua intendit. Dicitur q̄ quandoqꝫ ponitur sicut cum homo ē animal: quādoqꝫ sub intelligitur ut cum dicitur homo currit sic exponendo id ē homo est currens.

Quintus. Passus est q̄ oratio est vox significatiua ad placitum cuius partes aliquid significant separate ut dictio non ut affirmatio capitulo quarto. Et in sequentibus declarat duas particulas positas in diffinitione ista.

Prima est q̄ orationis partes significant ut dictio non tamen sillaba nisi in compositis

ĩcõpositis noĩb⁹ si separentur ut
cum dr̃ sorex ibi rex nihil signifi
cat nisi ꝑ se sumatur. Secunda
ꝑticula ẽ ꝙ significat ad placitũ
qꝛ nõ significat sicut instrum̃tuȝ
naturaliter. Et forte vocat hic in
strumentũ spẽm ꝑ q̃ꝫ res nãliter
rep̃sentatur ⁊ quo ad intelligen
dum vtitur itellectu ut instrum̃
to: aut forte melius istrumenta
artis significant nãliter id ad qđ
sunt facta sicut apud oẽs videns
dolabrum ꝑcipit quod est instru
mentuȝ aptuȝ adscindendũ. In
telligendum tñ est ꝙ or̃o sumi
tur q̃druplicit̃. Prio q̃dẽ ꝑ illa q̃
est inscripto ⁊ sic pertinet ad q̈r
tam spẽm qualitatis quia sicut
lr̃a est caracter ꝑtialis ita in sil
laba totalis ⁊ sic dictio ⁊ ꝑ ꝯñs
oratio. character autez est om
nis figura sicut si diceretur de
pertracta hystoria. Secundo
modo ꝑ illa que est in vocali ver
bo ⁊ sic pertiet ad tertiaȝ spẽm
qualitatis in qua sunt que infe
runt sensui passionẽ ⁊ isto modo
oratio est vox ⁊ vox est sonus q̇
est obiectuȝ auditus. Tertio mõ
ꝑ illa que est in rõali aĩa ⁊ sic ꝑti
net ad p̃maȝ q̈litatis speciẽ in q̈
est habitus ⁊ dispositio. Actus
autem intelligendi est dispositio
quedam ad habituȝ ⁊ sic oratio
est secundus actus rationis qui
vocatur ꝯpositio ⁊ diuisio. Quar
to modo pro illa que est in reali
subiecto. i. in re extra ⁊ ista non

ẽ i aliquo deter[illegible]iato genere qꝛ
de rebus cuiuslibet generis for
mari potest. Sed ꝯtra istas assi
gnationes arguitur q̈druplicit̃.
Primo qꝛ sicut se habet or̃o ser
monis ad audituȝ ita scripta cõ
plexio se videtur habere ad visuȝ
⁊ ideo sicut illa ꝯtinetur sub ob
iecto auditus: ita sub obiecto vi
sus utpote sub colore ⁊ sic non ĩ
quarta spẽ qualitatis. Secundo
qꝛ si or̃o 2° mõ ⁊ p̃mo ẽ qualitas
frustra põitur in gener̃ q̃ꝫtitatis
discrete ab Aristo. i p̃dicamẽtis
p̃sertiȝ cũ tertia acceptio sit etiã
q̃litas ⁊ quarta nõ ĩ genere det̃
miato. Ter° qꝛ cũ tertia acceptõ
or̃onis sit p̃ncipalior q̃ꝫ scđa me
lius debuit hic diffiniri ut dicere
tur or̃o est actus rationis q̃ꝫ ora
tio est vox. Quarto quia or̃o nõ
videtur eẽ in re exta cum ens ex
tra animã sufficienter diuidatur
in. x. p̃dicamẽta q̃. oia sunt iꝯple
xa ⁊ oia realia incõplexa eẽ vidẽ
tur cum cadunt subincõplexis.
Ad p̃muȝ dicitur ꝙ non sic se hȝ
oratio vȝ vocalis ad auditum sic
se habet scriptura ad visuȝ quia
variato quocumqȝ colore dum
tamen figura lr̃aꝝ eadem rema
neat sunt littere eedeȝ ⁊ eadem
oratio ⁊ ita forte diceretur d̃ vo
ce siue sit acuta siue grauis non
tamen est magna vis. Ad secun
dum ꝙ ponitur in quantitate di
screta prout integratur ex illis
sicut aceruus vr̃ discreta q̃ꝫtitas

q̃uis eius ptes sint i gener subē. Ad t̃tiū q̄ loica p̄ino docʒ modū loquēdi: ⁊ ideo circa sermonem hic voluit Aristo. negociari con ceptū mētis deliquēs nāli pħo. Ad q̄rtū q̄ vitas or̄ois ponitur i re subiectiue sic̄ i aīa obiectie: ⁊ p̄ ... idē de eiꝰ entitate. Et iō cū dr̄ q̄ oīa extrēa sūt iplexa. dr̄ q̄ v.n ē si accipiatur simplicit̄ ⁊ par ticularit̄ ⁊ singularit̄ utpote sub iectū p̄dicatum ⁊ hitudo. Si tn̄ ista accipiātur iteḡliter tūc ē q̄d ōplexuʒ i re ut aggregatū ut do mus ē q̄d iteḡle. Sed oritur dif. q̄re nō ōceditur ita eē or̄o i reꝝ na sic̄ in aīa uel i voce aut i scrip to: cuʒ i nā sit similis t̄inoꝝ ōple xio. Dr̄ aūt q̄ ista ordiatio t̄ino rū in re nō pōt diciōpō ⁊ diuisio q̄ in sūme simplicibꝰ ē talis ordo sine oī distictione reali. Jn alijs aūt t̄ini sp̄ dr̄nt realit̄ ⁊ iō faciūt v̄am ōpōneʒ ut in aīa uel i voce et iō ibi ponitur or̄o ⁊ nō i rebꝰ.

Sextus. P. est

q̄ enūciatiua nō oīs or̄o ē sed in qua v̄m uel falsū ē cꝰ eo. Et adiū git q̄ nō oīs or̄o est v̄a uel falsa ut depcatio quedā. i. or̄o optatia or̄o ē sʒ nō v̄a uel falsa. Et iterū addit q̄ cete ab enūciatiua q̄. s. dr̄ indicatia apud ḡmaticos reli quetur rethorice uel poetice q̄ ōueniētior ē ibi eaꝝ ōsideratio: enūctiatiua v̄o p̄ntis speculatōis ē. Jntelligendū ē tn̄ q̄ q̄druplex or̄o apud ḡmaticos est disticta. P̄ia dr̄ indicatiua sic̄ cū dicitur lego ⁊ ista siḡt sp̄ v̄m aut falsum q̄ aliquid affirmat ⁊ negat: ⁊ iō hec vocatur enūciatiua a pħo. Secūda dr̄ imp̄atiua ut cū dr̄ tu lege ⁊ ista nō siḡt v̄m aut falsum q̄ nihil enūciat sed p̄cipit solum Tertia dr̄ optatia ut ista utinaʒ legerē ⁊ nec ista significat veruʒ aut falsuʒ q̄ nihil enūciat sʒ solū desiderat. Quarta est subiūctia ut si bene egeris recipies ⁊ ista etiā nec verū nec falsū significat quia nō idicat sed solū subiungit ⁊ iō cū sola indicatiua significet verū aut falsuʒ illa sola dr̄ ꝓpō sʒ s̄m hoc habetur diffinitio q̄ ꝓ positio ē or̄o veruʒ aut falsū sig nificās. Sed oritur dif. cū preter modos q̄ttuor iā dictos sit mo dus īfinitiuꝰ aput ḡmaticos q̄re n̄ ē enūerata or̄o enūctiatia īfini tiua sic̄ subiūctiua uel optatiua. Dicitur q̄ ex verbo infinitiuo p̄ se sine alio or̄o fieri neq̄t ordina te significās ⁊ tunc ab alio verbo noīatur oratō sicut ista volo cur rere est indicatiua. Secūda dif. quia non soluʒ indicatiua sʒ etiā subiunctiua videtur significare verū aut falsuʒ: cū subiunctia sit ōdictiōalis ut si bene egeris reci pies ⁊ oīs ōdictionalis aut ē v̄a aut falsa. Dicitur q̄ tota ōdictio nalis constat ex subiūctiua ⁊ in dicatiua ⁊ ratiōe posterioris nō prioris est v̄a aut falsa.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Septimus. P. est q vna oro pma enũciatiua affirmatio deinde τ negatio. Alie vero diunctione vna c⁹ eo. Et ponit ibidez q̃ttuor notabilia circa istũ passũ. Primũ ē q necce ē oēz enũctiatiuaz orõnez ex verbo eē uel ex casu verbi. Et istius rõ est q: indicatio nõ pōt fieri nisi per verbũ. Secundũ notabile ē quia diffō ut rõ hõ.s nõ ē oro enunciatiua q: nihil enunciat nisi addatur ei verbũ. τ iõ ɔcludit q vnuz est .i. in cõplexum aial gressibile bipes quod significat hoīs diffinitionē: dic tñ q istud ptinet ad aliud negociũ. Tertiũ notabile q est vna oro enunciatia q̃ vnuz õ vno significat: uel diũctiõe vna plures: aut q plura τ nõ vnum i diũctiõe. Quartum notabile q affirmatio est enũciatio alicuius de aliquo: negatio vo alicui⁹ ab aliquo. Sed oritur dif. que dr̃a est inter ppõnez in qua vnũ de vno τ illam que hic dicitur diunctiõe vna. Dr̃ autē q pma vr̃ eē kathegorica q: hz vniuocũ subiectũ τ vniuocũ pdicatuz: τ secũda videtur esse ypotethica quia in ea diunguntur due kathegorice: τ iõ diunctiõe vna. Secũda difficultas que est differentia inter orationē que est vna τ plures sicut ponit in tertio notabili. Dicitur q vna est illa que habet termios simplices: τ plures ecõuerso que habet termios multiplices utpote equiuocos. Tertia difficultas quare dicit affirmationem eē de aliquo τ negationez ab aliquo. Dicitur q in pmo subintelligitur attributio predicati τ in secũdo remotio quia in affirmatia pdicatũ attribuitur subiecto τ in negatiua remouetur a subiecto. Quarta difficultas si ppositionis diuisio in affirmatiuã τ negatiuaz est eēntialis. Dicunt q non quia affirmatio τ negatõ non pertinet ad ppõnis q̃pitatem sed ad qualitatem cum queritur qualis est ista. Istud tamē non vz q: opposita semper oz eē q̃ditatiue distincta: ista aũt sũt ɔtradictorie opposita ut patebit que est oppositio sũma.

Explicit opus

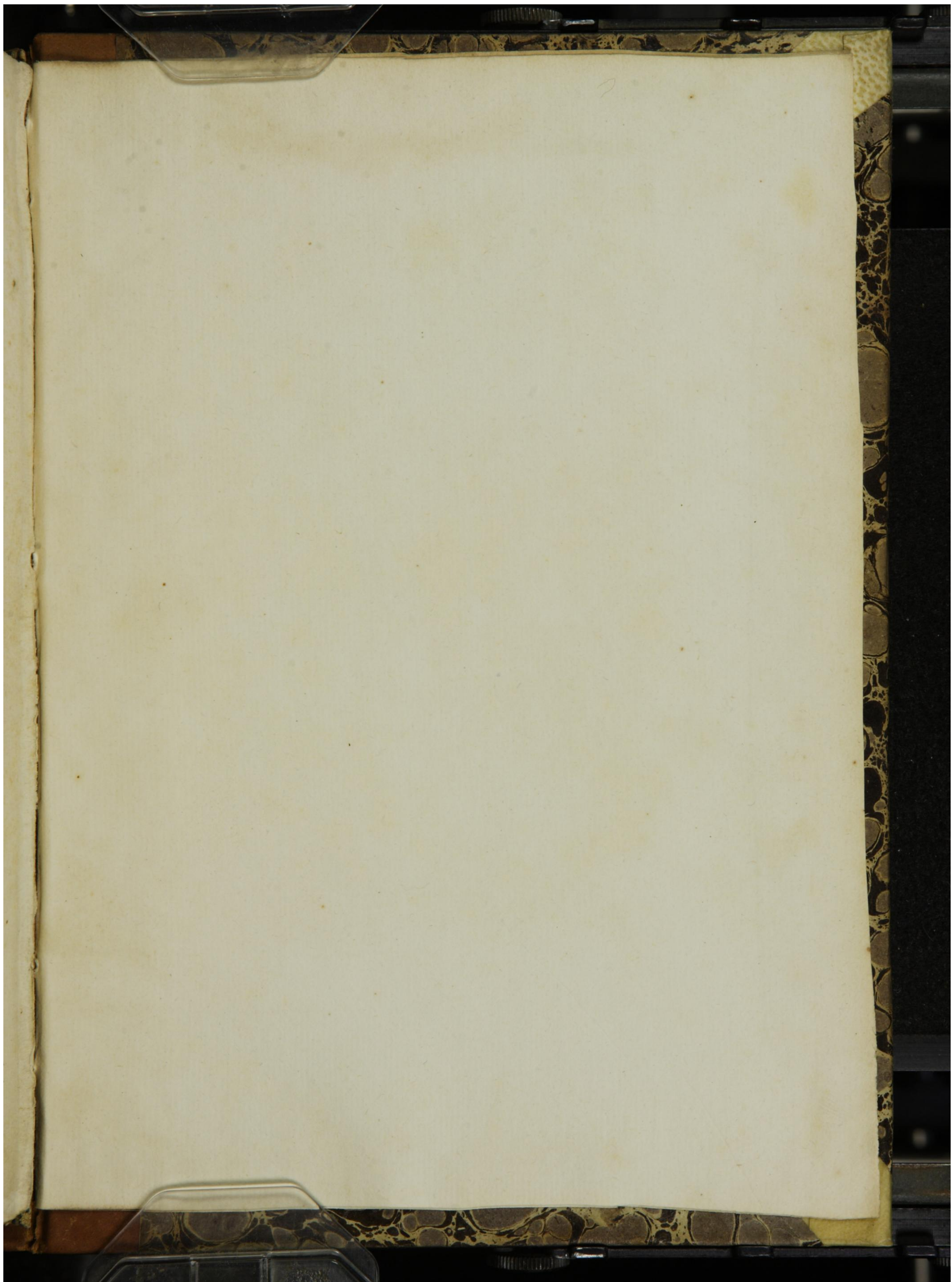
Aureuz editum a reuerēdissimo Mgr̃o doctoreq3 eximio fratre Francisco de oppido Maronis ordinis minor: qui i vrbe Placentina morte pũentus ipm inpletũ reliquit: Quod p mgr̃m Johem schriber de Annũciata Bonõie ãno dñi. M.cccclxxviiij die prima Aprilis impssuz est.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

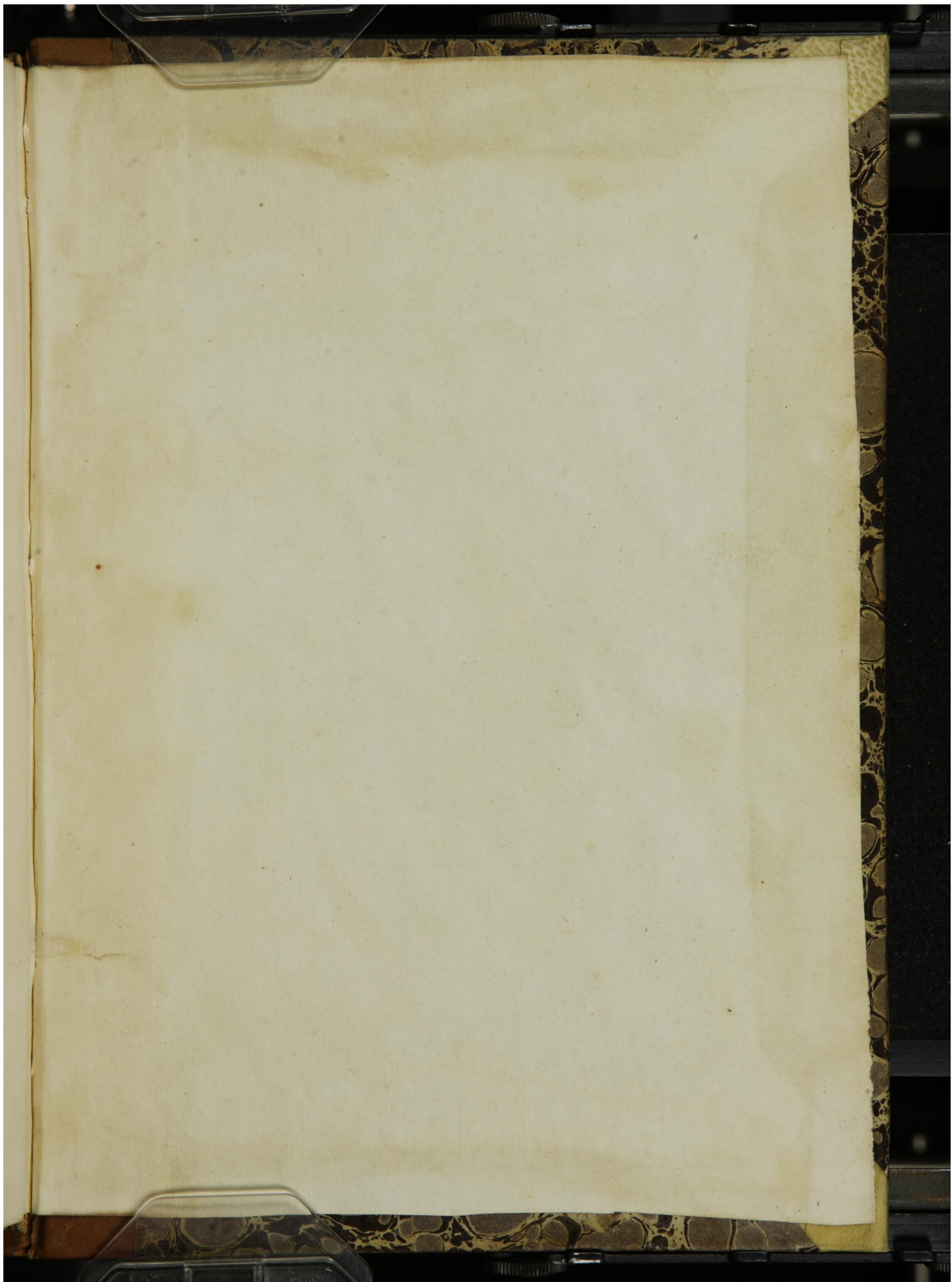
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. K.5.24